insan • düşünce • kültür

insicam 68

Ömrü Az Etkisi Büyük Bir Gençlik Hareketi: *AKINCILAR* DERNEĞİ

Kemal Özden:
AKINCILAR: Bir Kuşağın Emaneti, Bir Hareketin Soy Kütüğü

Arif Altunbaş:
Akıncılar ve Misyonu

Vahdettin Işık:
Sağ Siyasetin Kıskacını Kırmak: Akıncılar Hareketi ve Türkiye'de Ümmetçi Bilincin İnşası

Kemal Kahraman:
Akıncılar ve Bir Devrin Kültür Sermayesi Üzerine Bazı Notlar

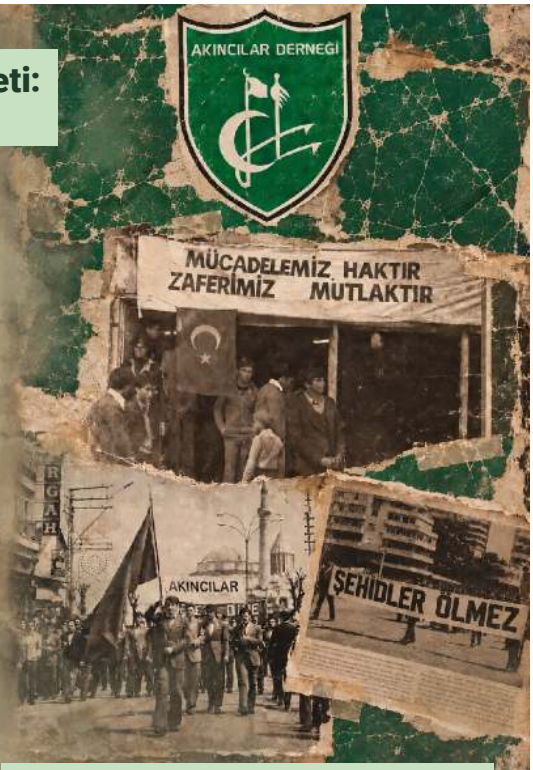

Akıncılar Derneği Son Genel Başkanı
Mehmet Güney ile Konuştuk

SORUŞTURMA:
AKINCILAR'ı Akıncılara Sorduk

SAYI 68• Ekim • 2026

Miray Saka • Hilal Özder • Ergin Bulut / Akıncılar: Tarihî ve Siyasî Bir Gençlik Hareketinin Serüveni • Ersönmez Yarbay / Akıncılar Derneği (1975- 1980) • Ferman Karaçam / Akıncılar Derneği'nin Adı Tarihten Referans Alınmıştır • Ertuğrul Zengin / Akıncılar Hareketi: Geçmiş ve Gelecek • Ahmet Poçanoğlu / Konya'da Akıncılar: Bir İdeal ve Teşkilatlanma Hatırası • Musa Kırca / İzmir'de Akıncı Olmak • Mustafa Yağmur / Bir Dönem Türkiye Gençliğinin Yüz Akı: Akıncılar ve İzmir Özeli • Recep Garip / Akıncı Beyi • Kenan Güneş / İzmir'den Akıncılar Geçti • Oğuz Ökten / Beden Disiplininden Devlet Hizmetine: Bir Ömrün Adanış Hikâyesi • Selahattin Akgüre / Akıncılar Dergisi • Mustafa Özel / Ümmetçi Bir Gençlik Hareketi Olarak Akıncılar • Bekir Sağlam / Öncü ve "Akıncı" Nesil • Hatice Balin / Akıncılar: İslamcılığın İlk Örgütlü Gençlik Hareketi Üzerine Bir Yorum • Mucahid Yıldız / Akıncı Ruhu Roma'ya Uzanır Kudüs'ü Fetheder • Metin Köse / Fedakârlık Numunesi: Nevzat Arabacı • İzzet Uzun / Bir Anı: Valilik İşgali • Vahdettin İnce / "Akıncılar Akında Zaferleri Yakında" • Mehmet Ali Bulut / Akıncılarla İlgili Anekdotlar • Zeki Kondu /İzmir Akıncıları • Burak Çetik / Akıncılar Hareketi: Bir Dönem Tahlili • Betül Zeyrek / Bir Kuşağın Yazılmamış Öyküsüne Bakmak - Kısa Bir Ömür, Derin Bir İz: Akıncılar

YOL YOLCUYA EMANET

MEHMET ÖZEK

ŞECERE YAYINLARI

Yeni Kitabımız Çıktı

ŞECERE YAYINLARI

insicam
insan • düşünce • kültür

İMTİYAZ SAHİBİ
İnsan ve Medeniyet Hareketi Adına
Kemal Özden

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa Özel

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Mehmet Bulayır

EDİTÖR
Şehnaz Fındık İnan

SON OKUMA
Reyhan Özsoy
Medine Erol

KAPAK GÖRSELİ
Şifa Yaratılmış Küçüker

YAYIN KURULU
Ahmet Geçer
Cemal Balıbey
Ebubekir Dilekçi
Fatih Büyükkara
Haluk Nas
Mustafa Özel
Mehmet Bulayır
Raif Nas

ISSN: 2757-9271

GRAFİK UYGULAMA
Hanne Nur Özden

YAYIN TÜRÜ
Ayda bir yayınlanır.
Yerel Süreli Yayın.
Ücretsizdir.

Yazı ve reklamların içerik sorumluluğu sahiplerine aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Dergimize, www.insicam.net adresinden erişebilirsiniz.

Hakîm olanın adıyla.

Son yüzyılı öncekilerden ayıran bazı temel özellikler vardır. Bunların başında insanların dernek, parti, sendika gibi sosyo-politik yapılar etrafında örgütlenmeleri gelmektedir. Bunun arkaplanında yaygın ve zorunlu eğitim, toplumların içinde yaşadıkları sosyal, siyasal, kültürel, dini şartlar gelmektedir. Osmanlı devrinde bu tür kuruluşların tarihi 1860'larda başlamaktadır. Bunun sebepleri arasında Batı'daki siyasal gelişmeler ve Osmanlı Devleti'nin Avrupa'ya tahsil için gönderdiği gençlerin yeni fikir ve anlayışlarla ülkeye dönmeleridir.

3 Kasım 1839'da ilân edilen Gülhane Hatt-ı Hümâyunu -bilinen yaygın adıyla Tanzimat Fermanı- ile Osmanlı coğrafyasında meydana gelen siyasal rahatlık tebaanın devlete, devleti idare eden padişaha bakışını her geçen gün etkilemiştir. Yaklaşık 20 yıl sonra da sözünü ettiğimiz örgütlenmeler neşvünema bulmaya başlamıştır.

Cumhuriyet'in ilanından sonra dini hayatı kısıtlayan, daraltan uygulamalar dini hassasiyeti olan insanları örgütlenmekten alıkoymuştur. Çok partili hayata geçinceye kadar bu sıkıntı devam etmiştir. 1961 Anayasası'nın getirdiği hürriyet ortamı sosyal, siyasal, dini örgütlenmelerin önünü açmıştır.

1968'de üniversitelerde meydana gelen siyasal hareketlilik ve buna bağlı olarak gelişen gençlik örgütlenmeleri 1975'in son ayında yeni bir teşkilatın doğmasına yol açmıştır: *Akıncılar Derneği*. Ankara'da okuyan Milli Türk Talebe Birliği mensubu bir grup üniversite öğrencisinin kurduğu Akıncılar Derneği, kapatıldığı 1979'un Aralık ayına kadar İslamcı gençliğin toplandığı bir merkez olmuştur. Bu dernekte yönetici, üye, gönüllü olarak çalışan, hizmet eden birçok insan eğitim, kültür, din, siyaset vb. alanlarda millete ve memlekete hizmet etmiştir. Bu hizmet hala devam etmektedir.

İnsicam elinizdeki bu sayısını, Akıncılar hareketini anlamak ve tanımak için *Akıncılar Özel Sayısı* olarak hazırladı. Bu vesileyle siz okuyucularımıza da hareketi anlamaya ve tanımaya yardımcı olmayı umuyoruz. Bu sayıyı hazırlamamızın mühim sebeplerinden biri, bildiğimiz kadarıyla şimdiye kadar böyle bir çalışmanın yapılmamış olmasıdır. Ömrü kısa ama etkisi büyük olan bu hareketin kurucularının, yöneticilerinin, mensuplarının yavaş yavaş ahirete irtihal etmeleri, diğer bir sebeptir. İnsan ve Medeniyet Hareketi'nin köklerinin bu harekete dayanmasını, beslenme kaynaklarından birinin bu hareket olmasını da zikretmeliyiz.

İnsicam dergimizin *Akıncılar Özel Sayısı*'nın tarihi, siyasi, sosyal bir boşluğu dolduracağını düşünüyoruz. Özel sayımıza katkı veren bütün yazarlarımıza, büyüklerimize, dostlarımıza canı gönülden teşekkür ediyoruz. İyi ki varlar!

*

Gazze, Aksâ Tufanı.

Sizler dergimizi okumaya başladığınızda 7 Ekim 2023 Cumartesi günü başlayan Aksâ Tufanı, dördüncü yılına adım atmış olacak. Üç yıldır dünya, tarihte eşi benzeri görülmemiş bir cinayete, katliama, soykırıma, bebek kıyımına tanık oldu, oluyor. Siyonaziler ne kadar vahşi ve cani olduklarını cümle âleme gösterdiler. Bireylerin vicdanları uyanırken devletlerin duyarsızlıkları her geçen gün arttı. Bu insanlık dışı, ahlak dışı, hukuk dışı, din dışı, akıl dışı sürecin en kısa zamanda sona ermesini niyaz ediyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek duasıyla *Hakîm* olana emanet olunuz.

Mustafa ÖZEL
Genel Yayın Yönetmeni

İÇİNDEKİLER

6 *Çizgi* Miray SAKA

7 *Çizgi* Hilal ÖZDER

8 *AKINCILAR: Bir Kuşağın Emaneti, Bir Hareketin Soy Kütüğü*
Kemal ÖZDEN

16 *Akıncılar ve Misyonu*
Arif ALTUNBAŞ

20 *Akıncılar: Tarihî ve Siyasî Bir Gençlik Hareketinin Serüveni*
Ergin BULUT

26 *Akıncılar Derneği (1975- 1980)*
Ersönmez YARBAY

30 *Akıncılar Derneği'nin Adı Tarihten Referans Alınmıştır*
Ferman KARAÇAM

34 *Başkanlardan...*
İNSİCAM (ALINTI)

38 *Akıncılar Hareketi: Geçmiş ve Gelecek*
Ertuğrul ZENGİN

42 *Gençlik ve Geleceği*
Mehmet GÜNEY (ALINTI)

44 *Konya'da Akıncılar: Bir İdeal ve Teşkilatlanma Hatırası*
Ahmet POÇANOĞLU

50 *İzmir'de Akıncı Olmak*
Musa KIRCA

52 *Bir Dönem Türkiye Gençliğinin Yüz Akı: Akıncılar ve İzmir Özeli*
Mustafa YAĞMUR

56 *Akıncı Beyi*
Recep GARİP

64 *İzmir'den Akıncılar Geçti*
Kenan GÜNEŞ

68 *Beden Disiplininden Devlet Hizmetine: Bir Ömrün Adanış Hikâyesi*
Oğuz ÖKTEN

72 *Akıncılar Dergisi*
Selahattin AKGÜRE

78 *Beykoz Akıncıları*
Muharrem ERGÜL (ALINTI)

80 *Müslüman!...*
AK-GENÇ (ALINTI)

82 *Akıncılar ve Bir Devrin Kültür Sermayesi Üzerine Bazı Notlar*
Kemal KAHRAMAN

86 *Ümmetçi Bir Gençlik Hareketi Olarak Akıncılar*
Mustafa ÖZEL

92 *Sağ Siyasetin Kıskacını Kırmak: Akıncılar Hareketi ve Türkiye'de Ümmetçi Bilincin İnşası*
Vahdettin IŞIK

98 *WAMY Kampı Sona Erdi-Kıbrıs*
ALINTI

100 *Öncü ve "Akıncı" Nesil*
Bekir SAĞLAM

102 *Akıncılar: İslamcılığın İlk Örgütlü Gençlik Hareketi Üzerine Bir Yorum*
Hatice BALİN

106 *Akıncı Ruhu Roma'ya Uzanır Kudüs'ü Fetheder*
Mucahid YILDIZ

108 *Akıncılar Derneği Son Genel Başkanı Mehmet Güney ile Konuştuk*
İNSİCAM

118 *Fedakârlık Numunesi: Nevzat Arabacı*
Metin KÖSE

120 *Zafer ve Kan*
Mehmet TEZEL (ALINTI)

122 *Bir Anı: Valilik İşgali*
İzzet UZUN

124 *"Akıncılar Akında Zaferleri Yakında"*
Vahdettin İNCE

126 *Akıncılarla İlgili Anekdotlar*
Mehmet Ali BULUT

128 *İzmir Akıncıları*
Zeki KONDU

130 *Soruşturma: AKINCILAR'ı Akıncılara Sorduk*
İNSİCAM

138 *Akıncılar Hareketi: Bir Dönem Tahlili*
Burak ÇETİK

142 *Bir Kuşağın Yazılmamış Öyküsüne Bakmak / Kısa Bir Ömür, Derin Bir İz: Akıncılar*
Betül ZEYREK

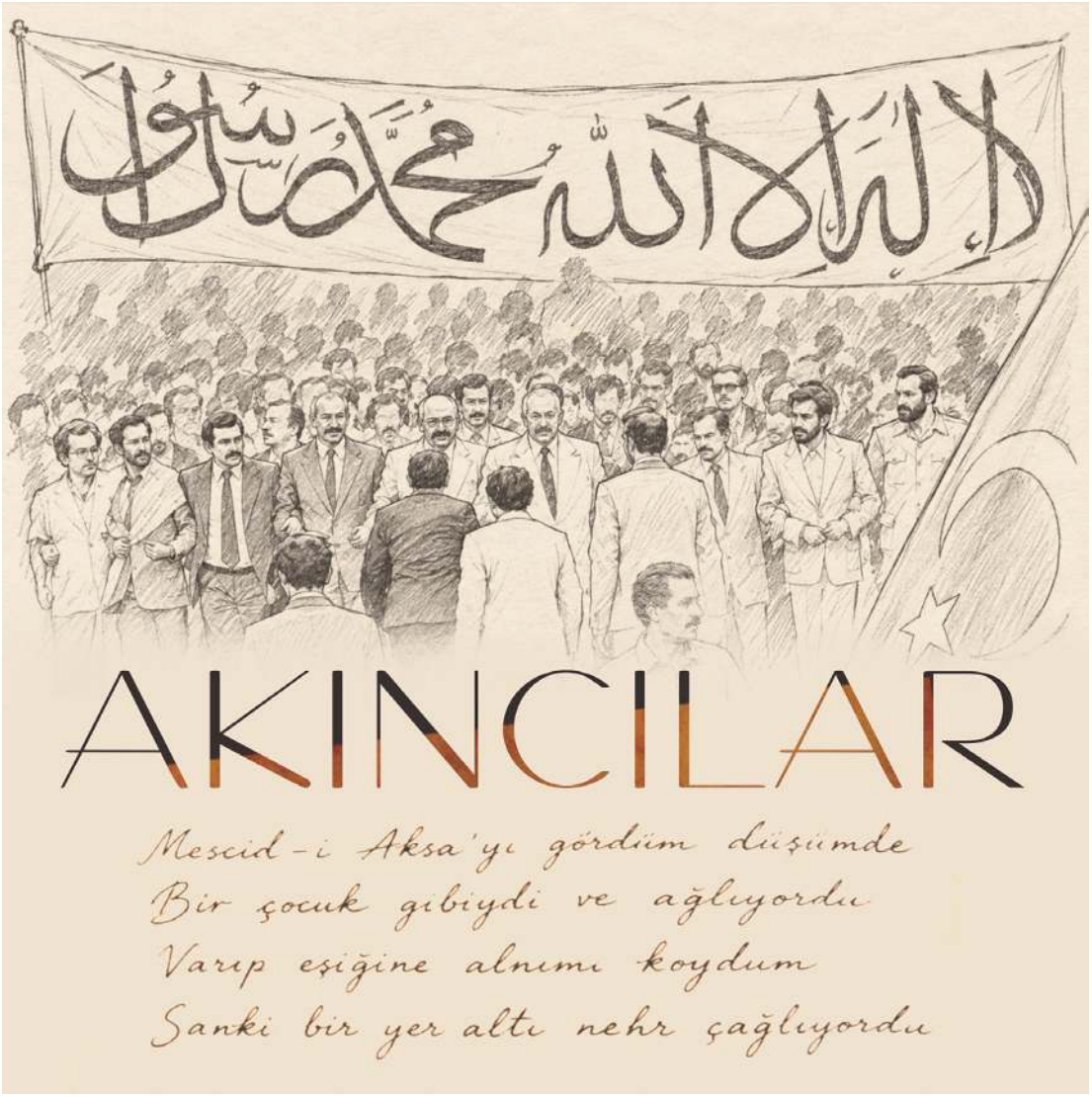

Çizgi: Miray Saka

Çizgi: Hilal Özder

AKINCILAR: Bir Kuşağın Emaneti, Bir Hareketin Soy Kütüğü

Kemal ÖZDEN

İnsan ve Medeniyet Hareketi
Genel Başkanı

1974 doğumlu biri olarak Akıncılar'ın meydanlarını göremedim. 12 Eylül 1980 sabahı henüz altı yaşında bir çocuktum. Ne Kayseri'deki kalabalığı, ne Konya'da Kudüs için yükselen sesi, ne de Mamak'ın soğuk koğuşlarını kendi gözlerimle tanıdım. Fakat bir hareketin hafızası yalnızca yaşayanların değildir; o hafızayı devralanların, taşıyanların ve bir sonraki kuşağa, hesabıyla birlikte teslim edenlerin de ortak mirasıdır. Bizim kuşağımız Akıncılar'ı abilerinden dinledi, dergi sayfalarından okudu, susturulmuş bir sesin yankısını Müslüman Genç çatısı altında duydu. Bugün İnsan ve Medeniyet Hareketi olarak 2006'dan bu yana yürüdüğümüz yolun soy kütüğü açıldığında, *Akıncılar* önemli kilometre taşlarından biridir.

Bu yazıda Akıncılar'ı bir anma metni olmaktan öte, hareketin düşünce, siyasi bakış, eylem ve toplumsal karşılık başlıkları altında kronolojik bir sistematikle ele almaya çalıştım. 12 Eylül'ün bu harekete ve Türkiye'nin Müslüman gençliğine neler kaybettirdiğini tespit etmek; ve nihayet bugünün hareketi olarak o mirastan hangi dersleri çıkarmamız gerektiğini sormak istiyorum.

I. Tarihî Zemin: Kuşatılmış Bir Ülke

Akıncılar'ı doğru okumak için, onları doğuran iklimi hatırlamak gerekir. 1924'te hilafetin ilgası ve ardından gelen düzenlemelerle din, kamusal hayattan sistemli biçimde çıkarılmış; dini faaliyetler zaman zaman devlete karşı bir tehdit olarak kodlanmıştı. Cumhuriyet'in kurucu elitlerin benimsediği laiklik, Batıdakinden farklı olarak *dini hayatı denetleyen, kendi istediği formda biçimlendiren ve toplumun inanç dünyasına üstenci bakış açısıyla müdahale eden* jakoben bir karakter taşıyordu.

1950 sonrasında çok partili hayatın açtığı dar alan, dindar ve muhafazakâr kesimlerin siyasetle ilişki kurmasını ve buradan bir çıkış yolunun olabileceğine dair inançları mümkün kıldı; ancak bu temasın bedeli ağır oldu. 27 Mayıs 1960 darbesi, "Yeter söz milletin" sloganı ile siyasal katılım sağlayan halkın tercihini darağacına taşıyarak vesayetin sınırlarını kanla çizdi. 12 Mart 1971 muhtırası ise Milli Nizam Partisi'nin kapatılmasıyla, Müslümanların siyasi temsil talebinin de aynı vesayet çizgisinin dışında tutulacağını ilan etti.

1970'lerin ikinci yarısına gelindiğinde Türkiye, sokakların sağ ve sol militanlar arasında paylaşıldığı, üniversitelerin cepheleştiği, her gün onlarca gencin toprağa verildiği bir kaosun içindeydi. Soğuk Savaş'ın iki kutbu, Anadolu gençliğini de iki kampa bölmek istiyordu: Ya Moskova'nın komünist devrimciliği ya da Washington'ın anti-komünist cephesi. Bu ikilik, Müslüman gencin önüne kendi kimliğinden, kendi medeniyet tasavvurundan ve kendi davasından vazgeçmesi gereken bir tercih koyuyordu.

İşte Akıncılar, bu dayatılmış ikiliğe karşı üçüncü bir yolun varlığını ortaya koyarak yükselen bir itirazdır. Ne kapitalist Batı'nın ne de komünist Doğu'nun kurtuluş getireceğine; kurtuluşun ancak vahyin rehberliğinde, bu toprak-

12 Eylül 1980 sabahı henüz altı yaşında bir çocuktum. Ne Kayseri'deki kalabalığı, ne Konya'da Kudüs için yükselen sesi, ne de Mamak'ın soğuk koğuşlarını kendi gözlerimle tanıdım. Fakat bir hareketin hafızası yalnızca yaşayanların değildir; o hafızayı devralanların, taşıyanların ve bir sonraki kuşağa, hesabıyla birlikte teslim edenlerin de ortak mirasıdır. Bizim kuşağımız Akıncılar'ı abilerinden dinledi, dergi sayfalarından okudu, susturulmuş bir sesin yankısını Müslüman Genç çatısı altında duydu.

Soğuk Savaş'ın iki kutbu, Anadolu gençliğini de iki kampa bölmek istiyordu: Ya Moskova'nın komünist devrimciliği ya da Washington'ın anti-komünist cephesi. Bu ikilik, Müslüman gencin önüne kendi kimliğinden, kendi medeniyet tasavvurundan ve kendi davasından vazgeçmesi gereken bir tercih koyuyordu.

ların kendi medeniyet birikiminden doğabileceğine inanan bir kuşağın sesi oldu. "*Ne Doğu Ne Batı Kurtuluş İslam'da*" sloganı 80'li yılların, hatta 90'lı yılların Türkiye'sinde sokaklarda en çok yankılanan sloganlarından biri idi adeta.

II. Düşünce: Kitaptan Davaya

Akıncı kuşağının zihin haritası 1960'larda çizilmeye başladı. O yıllarda Türkçeye kazandırılan Mevdudi, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutub gibi isimlerin eserleri, İslam'ı yalnızca bireysel bir ibadet alanı olarak değil, hayatın bütününü kuşatan bir nizam olarak kavrayan ideolojik bir bilincin oluşmasına zemin hazırladı. Bu tercüme hareketi, yerli kaynaklarla buluştu: Necip Fazıl'ın Büyük Doğu davası, Sezai Karakoç'un Diriliş çağrısı, Anadolu'nun köklü ilim ve irfan geleneği, genç zihinlerde "Müslüman olarak var olmanın" sadece bir aidiyet değil, bir sorumluluk olduğu şuurunu besledi.

1969 yılı bu bakımdan bir eşiktir. Milli Türk Talebe Birliği'nde (MTTB) yönetimin İslami duyarlılığı öne çıkaran kadrolara geçmesi, Müslüman gençliğin üniversite zemininde ilk kez güçlü bir çatı bulması anlamına geliyordu. Aynı yıl Milli Görüş'ün siyasi teşkilatlanma yolculuğu da başladı.

Hareketin dayandığı temel ilkeleri şöyle özetleyebiliriz:

- *Tevhid inancını hayatın merkezine koymak;*
- *İslam'ı kuşatıcı bir medeniyet projesi olarak görmek;*
- *Ümmet bilinciyle dünya Müslümanlarının acısını kendi acısı saymak;*
- *Adaleti, ahlakı ve hak-hukuku siyasetin ölçüsü kabul etmek;*
- *Bu toprakların inanç ve kültür mirasını, batı taklitçiliğine karşı savunmak;*
- *Bu uğurda da mücadeleyi teşkilat, tebliğ ve irşad ile gerçekleştirmek.*

Bu fikri birikimin kurumsal ifadesi, 3 Ağustos 1979'dan itibaren yayımlanan on beş günlük *Akıncılar* dergisi oldu. Sadık Albayrak, Akif İnan, Rasim Özdenören, Erdem Bayazıt gibi kalemlerin katkı sunduğu dergi, ömrü kısa da olsa hareketin kendi sesini, kendi diliyle ifade edişinin belgesidir.

III. Örgütlülük Bilinci: Bir Gençliğin Teşkilatlanması

Akıncılar Derneği, 1975 yılının sonlarında, Aralık ayında Ankara'da, Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi öğrencilerinin öncülüğünde kuruldu. Aynı dönemde Adana'da ve İstanbul Kasımpaşa'da benzer yapılanmalar filizlenmiş; bunlar kısa sürede Ankara merkezli tek bir teşkilat çatısı altında birleşmişti. Genel başkanlık görevini sırasıyla Tevfik Rıza Çavuş, Mehmet Tezel, Mehmet Tellioğlu ve Mehmet Güney abilerimiz üstlendi. İnsan ve Medeniyet Hareketi Onursal Başkanı Mehmet Güney Akıncılar Hareketinin kapatılmadan önceki son genel başkanıydı.

Hareketin büyüme hızı, dönemin gençliğinde ne denli derin bir karşılık bulduğunun göstergesidir. 1975–1978 arasında altmış civarındaki dernek sayısı dört yüze yaklaştı; 1978'de Müslüman öğrenci temsilcilerinin katılımıyla teşkilat, yurt sathına yayılan yüzlerce (altı yüz civarında)

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 8, Sayfa: 14)

şubeye ulaştı. Hareket, yalnızca üniversite öğrencilerini değil, esnafı, köylüyü, lise talebesinden fabrika işçisine kadar farklı toplumsal katmanları da bir araya getiriyordu.

Akıncılar'ın örgütlülük anlayışını kıymetli kılan, onun bir "kalabalık" değil bir "cemaat şuuru" inşa etme gayretiydi. Sohbet halkaları, kitap okumaları, şube toplantıları ve kongreler; gencin hem zihnini hem gönlünü hem de disiplinini terbiye etmeyi amaçlıyordu. Ancak dürüst bir muhasebe, örgütlenme sürecindeki gerilimleri de görmeyi gerektirir. *Akıncı Güç* dergisi etrafında şekillenen ve daha aktif direniş yöntemlerini savunan eğilim, hareket içinde ayrışmaya yol açtı. Bu ayrışmada dönemin Türkiye siyasi ikliminin ve yeni cazibe merkezi olarak 1979 İran Devrimi etkili olmuştur.

IV. Siyasi Bakış: Üçüncü Yolun İnşası

Akıncılar'ın siyasi bakışı, dönemin iki büyük ideolojik kampına da mesafeli, ama siyasetin kendisine asla kayıtsız olmayan bir tutumdur. Hareket, Milli Görüş çizgisinin gençlik damarı olarak Milli Selamet Partisi'ne yakın durdu; fakat kendisini bir partinin gençlik kolundan ibaret görmedi. Onların nazarında siyaset, bir iktidar mücadelesinden önce bir hak ve adalet davasıydı.

Bu bakışın özü şuydu: Türkiye'nin meselesi sağ ile sol arasında bir tercih meselesi değildi. Asıl mesele, iki yüz yıllık bir kopuşun, milletin inancıyla devletin resmi ideolojisi arasındaki derin ayrımın kapatılmasıydı. Akıncılar, laikçi-seküler jakoben devlet anlayışının halkın inanç ve değerlerine vesayet kurmasına itiraz ederken, bu itirazı bir "düzen düşmanlığı" olarak değil, milletin kendi kimliğiyle barışık bir düzen talebi olarak dile getirdi.

Bu bakış ümmet coğrafyasını da içine aldı. Filistin, Afganistan, Eritre, Moro ... Müslümanların yaşadığı her zulüm, Anadolu'daki bir Akıncı gencin gündemine girdi. Sakarya'da düzenlenen "Dünya Müslümanlarına Yapılan Zulmü Protesto" mitingi, Türkiye'deki İslami gençliğin sınır ötesi bir ümmet şuuruyla buluştuğu anların en belirgin örneklerindendir. Bugün Gazze için yükselen seslerin kökünde, o yılların bu evrensel duyarlılığı vardır.

V. Eylem ve Pratik: Pasif Mücadeleden Meydanlara

Akıncılar'ın eylem tarihini üç evrede okumak mümkündür. 1976–1978 yılları teşkilatın kökleştiği, kadroların yetiştiği yıllardır. Ocak 1978'den Şubat 1979'a kadar süren dönem ise hareketin

Akıncılar, laikçi-seküler jakoben devlet anlayışının halkın inanç ve değerlerine vesayet kurmasına itiraz ederken, bu itirazı bir "düzen düşmanlığı" olarak değil, milletin kendi kimliğiyle barışık bir düzen talebi olarak dile getirdi.

Akıncı genç; kitabı elinden, davayı gönlünden, sükûneti üslubundan bırakmayandır.

bilinçli bir tercihle "pasif mücadele" olarak adlandırdığı, sokağın kanlı çatışmalarından uzak durduğu evredir. Bu tercih, hareketin kuruluş amaçlarından biriyle doğrudan ilişkiliydi: Müslüman gençliği yükselen anarşinin ateşinden korumak ve örgütlü varlığını kesintisiz sürdürmek.

Şubat 1979'dan 12 Eylül 1980'e kadarki dönem ise "aktif mücadele" evresidir. Bu evrede Akıncılar, kitleleri meydanlara çağıran, mesaj odaklı mitinglerle sesini duyurdu. 24 Kasım 1979'da Kayseri'de gerçekleştirilen büyük buluşma ve Erzurum'daki "hicret yürüyüşü", hareketin Anadolu'nun farklı şehirlerinde nasıl bir karşılık bulduğunu gösteren örneklerdir.

Akıncı genç; kitabı elinden, davayı gönlünden, sükûneti üslubundan bırakmayandır.

Bu yükseliş, vesayet düzeninin dikkatinden kaçmadı. Aşağıda bu sürecin iki çarpıcı durağını, hareketin hafızasında derin iz bırakan iki örnek olay olarak ele almak istiyorum.

27 Kasım 1979 Baskını ve Mamak

Kayseri buluşmasından yalnızca üç gün sonra, 27 Kasım 1979'da Akıncılar Derneği'ne baskın yapıldı. 13 Aralık 1979'da ise Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, derneği resmen kapattı. Ardından yüz kırk civarında Akıncı genç, Ankara'da, Mamak'ta yargılandı.

Bu tarih, altı çizilerek hatırlanmalıdır: Akıncılar, 12 Eylül darbesinden dokuz ay önce, sıkıyönetim eliyle kapatılmıştı. Sokakların kan gölüne döndüğü, her gün gençlerin hayatını kaybettiği bir

(Akıncı Dergisi, Sayı: 3, Sayfa: 1)

dönemde, kaba kuvvetten uzak durmayı ilke edinmiş bir gençlik teşkilatının kapatılması, vesayet aklının "tehdit" algısının neye göre şekillendiğini açıkça ortaya koymaktadır. Ne var ki kapatma kararı hareketi bitirmedi; dernek çatısı kaldırılsa da Akıncı ruhu, sonraki aylarda meydanlarda varlığını sürdürdü.

6 Eylül 1980 Konya Kudüs'ü Kurtarma Mitingi

İsrail'in 1980 yazında Kudüs'ü "bölünmez başkent" ilan eden yasayı çıkarması, İslam dünyasında derin bir infiale yol açtı. Milli Selamet Partisi bu işgal politikasını protesto etmek üzere 6 Eylül 1980'de Konya'da büyük bir miting düzenledi. Dönemin basınına göre elli binin üzerinde insanın katıldığı mitingde, yaklaşık on bin Akıncı genç düzen ve güvenlik görevini üstlendi. Afganistan'dan Filistin Kurtuluş Örgütü'ne, Pakistan'dan Sudan'a pek çok ülkeden temsilcinin katılımı, Konya'yı o gün ümmetin Kudüs davası etrafında buluştuğu bir meydana dönüştürdü.

Ancak miting, kısa sürede başka bir tartışmanın konusu yapıldı. İstiklal Marşı sırasında yaşandığı ileri sürülen olaylar, bazı

sloganlar ve münferit taşkınlıklar, sistem medyasının büyük bölümünde mitingin asıl mesajının önüne geçirildi. Parti sözcüsü, İstiklal Marşı'nın bir İslam şairi olan Mehmet Akif Ersoy'un eseri olduğunu hatırlatarak hiçbir MSP'linin marşa saygısızlık etmeyeceğini, yaşanan münferit olayların harekete mal edilemeyeceğini ifade etti. Dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren ise durumu incelediklerini ve "zamanı gelince" gereğinin yapılacağını söyledi.

Zamanı, altı gün sonra geldi. 12 Eylül 1980 sabahı yönetime el konuldu ve Konya mitingi, darbenin gerekçeleri arasında laik düzene yönelik bir tehdidin simgesi olarak sunuldu. Kudüs için yükselen meşru bir ses, bir askeri müdahalenin vitrinine yerleştirildi.

İnsan ve Medeniyet Hareketi Genel Başkanı olarak bu olaya bakarken iki şeyi birlikte söylemek zorundayım.

B*irincisi*: Konya'da yükselen Kudüs sesi haklı, meşru ve onurlu bir sestir; o sesin darbeye bahane edilmesi, vesayetin Müslümanların ümmet duyarlılığını nasıl bir güvenlik meselesine dönüştürdüğünün ibretlik bir belgesidir.

İkincisi: Haklı bir dava, provokasyona açık her tavrı, her taşkınlığı ve her disiplinsizliği kendi aleyhine çeviren bir düşmanla karşı karşıyadır. Davanın haklılığı kadar, onu taşıyan üslubun sağlamlığı da hayati önemdedir. Bu, Konya'da tertip edilen Kudüs'ü Kurtarma Mitingi'nin bize bıraktığı en kıymetli derslerden biridir.

VI. Toplumsal Karşılık: Anadolu'nun Onurlu Gençliği

Akıncılar'ın toplumsal karşılığı, rakamların ötesinde bir anlam taşır. Hareket, büyük şehirlerin varoşlarına ve üniversitelere akın eden Anadolu gençliğine bir kimlik, bir aidiyet ve en önemlisi bir onur sundu. Namazını kılmakla, başörtülü annesiyle, köyünün geleneğiyle mahcup edilmek istenen genç, Akıncı saflarında inancının bir geri kalmışlık işareti değil, bir medeniyet iddiası olduğunu öğrendi.

Aileler, çocuklarının sokağın silahlı kamplarına savrulmadığını, bunun yerine kitap okuyan, namaz kılan, ahlakı ve disipliniyle tanınan bir çevrede yetiştiğini gördükçe harekete güven duydu. Bu güven, Akıncılar'ı yalnızca bir gençlik teşkilatı olmaktan çıkarıp mahalleyle, camiyle, esnafla bağ kuran bir toplumsal damara dönüştürdü. O kuşaktan yetişen yazarlar, akademisyenler, siyasetçiler, iş insanları ve sivil toplum öncüleri, sonraki kırk yılın Türkiye'sinde bu damarın ne denli verimli olduğunu gösterdi.

VII. 12 Eylül'ün Kaybettirdikleri

12 Eylül, Akıncılar ve Türkiye'nin Müslüman gençliği için yalnızca bir darbe değil, bir kopuştur. Bu kopuşun bedelini şöyle sıralayabiliriz:

1. Örgütsel süreklilik kesintiye uğradı. Dernekler kapatıldı, siyasi partiler yasaklandı, liderler yargılandı. Birikimini kuşaktan kuşağa aktarması gereken bir hareketin hafızası, bir gecede yasak ilan edildi.

Namazını kılmakla, başörtülü annesiyle, köyünün geleneğiyle mahcup edilmek istenen genç, Akıncı saflarında inancının bir geri kalmışlık işareti değil, bir medeniyet iddiası olduğunu öğrendi.

Akıncılar'ın susturulan sesi, yok olmamıştır. O ses, 12 Eylül'ün ağır atmosferinde Müslüman Genç çatısı altında yeniden nefes aldı; farklı koşullarda, farklı imkânlarla ama aynı davanın şuuruyla yeni kuşaklara ulaştı. 2006'dan bu yana İnsan ve Medeniyet Hareketi olarak bizler, bu zincirin halkalarıyız.

2. Kadrolar dağıtıldı. Hareketin en dinamik isimleri cezaevlerinde, sürgünlerde, kovuşturmalarda yıllarını verdi. Bir sonraki kuşağa yol gösterecek abiler, ya susmak ya da dağılmak zorunda bırakıldı. Benim kuşağım, işte bu suskunluğun içinde büyüdü.

3. Gençlik depolitize edildi. 12 Eylül düzeni, gençliği siyasetten ve toplumsal meselelerden koparmayı bir devlet politikası hâline getirdi. Soru soran, itiraz eden, dava taşıyan genç tipi yerine; tüketen, sorgulamayan, "apolitik" bir gençlik modeli dayatıldı.

4. Dinin resmi bir çerçeveye hapsedilmesi denendi. Darbe yönetimi, İslam'ı kendi ideolojik ihtiyaçları doğrultusunda yeniden biçimlendirmeye girişti. Böylece Akıncılar'ın savunduğu kuşatıcı, adalet merkezli ve ümmet bilinçli İslam anlayışının yerine, devletin denetiminde tutulan bir din tasavvuru ikame edilmek istendi.

5. Fikrî üretim zayıfladı ve hareket parçalandı. Bazı değerlendirmelerin haklı olarak işaret ettiği gibi, örgütsel başarıya rağmen hareketi entelektüel olarak yönlendirecek kurumsal derinlik yeterince inşa edilememişti. 12 Eylül bu zaafı derinleştirdi; bir kısım yapılar marjinalleşti, ana gövde ise fikri üretimden koptu. Bu, bugün hâlâ kapanması gereken bir yaradır.

VIII. Soy Kütüğümüz ve Bugüne Düşen Görev

Akıncılar'ın susturulan sesi, yok olmamıştır. O ses, 12 Eylül'ün ağır atmosferinde Müslüman Genç çatısı altında yeniden nefes aldı; farklı koşullarda, farklı imkânlarla ama aynı davanın şuuruyla

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 8, Sayfa: 12-13)

yeni kuşaklara ulaştı. 2006'dan bu yana İnsan ve Medeniyet Hareketi olarak bizler, bu zincirin halkalarıyız. Soy kütüğümüzü açtığımızda gördüğümüz isimler, bize bir övünç vesilesi olduğu kadar, bir hesap verme yükümlülüğü de yüklemektedir.

O hâlde Akıncılar'dan bugüne taşımamız gereken dersleri açıkça ifade etmeliyiz:

Birincisi, fikir, düşünce ve ideoloji önce gelir. Örgüt, bu özün taşıyıcısıdır; fikir zayıfladığında örgüt ya kalabalığa ya da kalıba dönüşür. Hareketimizin en öncelikli görevi, kendi düşünce kurumlarını, dergilerini, okuma halkalarını ve akademik birikimini güçlendirmektir. *İnsicam* dergimizin varlık sebeplerinden biri de, budur.

İkincisi, örgütlülük bir terbiye meselesidir. Akıncılar'ın sohbet halkalarında vücut bulan disiplin, ahlak ve sadakat, bugün İnsan ve Medeniyet Hareketi'nin davet ve irşad halkalarında devam etmektedir. Bu süreklilik günümüzün dağınık ve dijitalleş(tiril)miş

gençliği için her zamankinden daha elzemdir. Ekranların parçaladığı dikkati, cemaat şuuru ve kardeşlik hukuku ile yeniden toplamak zorundayız.

Üçüncüsü, üslup davanın parçasıdır. Konya mitinginin dersi açıktır: Haklı bir dava, yanlış bir üslupla taşındığında, muhaliflerinin elinde bir silaha dönüşebilir. Sükûnet, basiret ve istikamet, bir hareketin en güçlü kalkanıdır. Yanlış üslup, doğru sözün celladıdır.

Dördüncüsü, ümmet bilinci pazarlık konusu değildir. Kudüs, 1980'de olduğu gibi bugün de ümmetin kalbidir. Gazze'de süren zulüm karşısında sesimizi yükseltirken, Akıncılar'ın Konya'da meydanlara taşıdığı ruh, devralınmış bir emanet olarak sürekli gündemimizdedir.

Beşincisi, üçüncü yol hâlâ bir ihtiyaçtır. Dünyanın yeniden kutuplara bölündüğü, küresel güçlerin insanlığı yeni ideolojik ve ekonomik tercihlere zorladığı bir çağda, vahyin rehberliğinde adalet, merhamet ve insan onurunu merkeze alan bir medeniyet tasavvuru, Müslümanların insanlığa sunabileceği en büyük katkıdır. Hareketimizin adındaki "insan" ve "medeniyet" kelimeleri, tam da bu iddiayı taşımaktadır.

Sonuç: Emanete Sadakat

Akıncılar, bir kuşağın "biz de varız" deme cesaretidir. Kuşatılmış bir memlekette, iki kutbun arasında ezilmek istenen Müslüman gence "Senin yolun ne sağdır ne soldur; senin yolun, sırat-ı müstakimdir" diyebilmiş; bunu da kitapla, teşkilatla ve meydanlardaki onurlu duruşla ifade etmiştir. 12 Eylül bu sesi susturmak istedi; kadrolarını dağıttı, derneklerini kapattı, hafızasını yasakladı. Ama bir fikri kapatmak mümkün değildir.

Bugün bizlere düşen, o hafızayı romantik bir özlemle değil, eleştirel bir sadakatle yaşatmaktır. Doğrularını büyütmek, eksiklerinden ders çıkarmak ve o kuşağın yarım kalan öyküsünü, bu çağın diliyle tamamlamak. Akıncılar'ın açtığı yolda yürüyen bir kardeşiniz olarak, o yolda bedel ödeyen bütün kardeşlerimizi, ağabeylerimizi, ablalarımızı rahmetle, minnetle ve dua ile anıyorum.

Emanet, taşıyanın omzunda ağırlaşır; fakat onu taşıyan, taşıdığı emanetle yücelir.

Yararlanılan Kaynaklar

1.Akıncılar Derneği, "Hakkımızda" (tarihçe), akincilar.net.tr.

2.Ertuğrul Zengin, "İslamcı Gençliğin Oluşumu: Akıncılar", BİSAV Bülteni, bisav.org.tr.

3."İslâmcı Gençlik Hareketi: Akıncılar", BİSAV Blog, 10 Ağustos 2021.

4."Millî Selamet Partisi'nin Konya'daki Kudüs Mitinginin Basına Yansımaları", Tarihin Peşinde, Sayı 24.

5.Turhan Feyizoğlu, Akıncılar ve AK-Gençlik'ten AKP'ye (araştırma).

Akıncılar, bir kuşağın "biz de varız" deme cesaretidir. Kuşatılmış bir memlekette, iki kutbun arasında ezilmek istenen Müslüman gence "Senin yolun ne sağdır ne soldur; senin yolun, sırat-ı müstakimdir" diyebilmiş; bunu da kitapla, teşkilatla ve meydanlardaki onurlu duruşla ifade etmiştir. 12 Eylül bu sesi susturmak istedi; kadrolarını dağıttı, derneklerini kapattı, hafızasını yasakladı. Ama bir fikri kapatmak mümkün değildir.

Akıncılar ve Misyonu

Arif ALTUNBAŞ
Akıncılar Derneği Son Genel Başkan Yardımcısı

Akıncı, etimolojik olarak Türkçe'de "akmak" fiili kökünden türetilmiş bir isimdir. Allah'ın peygamberi veya onun yolunu izleyen vahiy erlerinin elinde İslami bir ruh ve bilinçle yetişmiş Müslüman bir kimlik, kişilik ve şahsiyettir.

Hangi millet, ırk, renk, cins, sınıf, yaş ve makamda olursa olsun o, Allah'ın kulu, askeri ve ordusuna ait askeri birliktir. Asr-ı Saadet'teki karşılığı Seriyye'dir.

Seriyye, Peygamberimiz Hz. Muhammed›in (sav) bizzat katılmayıp sahabeden birini komutan olarak görevlendirerek gönderdiği askeri birlikleri ve bu birliklerin yaptığı harekâtları ifade eder. Sözlük anlamı olarak gece yolculuğu veya küçük askeri gruplar anlamına gelir.

Mazisi, Abbasiler döneminde Genelkurmay Başkanlığı yapan Ebu Müslim Horasani (718 Merv- 755 Medain) ve askerlerinin, Abbasilerin yönetimi altında İslam yurtlarının sınır boylarında düşman güçlerine karşı dini, vatanı ve ümmeti koruyan adanmış yiğit Müslüman Türk askerlerine kadar uzanır. Abbasilerin yıkılışından sonra Selçuklunun kuruluşuyla Orta Asya'dan İran, Irak, Suriye ve Anadolu içlerine göç eden Türkmen boyları ülkenin sınırlarına yerleştirilir. Böylece Sel-

çuklunun hem sınır muhafızlığı ve huzuru sağlanır hem de bulundukları bölgelerde demografik yapı değiştirilir.

Irak ve Suriye bölgelerinde bu işle görevlendirilen akıncı beylerine "Irak Atabeyleri" veya "Suriye Atabeyleri" denilir. Selçuklu yıkılınca onun devamı olarak Osmanlının kuruluşu gerçekleşir. Orhan Bey zamanında Balkanlarda fetihler başlar. Bu fethedilen bölgelerde sınır muhafızlığı ve bölgenin emniyeti için akıncı beyleri tayin edilir. Anadolu'daki saygın tekke ve medreselerde İslami ve askeri eğitim görmüş yetişkin genç nesiller, akın akın bu akıncı beylerine katılır. Sınır boylarında sürekli konuşlanan bu atlı hareketli savaşçılara "akıncı" denir.

Akıncılar bir emir-komuta zincirine bağlı olarak hareket eder. Akıncı beyleriyle birlikte Osmanlı sultanının emrindeki sınır boylarındaki sadece askerlikle meşgul olan özel kuvvetlerdir. İslami ahlak ve edep kaidelerine göre hareket ederler. Başıbozuk çapulcu takımı değildirler. Bulundukları bölgede savaşın kahramanı, bölgenin güveni, toplumun adaleti ve barışın teminatı onlardan sorulur.

Günümüzdeki askeri yapılanmalarda görülen vatan savunmasını ve huzurunu temin etmekte her an savaşa hazır olan özel harp kuvvetlerine benzerler. Meslekleri ve işleri Allah yolunda mücadele etmek, savaşmak, vatan ve milleti düşman işgal ve istilasından korumak ve kollamaktır.

Yetişme tarzı olarak Akıncılar; Allah'a, O'nun kitabına, vatanına, milletine bağlı ahlak timsali Müslüman asker, güvenilir ve örnek kişilerdir. Onların referans kaynağı ve yolu tek kelimeyle İslam'dır. Malıyla, canıyla, bütün varlığıyla devlet ve milletinin, ümmet ve coğrafyasının medeniyet ve kültürünün savunucusu ve koruyucusudurlar.

Onların yolu ve hareket tarzı İslami ölçüler ve değerlerle belirlenir. Bu yolun kural ve kaidesini, sınırlarını, amaç ve gayesini, hedef ve menzilini İslam'ın meşru

Akıncı, Allah'ın askeridir. İslam dışı sistem, düzen ve rejimlerin yanaşması olmaz, olamaz. Onun inancı, itikadı, düşüncesi, eylem ve söylemiyle birlikte Allah için, Allah'ın ölçü ve hudutlarına göredir: sadece Rabbine çıkar. Allah'a çıkmayan bir yol, yol değil; şeytani oyun ve tuzaktır. O yolda yürüyen yolcular da İslam'ın yolcusu değil, inkâr ve tuğyanın taşeronlarıdır.

Akıncı, örneğini Hz. Muhammed (sav)'de gördüğü İslam medeniyetinin ve kültürünün işçisi, kalfası, ustası ve mimarıdır. O, İslami kişilik ve kimliğini muhafaza ederek yaşayan ve yürüyen bir Kur'an olma yolundadır. Onlar İslam'ın mücadelesini vermekle görevli Allah'ın askeridirler. Onun İslam medeniyetini ve kültürünü yeniden inşa ve ihya etmek, İslam'ı zamana ve mekâna nakşetmek gibi soylu ve kutsal bir görevi var.

gördüğü yollar ve hedefler belirler. Bu yol, hedef ve amaç ona göre ümmetin dirliği, birlik ve beraberliği, özgürlük ve bağımsızlığıdır. Onların amaç ve hedefleri; Turan, Kızıl Elma, Devlet-i Ebed Müddet veya Nizam-ı Âlem olarak nitelendirilse de farketmez. Aslolan o hareketteki Allah'a bağlı olan ruhtur; özdür.

Akıncı, Kur'ansız bir yolu yoldan çıkmış bir yol olarak bilir. Allah'sız ve kitapsız bir hedefi gidilecek menzil olarak kabul etmez. Allah ile savaşan, Kur'an'ı ve Müslümanları yok sayan bir yolda olmaz, olamaz. Bir Müslüman savaşçı olarak o, İslam dışı bir yolun ne yolcusu ne de hancısıdır.

Akıncı, Allah'ın askeridir. İslam dışı sistem, düzen ve rejimlerin yanaşması olmaz, olamaz. Onun inancı, itikadı, düşüncesi, eylem ve söylemiyle birlikte Allah için, Allah'ın ölçü ve hudutlarına göredir: sadece Rabbine çıkar. Allah'a çıkmayan bir yol, yol değil; şeytani oyun ve tuzaktır. O yolda yürüyen yolcular da İslam'ın yolcusu değil, inkâr ve tuğyanın taşeronlarıdır.

İnsanın doğumundan ölümüne kadar yürümesi gereken bütün yollar, bize göre Allah'a çıkar.

Akıncı, örneğini Hz. Muhammed (sav)'de gördüğü İslam medeniyetinin ve kültürünün işçisi, kalfası, ustası ve mimarıdır. O, İslami kişilik ve kimliğini muhafaza ederek yaşayan ve yürüyen bir Kur'an olma yolundadır. Onlar İslam'ın mücadelesini vermekle görevli Allah'ın askeridirler. Onun İslam medeniyetini ve kültürünü yeniden inşa ve ihya etmek, İslam'ı zamana ve mekâna nakşetmek gibi soylu ve kutsal bir görevi var.

Eylem ve söylemiyle birlikte hareket halinde olan aktif mücadele insanıdırlar. Su bile hareket etmezse zamanla kokar, kokuşur. Akıncı, imanı ve itikadı, eylemi ve söylemiyle hareketiyle toplumun fedaisi ve rol modelidir. Uyuşuk, tembel, korkak, nemelazımcı, sorumsuz, gayesiz ve hedefsiz insanlardan akıncı olmaz.

İslami hareket olmayan bir yerde bereket ve ilerleme de olmaz. O, hareket eden bir karıncanın duran bir filden daha çok iş başardığını bilir. Yaşayan her varlık, hareket hâlindedir. Hareketsiz olanlar ve kalanlar, ruh ve beden olarak yaşayan ölülerdir.

Akıncıların misyonu sadece ülkemizin değil; Balkanlar, Kafkaslar, Orta Asya, Ortadoğu, Afrika ve Asya'nın, yani tüm İslam coğrafyasının yükünü ve sorumluluğunu omuzlarında hisseden, gelecek zamanlara kurulmuş her aydınlık savaşçısının da misyonudur. Ülkemin, insanımın, coğrafyamın, ümmetin ve insanlığın savaşçıları ve adsız kahramanlarıdır onlar.

Bu savaş; kitapla, kalemle, kelamla ve her türlü İslami eylem ve söylemle verilecek bir savaştır. Bu savaş; her türlü küfür, isyan, tuğyan, emperyalizm ve sömürüye karşı Hakk'ın, adaletin, insanlığın ve barışın tarafında olma ve o cephede savaşma savaşıdır. Nemrut'a karşı put kıran İbrahim'in, Firavun'a karşı Musa Kelamullah'ın, her türlü cahiliyeye karşı Hz. Muhammed Mustafa'nın (sav) aydınlık yolunun yılmaz savaşçılarıdır akıncılar.

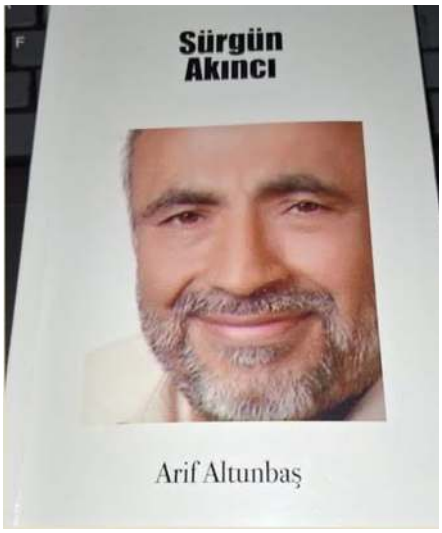

Adanmış bir insan olmadan akıncı olunmaz. Akıncı ruh ve düşünce dünyası olmadan küfrün ve inkârın karşısında yeniden İslam medeniyetinin ve kültürünün inşası olmaz. Bir İslami harekette önce insandır aslolan. Ruh ve bedenle, eylem ve söylemle bir bütün olarak Allah'ın askeri olunmadan Allah yolunda savaş verilemeyeceği gibi…

Akıncı'lık, bir varoluş savaşı için okuyan, yazan, üreten ve gönül dünyasını mamur eden, tüm insanlığın huzur ve barışını isteyen gönül ve gönüllülük hareketidir.

Kısaca akıncı, geceyi aydınlatmak için yana yana kendini tüketen, dibini değil; çevresini bir mum gibi aydınlatan, gecenin hem şahidi hem de şehididir. Davayı; paraya-pula, makama ve mevkiye, şâna ve şöhrete, her cins mala mülke, şehvete ve şöhrete karşı satanlardan akıncı olmaz.

Onlar, lanetlenmiş bir kavmin "Allah'ın ayetlerini ucuz fiyata sattığı" gibi satmazlar. Allah yolunda, Allah ile alışverişinin bedelini O'nun yolunda ölünceye kadar can ile mal ile mücadele etmek ve gerekirse ölmekle öder. İnkarın her cins ve türlüsüne karşı güreşe güreşe mücadele etmek, vuruşa vuruşa savaşmaktır onların görevi.

Onun hayatında doğumundan ölümüne kadar bedeli ödenmemiş açık bir fatura bulunmaz. Çünkü o, öldükten sonra bile ölümsüzlüğe inanan bir diriliş savaşçısıdır.

Akıncı olmak ve akıncı kalmak, zor ve meşakkatli bir yolda, özgür ve bağımsız olarak yaşamak için savaşmaktır. Nemruda karşı Hz. İbrahim'in, Firavuna karşı Hz. Musa'nın, Ebu Cehil'e karşı Hz. Muhammed'in vahiy yolundaki mücadelesi gibi…

Kaynakça

Alkan, Mustafa. Osmanlı Devleti'nde Akıncı Ocağının Sonu. Gazi Akademik Bakış, 2013.

Yıldız, Hakkı Dursun. "Ebû Müslim-i Horasânî." TDV İslâm Ansiklopedisi. İstanbul, 1995.

Alptekin, Coşkun. "Atabeg." TDV İslâm Ansiklopedisi. İstanbul, 1991.

Körpe, Özgür. Osmanlı Ordu Teşkilatında Akıncı Ocağının Yeri ve Çağdaş Türk Silahlı Kuvvetlerine Etkileri. Academia.edu, 2009.

Global Firepower, Military Today, The Defense Watch. Operasyonel Hazırlık ve Eğitim Zorluğu Raporu, 2026.

Akıncıların misyonu sadece ülkemizin değil; Balkanlar, Kafkaslar, Orta Asya, Ortadoğu, Afrika ve Asya'nın, yani tüm İslam coğrafyasının yükünü ve sorumluluğunu omuzlarında hisseden, gelecek zamanlara kurulmuş her aydınlık savaşçısının da misyonudur. Ülkemin, insanımın, coğrafyamın, ümmetin ve insanlığın savaşçıları ve adsız kahramanlarıdır onlar.

Akıncılar: Tarihî ve Siyasî Bir Gençlik Hareketinin Serüveni

Ergin BULUT

Millî Mücadele'den MTTB'ye

Türkiye'de İslâmcı gençliğin teşkilatlanma serüvenini anlamak için önce Millî Mücadele yıllarından itibaren şekillenen gençlik hareketlerine bakmak gerekir. Bu süreçte gençlik, yalnızca eğitim hayatının bir unsuru değil, ülkenin siyasi ve fikri geleceğinde söz sahibi olması gereken bir kesim olarak görülmüştür. Bu anlayışın kurumsal devamlılık kazandığı yapılardan biri de Millî Türk Talebe Birliği (MTTB) oldu. MTTB, uzun yıllar boyunca millî ve manevi değerlere bağlı gençlerin bir araya geldiği önemli bir teşkilat olarak faaliyet gösterdi. Ancak 1960'lardan itibaren Türkiye'de ve dünyada meydana gelen gelişmeler, gençliğin siyasi kimliğinde de önemli değişikliklere yol açtı.

Soğuk Savaş, Komünizmle Mücadele ve Gençliğin Siyasallaşması

1960'lı yıllar Türkiye'de sağ ve sol hareketlerin hızla güç kazandığı bir dönemdi. Dünyada ise Soğuk Savaş bütün ağırlığıyla devam ediyordu. Vietnam Savaşı, Filistin Meselesi, Sovyetler Birliği'nin etkisi ve İslam dünyasındaki gelişmeler Türkiye'deki gençliğin düşünce dünyasını etkiledi. Bu dönemde anti-komünizm, milliyetçilik ve İslami hassasiyetler aynı zeminde buluşabiliyordu. Ancak zaman içerisinde bu ortak zemin içerisinde farklı fikirler belirginleşmeye başladı.

Üniversitelerde yaşanan çatışmalar ve siyasi kutuplaşma gençliği doğrudan etkilerken bir tarafta Türk milliyetçiliğini merkez alan anlayış güçleniyor, diğer tarafta İslam›ı daha merkezi bir siyasi ve kültürel referans olarak gören yeni bir gençlik anlayışı ortaya çıkıyordu. Bu ayrışmanın en önemli sorularından biri şuydu: *Millet mi merkezdedir, ümmet mi?*

Bu soru, 1970'lerde Türkiye sağının içerisindeki fikrî ayrışmanın temel başlıklarından biri haline geldi.

MTTB'nin İçindeki Büyük Dönüşüm

MTTB, bu dönemde İslami hassasiyetleri giderek daha fazla öne çıkan gençlerin yetişmesinde önemli bir okul işlevi gördü. Ancak 1970'lere gelindiğinde gençliğin önemli bir bölümü üniversite sınırlarını aşan, mahallelerde, işyerlerinde ve Anadolu şehirlerinde karşılık bulan daha geniş bir teşkilatlanmaya ihtiyaç duyuyordu. Akıncılar işte bu arayışın içerisinde ortaya çıktı. MTTB bir öğrenci teşkilatı tecrübesiydi, Akıncılar ise bu tecrübeyi toplumun daha geniş kesimlerine taşıma arayışının ürünü oldu.

Akıncılar'ın Ortaya Çıkışı ve Kuruluşu

Akıncılar hareketi 1970'lerin ortasında Türkiye'de İslami kimliğin gençlik içerisinde giderek güçlendiği bir dönemde şekillendi. 1975 yılında Ankara Devlet Mimarlık-Mühendislik Akademisi'nde öğrenim gören 32 genç, Ankara'da bir dernek kurma kararı aldı. Kuruluş çalışmaları ilerledikçe bu sayı 14 kişilik bir çekirdeğe indirildi.

Kuruluş sürecinde Mehmet Kartın, 12 Aralık 1975'te Ankara Valiliğine müracaat ederek "Akıncılar" adını taşıyan derneğin kuruluş başvurusunu yaptı. Derneğin kurucu genel başkanı Tevfik Rıza Çavuş oldu. Kuruluş kadrosu içerisinde Tevfik Rıza Çavuş, Mehmet Kartın, Mehmet Tezel, Mehmet Gevher, Baha (Yastas) Topaloğlu, Zeki Karabayır, Hayrettin Çelik, Mehmet Başar, Orhan Aydın, Yahya Güler, Şahin Başol, Veli Köksal, Ali İhsan Kandemir, Servet Üst yer aldı. Kaynaklarda ayrıca Mehmet Tellioğlu'nun MTTB Ankara Şubesi Ortaöğretim Komitesi Başkanı olması sebebiyle ilk resmî kurucular arasında yer almak istemediği, ancak 1976'daki ilk olağan genel kurulda genel idare kuruluna alındığı belirtilmektedir. Daha sonraki yıllarda Akıncılar Derne-

Kuruluş sürecinde Mehmet Kartın, 12 Aralık 1975'te Ankara Valiliğine müracaat ederek "Akıncılar" adını taşıyan derneğin kuruluş başvurusunu yaptı. Derneğin kurucu genel başkanı Tevfik Rıza Çavuş oldu.

ği'nin genel başkanlığını sırasıyla Mehmet Tezel, Mehmet Tellioğlu ve Mehmet Güney yürüttü.

Akıncılar kısa zamanda yalnızca öğrencilerden oluşan bir gençlik yapılanması olmaktan çıktı. İşçiler, memurlar, esnaflar ve mahalle gençliği de hareket içerisinde yer almaya başladı. Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar ve Akıncı Sporcular gibi yapılanmaların ortaya çıkması, hareketin toplumsal tabanını genişletti.

Akıncılar'ın yükselişiyle birlikte Türkiye sağındaki ayrışma daha görünür hâle geldi. Ülkücü hareketin merkezinde Türk milliyetçiliği bulunurken Akıncılar'ın söyleminde İslami kimlik, ümmet, Kudüs, Filistin ve dünya Müslümanlarının meseleleri giderek daha fazla yer aldı.

Akıncılar, Ülkücüler ve Sağ İçindeki Ayrışma

Akıncılar'ın yükselişiyle birlikte Türkiye sağındaki ayrışma daha görünür hâle geldi.

Ülkücü hareketin merkezinde Türk milliyetçiliği bulunurken Akıncılar'ın söyleminde İslami kimlik, ümmet, Kudüs, Filistin ve dünya Müslümanlarının meseleleri giderek daha fazla yer aldı. Bu ayrışma yalnızca fikir düzeyinde kalmadı. 1970'lerin sonlarına doğru Türkiye'nin genel siyasi şiddet ortamı içerisinde farklı gençlik çevreleri arasında çatışmalar yaşandı. 10 Haziran 1976 yılında Erzurum Lalapaşa Camii İmamının oğlu ve İl Müftüsünün yeğeni Erzurum Kazım Karabekir Enstitüsü Türkçe Öğretmenliği Öğrencisi Ahmet Albayrak'ın Erzurum İl Müftülüğünde kaza kurşunu adı ile sağ görüşlü arkadaşı tarafından vurulması, MTTB ve Akıncılar içerisinde çok fazla ses getirmese de Mustafa Bilgi olayı sonrası ilk cinayetlerdendi. Hatta Ocak 1976 yılındaki Yeniden Milli Mücadele grubu içerisinde Zeki Yılmaz adlı Artvinli öğrencinin Ankara da ülkücülerce öldürülmesi sağ içindeki cinayetler silsilesi içerisindeydi.

Edirne de 1977 yılında Erdoğan Tuna'nın 40-50 kişilik kalabalık bir ülkücü grup tarafından bıçaklanarak şehit edilmesi ayrışmanın diğer noktalarından biri olmuş. Bu dönemde Metin Yüksel'in 23 Şubat 1979'da Fatih Camii avlusunda öldürülmesi, Akıncı hafızasında önemli bir kırılma noktası oldu. Yüksel'in şehadeti, hareket içerisinde en çok ses getiren şehadet olayı oldu. Bunu 5 Temmuz 1980 yılında Sedat Yenigün'ün şehit edilmesi takip etti.

Akıncılar'ın Fikri Çerçevesi

Akıncılar'ın düşünce dünyasında İslami kimlik, bağımsızlık, Kudüs ve Filistin meselesi, dünya Müslümanlarının sorunları ve Türkiye'nin yeniden kendi medeniyet değerleriyle buluşması önemli yer tuttu.

Hareketin yayın faaliyetleri de bu fikri zeminin oluşmasında etkili oldu. *Şûrâ*, *Tevhid*, *Hicret*, *Vesika*, *Yeni Ölçü* ve daha sonraki dönemde farklı yayınlar, İslamcı gençliğin düşünce dünyasının şekillenmesinde rol oynadı. Bu yayınlarda yalnızca Türkiye'nin meseleleri değil, dünya Müslümanlarının yaşadığı sorunlar da gündeme taşındı.

1 Nisan 1979: Sakarya Mitingi

Akıncılar'ın kitleselleşmesinde mitingler önemli bir yere sahipti. 1 Nisan 1979'da Sakarya'da gerçekleştirilen büyük miting, hareketin toplumsal görünürlüğünün arttığı önemli hadiselerden biri oldu.

Akıncılar artık yalnızca belirli üniversite çevrelerinde faaliyet gösteren bir gençlik yapılanması değil, Anadolu'nun farklı bölgelerinde karşılık bulan siyasî ve sosyal bir hareket hâline geliyordu.

1 Nisan 1979 Sakarya Mitingi'nde Mehmet Akif İnan, heyecanlı kalabalığa hitap ederken

Şehitler: Kısa Bir Kronolojik Hafıza

Akıncılar'ın tarihini yalnızca teşkilatlar, yayınlar ve mitingler üzerinden okumak eksik kalır. Bu tarihin en önemli unsurlarından biri de şehitleridir. Türkiye'de İslami ve milliyetçi gençliğin erken dönem şehitlerinden Ruhi Kılıçkıran, 5 Ocak 1968'de Ankara'da şehit edildi. Ardından Mustafa İlhan Kahraman, Mustafa Bilgi ve Süleyman Özmen gibi isimler geldi. Bu ilk dönem şehitlerinin hatırası daha sonraki yıllarda farklı gençlik çevreleri tarafından da sahiplenildi.

Kısa kronoloji şöyledir:

1968: Ruhi Kılıçkıran
1969: Mustafa İlhan Kahraman – Mustafa Bilgi
1970: Süleyman Özmen
1974: Hüseyin Yıldız
1976: Ahmet Albayrak – Yusuf Tanık
1977: Adil Akyol – Abdullah Altıntepe – Bahri Kılıç – Fikret Keklik – Erdoğan Tuna – Nazım Durmuş

1978: Mehmet Doğruyol –Hamid Fendoğlu – Hasan Yeşil – Hasan Süren – Celil Yıldırım – Hasan Kaya – Necmettin Yağmur – Mehmet Baydın – Nuri Ak – İsmail Kendirli – Senayi Tan – Salih Kara – Cemal Havuzoğlu – Ahmet Hattaboğlu – Ömer Aksak – Ahmet Jandarma – Bünyamin Yılmaz – Vedat Kanat – Raci Ulutaş – Necati Çakıcı – Bedri Şenoğlu – Abdullah Küçük – Mustafa Emeksiz – Mustafa Karacan – Bünyamin Varol – Şamil Yiğitsözlü

1979: Mehmet Baldöktü – Hüsnü Sarıoğlu – Selami Başaran – Metin Yüksel – Asaf Durmuş – Hasan Bülbül – Yusuf Akyıldız – Burhan Çimen – Burhan Aktaş (Alkoç) – İbrahim Çalı – Ahmet Atıcı – Halil Çetin – Ali Al – Ahmet Haşim Sönmez – Orhan Ünal – Mustafa Güneş – Mesut Akkiraz –Mehmet Polat – Ahmet Aktaş – Sefa Eryağan – Mirza Korkmaz – Hasan

Akıncılar'ın tarihini yalnızca teşkilatlar, yayınlar ve mitingler üzerinden okumak eksik kalır. Bu tarihin en önemli unsurlarından biri de şehitleridir.

Akıncılar Derneği'nin kapatılmasının ardından 7 Mart 1980'de Konya merkezli Akıncı Gençlik Derneği kuruldu ve 12 Eylül'e kadar faaliyet gösterdi. 12 Eylül sonrasında Akıncılar ana davası ve Akıncı Gençler Derneği davası kapsamında çok sayıda kişi yargılandı. Bu davalar, hareketin tarihindeki en ağır hukuki ve siyasi süreçlerden biri oldu.

Tekin – Mustafa Sevim – Ahmet Ali Özkan – Bayram Bayraktar – Kemal Özdemir – Metin Avcı – Fevzi Bektaş – Selahaddin Beyazıt

1980: Mukadder İnce – Gürsel Kabadayı – Sebati Bursa – Kemalettin Şener – Münir Kaya – Necip Kural – Mustafa Geçol – Hidayet Kazan – Ahmet Güzelsoy – İsmail Yamaç – Sabahattin Gürbüz – Osman Kaya – Yahya Baran – Celal Aslan – Mustafa Yaşar – Lütfi Özgün – Mustafa Başalp – Yaşar Demirci – Sedat Yenigün – Halim Gürsel – Hüseyin Filik – İsmail Mavuş – Recep Sucu – Kamil Dağaslanı – Hayrettin Sönmez – Durmuş Öztürk – Mehmet Salih Ay – Abbas Ay –

1981: Davut Düğmeci

Bu şehadetler, Akıncılar'ın ne kadar aksiyoner bir gençlik olduğunu gösterir.

6 Eylül 1980 Konya Mitingi

Akıncılar'ın kitleselleşmesinin en dikkat çekici örneklerinden biri 6 Eylül 1980 Konya Mitingi oldu. Miting, 12 Eylül öncesindeki siyasî atmosferin en çok tartışılan hadiselerinden biri hâline geldi.

Konya'daki büyük kalabalık, Akıncı hareketinin ulaştığı toplumsal karşılığı göstermesi bakımından önem taşıyordu. Ancak

Türkiye birkaç gün sonra askerî darbeyle karşı karşıya kaldı.

12 Eylül ve Akıncılar

12 Eylül 1980 askerî darbesi, Akıncılar açısından da büyük bir kırılma meydana getirdi. Dernekler kapatıldı, teşkilatlar dağıtıldı ve çok sayıda Akıncı tutuklandı. Akıncılar Derneği 12 Aralık 1975'te resmen kurulmuş, daha sonra sıkıyönetim kararıyla kapatılmıştı. Bu süreçte genel başkanlık görevini Tevfik Rıza Çavuş, Mehmet Tezel, Mehmet Tellioğlu ve Mehmet Güney yürüttü.

Akıncılar Derneği'nin kapatılmasının ardından 7 Mart 1980'de Konya merkezli Akıncı Gençlik Derneği kuruldu ve 12 Eylül'e kadar faaliyet gösterdi. 12 Eylül sonrasında Akıncılar ana davası ve Akıncı Gençler Derneği davası kapsamında çok sayıda kişi yargılandı. Bu davalar, hareketin tarihindeki en ağır hukuki ve siyasi süreçlerden biri oldu.

Akıncılar'ın Sonrası

12 Eylül, Akıncılar'ın Dernek olarak örgütlü dönemini sona erdirdi. Ancak hareketin düşünce dünyası bütünüyle ortadan kalkmadı. Akıncılar içerisinde yetişen insanların önemli bir bölümü sonraki yıllarda siyasette, basında, akademide, sivil toplumda ve farklı toplumsal alanlarda faaliyet göstermeye devam etti. Bu nedenle Akıncılar'ın tarihini yalnızca 1975-1980 arasındaki dernek faaliyetleriyle sınırlamak doğru değildir.

Bugüne Etkisi

Akıncılar'ın Türkiye'de bıraktığı en önemli miraslardan biri,

MSP Genel Sekreteri Asiltürk: «İstiklâl Marşı söylenirken ne slogan atılmıştır, ne kimse oturmuştur»

Savcılık, MSP'nin Konya mitingi için soruşturma açtı

● Emniyet Müdürlüğü yetkilileri, Miting Düzenleme Komitesi'ndeki iki kişinin senatör ve milletvekili olmaları nedeniyle yasal dokunulmazlıkları olduğundan Düzenleme Komitesi'ndeki üçüncü kişinin gözaltına

ALLAH ALLAH DİYE BAĞIRARAK KOŞUYORLAR

İslami kimliğin bireysel veya kültürel bir mesele olmadığını, siyasi ve toplumsal bir perspektif içerisinde de ele alınabileceğini göstermesidir.

Bugün Türkiye'de farklı siyasi partilerde, sivil toplum kuruluşlarında, medyada, akademide ve düşünce kuruluşlarında faaliyet gösteren birçok insanın düşünce dünyasında 1970'lerin Akıncı tecrübesinin doğrudan veya dolaylı izlerini görmek mümkündür.

Akıncılar'ın tarihî mirası aynı zamanda gençliğin teşkilatlanması, yayıncılık, siyasi bilinç, dünya Müslümanlarıyla dayanışma ve Kudüs-Filistin meselesi gibi başlıklarda da devam etmektedir.

Sonuç: Bir Teşkilâtın Değil, Bir Gençlik Tecrübesinin Tarihi

Akıncılar'ın tarihi bir derneğin kuruluş ve kapanış tarihi değildir. Bu tarih, Türkiye'de gençliğin nasıl siyasallaştığını, MTTB'nin nasıl dönüştüğünü, milliyetçilik ile İslâmcılık arasındaki ilişkinin nasıl değiştiğini, sağ içindeki ayrışmanın nasıl ortaya çıktığını, İslâmcı yayıncılığın nasıl geliştiğini ve dünya Müslümanlarının meselelerinin Türkiye'de nasıl gündem hâline geldiğini anlamanın anahtarlarından biridir.

Akıncılar içerisinde güçlü bir idealizm, teşkilatçılık ve dava anlayışı vardı. Aynı zamanda sert siyasi ve fikri tartışmalar da yaşandı. Bu hareketin tarihini doğru anlamanın yolu, ne yalnızca romantik bir geçmiş anlatısı kurmaktan ne de onu 1970'lerin çatışma ortamına indirgemekten geçer.

Akıncılar, Türkiye'de İslamcı gençliğin teşkilatlanma tarihinde önemli bir dönemecidir. Kuruluş kadrosundan Anadolu'ya yayılan teşkilatlarına, mitinglerinden yayınlarına, şehitlerinden 12 Eylül sonrasında yaşadığı kırılmalara kadar bütün bu süreç, bugün hâlâ araştırılmayı ve gelecek kuşaklara aktarılmayı bekleyen önemli bir tarihî tecrübedir.

Akıncılar'ın tarihi bir derneğin kuruluş ve kapanış tarihi değildir. Bu tarih, Türkiye'de gençliğin nasıl siyasallaştığını, MTTB'nin nasıl dönüştüğünü, milliyetçilik ile İslâmcılık arasındaki ilişkinin nasıl değiştiğini, sağ içindeki ayrışmanın nasıl ortaya çıktığını, İslâmcı yayıncılığın nasıl geliştiğini ve dünya Müslümanlarının meselelerinin Türkiye'de nasıl gündem hâline geldiğini anlamanın anahtarlarından biridir.

Akıncılar Derneği (1975- 1980)

Ersönmez YARBAY

1961 Anayasası'nın getirdiği özgürlükler ortamı sayesinde daha önce sık takibe uğrayan, mensupları hapsedilen bütün düşünce akımları yasal kuruluşlar haline gelmeye başladılar. İdeolojik hareketlenmeler partiler, sendikalar, dernekler etrafında teşkilatlanmaya başladılar. Bu dönemde CHP kendisini ortanın solu, Adalet Partisi ortanın sağı, Milliyetçi Hareket Partisi milliyetçi, Türkiye İşçi Partisi sosyalist, Millî Nizam Partisi muhafazakâr hareketler olarak ortaya çıktılar. Ancak bu teşkilatlanmalar zaman içerisinde ideolojik kavgayı düşünsel bazdan fiziki şiddete dönüştürmeye başladılar. 1960'larda sosyalizm ve milliyetçi akımlar özellikle üniversitelerde hâkimiyet alanları oluşturmaya çalıştılar, Dev-Sol ve Ülkü Ocakları, okullarda ve fabrikalarda hâkimiyet kurma yarışına girdiler. 12 Mart Muhtırası ile 1961 Anayasası'nda sağlanan bazı özgürlükler kısıtlansa da toplumsal hareketlenmeler devam etti. 1974 CHP-MSP koalisyon hükümetinin dağılması ile birlikte ülke genelinde sağ-sol çatışması sokaklara taşındı. Önceliği İslam dini olan öğrenciler okullarda 2 grubun arasında kalıp sıkışmaya başlayınca 1975'te kimlik kazanmak, 3. yol olarak Ankara'da Akıncılar Derneği'ni kurdular. Akıncılar sadece gençler arasında değil, Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar, Akıncı Sporcular gibi dernekler kurarak toplumun her kesimine hitap eden teşkilatlanmaya gitmişlerdir.

Akıncılar Derneği kısa sürede Türkiye genelinde il, ilçe, belde, köy ve mahallelerde teşkilatlandı. 1979'larda şube sayısı 800'ü aşmıştı. Sağ ve sol grupların aksine fiziki çatışmalara girmiyor, bu çatışmaların kardeş kavgası olduğunu, emperyalistlerin işine yaradığını, bir insanı öldürenin bütün insanlığı öldürmüş gibi muamele göreceğine inanıyorlardı. Akıncılar Derneği şubeleri inançlarını, düşüncelerini çeşitli adlarla yaptıkları geceler, yürüyüşler, toplu namazlar, mevlit okutmalar, miting

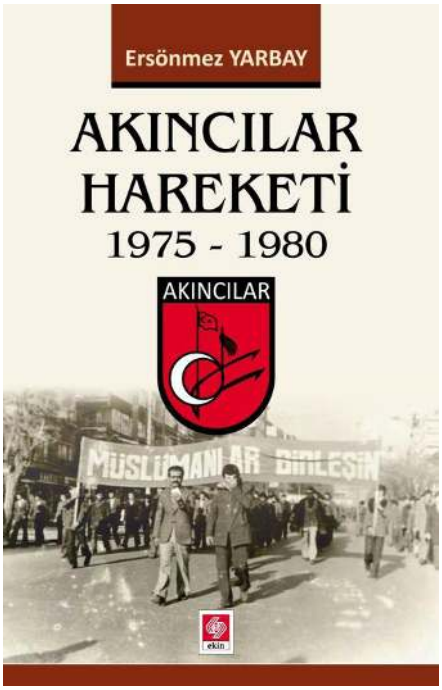

ve yürüyüşler, açık ve kapalı salon toplantıları yaparak, piyesler oynatarak (Asım'ın Nesli, Gafiller, Çanakkale Tablosu, Dünyanın Bir Yerinde, Zamane Çocuğu, Muhtar Kafası, Afgan Dramı gibi), şiir, makale ve karikatür yarışmaları, kitap sergileri, film gösterileri, bildiri, bülten ve dergiler yayınlayarak halka yansıtmak için azami gayret göstermişlerdir.

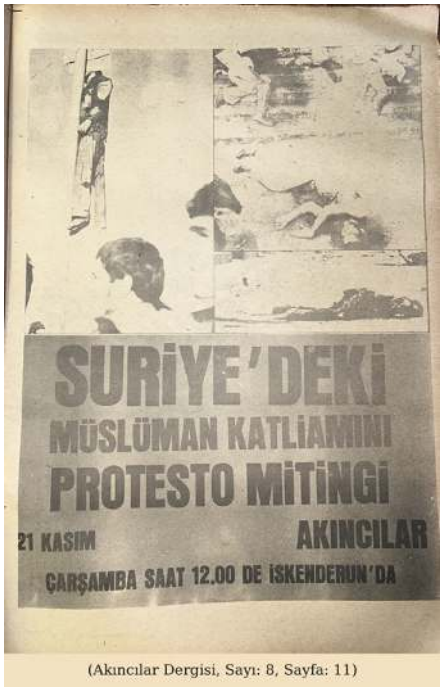

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 8, Sayfa: 11)

Yurdun çeşitli yerlerinde Dünya Müslümanları Dayanışma Haftaları, Müslümanlar Kardeştir yürüyüş ve mitingleri, İnanç ve Fikir Hürriyeti yürüyüş ve mitingi, Vahdete Davet Haftaları, Filistin, Suriye ve Afganistan gibi ülkelerdeki Müslüman katliamlarını protesto yürüyüşleri, Faşizm ve Komünizme Lanet, Hakka Davet mitingleri, zulüm ve pahalılığı protesto yürüyüşleri, Rusların Afganistan'ı işgalini protesto yürüyüş ve mitingleri, İsrail'i telin yürüyüş ve mitingleri, Diriliş Geceleri, Tevhid Geceleri düzenlemişler; kız öğrencilerin başörtülü okumaları, kadın memurların başörtülü çalışmaları, üniversitelerde mescitlerin açılması konusunda çalışmalar yapmışlardır. O yıllarda Akıncılar'ın düşüncelerini yansıtan *Diriliş*, *Sebil*, *Şura*, *Tevhid*, *Gölge* gibi dergiler ile *Millî Gazete*, *Yeni Devir* gazetelerine abone yapılması ve satışı konusunda, yurt sathında Akıncılar tarafından ciddi çalışmalar yapmışlardır.

Balıkesir Ayvalık Sarımsaklı Kampı, Yalova Çınarcık Kampı, Rize Güneysu Kampı, Yalova Esenköy Kampı, Kayseri Erkilet Kampı, Bolu Kartalkaya Kampı, Yozgat Başyayla Topçular Köyü Kampı, Sakarya Akyazı Kerem Ali Kampı, Bursa Karacabey Kurşunlu Kampı, Bandırma Yenice Köy Kampı, Afyon Bolvadin Dişli Kampı, Kayseri Yahyalı Kampı, Isparta Sütçüler Kampı, Çanakkale Karabiga Kampı, Muğla Marmaris Kampı gibi yurdun çeşitli bölgelerinde 32 eğitim kampları düzenlenmiştir. Kamplarda ideolojik kimlik tahkimi yapılması yanında Kur'an-ı Kerim'i okuma, ilmihal bilgileri verme, güncel

1974 CHP-MSP koalisyon hükümetinin dağılması ile birlikte ülke genelinde sağ-sol çatışması sokaklara taşındı. Önceliği İslam dini olan öğrenciler okullarda 2 grubun arasında kalıp sıkışmaya başlayınca 1975'te kimlik kazanmak, 3. yol olarak Ankara'da Akıncılar Derneği'ni kurdular. Akıncılar sadece gençler arasında değil, Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar, Akıncı Sporcular gibi dernekler kurarak toplumun her kesimine hitap eden teşkilatlanmaya gitmişlerdir.

Akıncılar Derneği bir lider hareketi değildir. 5 yıllık dernek ömründe 4 genel başkan değişmiş, genel başkanların hepsi mühendis kökenli olmuştur. Dernekte bütün İslami düşünceler yer almış, farklı görüş ve düşüncedeki Müslümanlar kendilerini ifade edebilme imkânı bulabilmişlerdir. 1979'da Akıncılar Derneği Genel Merkezi sıkıyönetim tarafından kapatılmıştır.

konular hakkında münazara, tekvando, judo, karate gibi spor eğitimleri ve sabah yürüyüşleri yapılmıştır.

Aşağıda isimleri zikredilen zamanın bütün İslami düşünür, yazar ve siyasetçileri Akıncılar Derneği şubelerinde konuşmalar yapmış, konferanslar vermiş, panel ve açık oturumlara katılmışlardır.

Prof. Dr. Necmettin Erbakan, Recep Tayyip Erdoğan, Selahattin Eş, Tahir Büyükkörükçü, Kadir Mısıroğlu, Mustafa Yazgan, Doç. Dr. Mehmet Hatipoğlu, Doç. Dr. Yusuf Ziya Kavakçı, Ergün Göze, Ali Rıza Demircan, Ali Bulaç, Doç. Dr. Ali Nihat Eskioğlu, Doç. Dr. Ali Şafak, İsmet Özel, Yalçın Turgut, Salih Mirzabeyoğlu, Prof. Dr. Salih Tuğ, Yılmaz Yalçıner, Hüsnü Aktaş, Bülent Arınç, Abdülkadir Özkan, Süleyman Kalkan, Mehmet Akif İnan, Ramazan Yenidede, Ömer Yorulmaz, Haydar Baş, Şevket Kazan, Lütfi Doğan, Erdem Bayazıt, Atasoy Müftüoğlu, Sadık Albayrak, İsmail Müftüoğlu, Prof. Dr. Saffet Solak, Mehmet Keçiciler, Sadrettin Yüksel, Fehim Adak, Prof. Dr. Korkut Özal, Hasan Aksay, Yasin Hatipoğlu, Reşat Aksoy, Mehmet Elkatmış.

Akıncılar Derneği bir lider hareketi değildir. 5 yıllık dernek ömründe 4 genel başkan değişmiş, genel başkanların hepsi mühendis kökenli olmuştur. Dernekte bütün İslami düşünceler yer almış, farklı görüş ve düşüncedeki Müslümanlar kendilerini ifade edebilme imkânı bulabilmişlerdir. 1979'da Akıncılar Derneği Genel Merkezi sıkıyönetim tarafından kapatılmıştır.

İslam'da millet ikiye ayrılır: Müslüman olan millet, Müslüman

olmayan millet; yani Müslim ve gayrimüslim. Akıncılar Derneği "Dünya Müslümanları birleşelim, Dünya İslam Birliği Gerçekleşmelidir, Tevhid Bayrağı Altında Toplan" sloganlarını benimsemiş, Mısır, İran, Kamboçya, Endonezya, Afganistan, Eritre, Filipinler, Türkistan, Burma, Habeşistan, Suriye, Azerbaycan, Uganda, Singapur, Moro, Sudan, Kıbrıs, Türkistan, Çat, Somali, Tayland, Rusya ve Hindistan'daki Müslümanlar ile ilgili gelişmeleri dergilerinde sık sık işlemişlerdir. 27 Aralık 1978'de Sovyetler Birliği Afganistan'ı işgal edince

AKINCILAR GECESİ DÜN YAPILDI

İstanbul Spor ve Sergi Sarayında yapılan Akıncılar Gecesine katılan Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu diğer davetlerle... (FOTOĞRAFLAR: REMZİ ERDEM)

Akıncı, devamlı surette seferi durumda olan hazır kuvvettir

★ ADALET BAKANI İSMAİL MÜFTÜOĞLUNUN DA İŞTİRAK ETTİĞİ GECEDE SALONU DOLDURAN BİNLERCE GENÇ AYASOFYA'YA AÇILSIN DİYE TEMPO TUTTULAR..

REMZİ ERDEM

Hatip ALİ RIZA De... ...an konuşmasını yaparken.

(Devamı Sa. 7, Sü. 6'da)

Yoğunlaşan saldırılar üzerine Akıncılar Derneği bir bildiri yayınladı

Milli Gazete (İstanbul)
Akıncılar Derneği İstanbul Şubesi, dün bir bildiri yayınlayarak, son günlerde Müslüman gençliğe karşı yapılan saldırıları kınamıştır.

"Çatırdayan kapitalist düzenin, komünist ve faşistlerin gayreti ile ayakta durma mücadelesi verdiğini" belirten Akıncılar, İslami hareketin komünist

(Devamı Sa. 7, Sü. 4'de)

"Afganistan Mücahitlerine Selam Olsun" mitingleri yurdun birçok il ve ilçesinde düzenlenmiştir, üniversitelerde boykotlara gidilmiştir. 31 Mayıs 1980'de Sivas'ta yapılan "Fetih ve Gençlik Yürüyüşü"ne yürüyüş kolunun ön saflarında kol kola girmiş Suudi Arabistanlı, Pakistanlı, Afganistanlı, İranlı, Suriyeli, Filistinli Müslüman temsilciler de katılmışlardır. Hasan El Benna, Mevdudi, Seyyid Kutub Akıncılar'ın örnek aldıkları Müslüman düşünürlerdi. 6 Eylül 1980'de Konya'da yapılan "Kudüs ve Gençlik Günü" yürüyüşüne 60 ülkeden Müslüman temsilciler iştirak etmiştir. 12 Eylül Darbesi'nden önce ve sonra başta Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmet Güney olmak üzere Mehmet Ali Tekin, Ali Topçu, Fuat Susuz, Bayram Dikmeci, Mehmet Kaya, Bahattin Yıldız, Ali Naci Dağlıoğlugil, Fatih Türegün Rus işgaline karşı Afgan mücahitlerini desteklemek için Afganistan'a gidip Ruslara karşı cihad etmişlerdir..

1975-1980 Türkiye'sinde yaşanan kardeş kavgasında soldan ve sağdan beş binden fazla genç hayatını kaybetmiştir. Akıncılar, kardeş kavgasında taraf olmadıkları hâlde ismi tespit edilebilen 100'den fazla şehit vermişlerdir. Bu şehitlerin yaş ortalaması 25'in altındadır. 12 Eylül 1980 askerî darbesi ile bütün dernekler gibi Akıncı Gençler Derneği kapatılmış, yöneticileri 10 yılı aşkın süre sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmışlar, çeşitli hapis cezaları almışlardır. Aynı zamanda bütün Akıncılar Derneği şubeleri aranmış, şube yöneticileri gözaltına alınmış, işkencelere maruz kalmışlar ve hapis yatmışlardır.

Akıncılar Derneği'nde görev alan, faaliyetlerine katılan, bir biçimde ilişkisi olan başta Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, TBMM Başkanlığı yapan Bülent Arınç ve Mehmet Ali Şahin olmak üzere aşağıdaki isimler milletvekili, belediye başkanı, yazar ve düşünür olarak tarihteki yerlerini almışlardır. İsmail Alptekin, Muharrem Candan, Osman Pepe, Akif Gülle, Eyüp Fatsa, Mehmet Metiner, Recep Garip, Hasan Hüseyin Ceylan, Ruhi Kurnaz, Ömer Özyılmaz, Bahattin Elçi, Metin Külünk, Şevki Yılmaz, Mehmet Sekmen, Ali Osman Başkurt, Abdullah Aslan, Abdülkadir Kırmızı, Agah Kafkas, Ahmet Duyar, Zeki Karabayır, Mehmet Ali Bulut, Hamdi Özseçer, Hüseyin Besni, Yılmaz Bayat, Yaşar Karayel, Yılmaz Ensaroğlu, Abdurrahman Dilipak, Edip Yüksel, R. İhsan Eliaçık.

Akıncılar Derneği'nde görev alan, faaliyetlerine katılan, bir biçimde ilişkisi olan başta Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, TBMM Başkanlığı yapan Bülent Arınç ve Mehmet Ali Şahin olmak üzere aşağıdaki isimler milletvekili, belediye başkanı, yazar ve düşünür olarak tarihteki yerlerini almışlardır.

Akıncılar Derneği'nin Adı Tarihten Referans Alınmıştır

Ferman KARAÇAM

Akıncılar Derneği, 1975 yılında dönemin Milli Görüş Lideri Necmettin Erbakan'ın riyasetinde, tarihi referans alarak kurulmuştur.

Toplumun her kesimine hitap etmesi hedeflenen yerli bir dernek olarak bin dokuz yüz yetmiş beş yılının Aralık ayında kurulmuş ve böylece 1976 yılından 1980 darbesine kadar dört yıl aktif olarak faaliyet göstermiştir.

Derneğin kurucu ilk genel başkanı Tevfik Rıza Çavuş'tur.

Mehmet Tezel, Mehmet Tellioğlu, Yakup Kaldırım, Ersönmez Yarbay, Hüsnü Kılıç, Ömer Özdemir gibi isimler de derneğin başkanları ve yöneticileri arasında yer alırlar.

1979 yılında seçilen ve derneğin askeri yönetim tarafından kapatılmasından önceki son genel başkanı ise Mehmet Güney'dir.

Özellikle adının tarihten alındığını söylediğimiz Akıncıların tarihi konusunda Prof. Dr. Abdülkadir Özkan İslam Ansiklopedisi'nde şunları söylüyor:

"Akıncıların temelinin Osman Gazi zamanında Köse Mihal tarafından atıl-

Akıncılar Derneği 3. Büyük Kongresinde konuşan Prof. ERBAKAN:

"Akıncı gençlik, barışı, kardeşliği, huzuru temsil etmektedir"

● 1200 Akıncı delegenin katıldığı 3. Büyük Kongrenin açılış konuşmasını yapan Erbakan "Aziz milletimizin nezdinde Akıncı

dığı rivayet edilmektedir. Orhan Bey zamanında daimi piyade ve süvari askerlerinin teşkiline kadar hep bunlar kullanılmış, Osmanlı uç beyliğinin kısa sürede bir devlet haline gelmesi de bunlar sayesinde gerçekleşmiştir.

Akıncılığın bir ocak şeklinde kurulmasında ise Evrenos Bey'in (ö. 1417) büyük emeği geçmiştir.

I. Murad devrinde Yeniçeri Ocağı kurulunca akıncıların görevleri sadece sınır boylarına inhisar etmiştir.

Akıncılar sürekli ordu birliklerine mensup değillerdi; bunlar Rumeli'de serhat boylarına yakın yerlerde otururlar ve genellikle yaz aylarında, zaman zaman düşman topraklarına akınlar yaparlardı.

Devlet akıncılar için kışla tahsis etmez, onlara maaş vermez, teçhizat ve silah sağlamazdı.

Akıncılar silahlarını kendileri temin ederler ve düşmandan aldıkları ganimetle geçinirlerdi.

Buna karşılık devlete vergi vermekten muaf tutulurlardı."

Görüldüğü gibi tarihte önemli rolleri olan ve savaşlarda gösterdiği başarılarla adları günümüze kadar ulaşan Akıncı aileleri aşağı yukarı şu ailelerden oluşuyordu: Mora ve Yunanistan savaşlarında rol oynayan Turhanoğulları.

Turhan Bey Mora'daki Bizans varlığını kırarak bölgeyi Osmanlı hâkimiyetine hazırlayan akıncı beyidir.

Silistre ve Balkanlardaki savaşlarda adını duyuran Malkoçoğullarının beyi Malkoçoğlu, Mohaç Savaşı'nda Macar ordusunun gerisine sarkarak savaşın kaderini değiştiren akıncı beyidir.

Arnavutluk ve Dalmaçya'da kahramanlık göstererek adından söz ettiren Evranosoğullarının beyi olan Gazi Evranos Bey İpsala, Gümülcine ve Kavala'yı fethederek akıncıların kurucusu olmuştu.

Sırbistan ve Bosna'da ise Mihaloğulları komutanı Gazi Mihal Bey, Orhan Gazi zamanından itibaren Bizans ve Balkan savaşlarında öncü rolü oynayan bir akıncı beyidir.

Akıncılar, 1389-1448 yıllarında yapılan Kosova Meydan Muharebeleri, 1396 yılında yapılan Niğbolu Savaşı ve 1453 yılında ise **İstanbul'un Fethi**'nde yapılan kuşatma öncesinde Bizans'a yardıma gelebilecek çevre kale ve kasabaları kontrol altına alarak şehri izole etmişlerdi.

Yine Akıncılar 1526 yılındaki Mohaç Meydan Muharebesinde Macar ordusunun arkasına sızarak krallık ordusunu tamamen çember içine almışlardı.

Akıncılar 1595 yılında yaşanan Köprü Faciası ve değişen savaş taktikleri sonucunda tarih sahnesinden çekilmiştir.

Akıncı Gençler Aksiyonerdi Ama Sokak Olaylarından Uzaktılar

Kuruluş itibari ile daha eskilere dayanan Milli Türk Talebe Birliği ise Akıncılar ile aynı duygu ve düşünceleri savunuyor ama MTTB öğrencilere hitap ediyordu.

Toplum; öğrenciler dışında geriye kalan kesimleri yerli olan, milli ve manevi değerleri benimseyen, ümmet düşüncesi ile hareket eden bir çatı kuruluşunun eksikliğini hissediyordu.

Referansını tarihten alan Akıncılar Derneği böyle bir eksikliği gidermiş, ümmetçi ve evrensel İslami düşüncenin hayata hâkim olması için çalışmışlardır.

O dönemde Akıncılar Derneği Genel Merkezinin açtığı şiir yarışmasında benim bir şiirim de söz konusu düşünceleri yansıtmaktadır:

Moro'daki Yabancıya Özlem
Ferman KARAÇAM
Şiir Dalında Yarışma Birincisi

Bir geceye mıhlamışlar bizi
Uzak ülkenin karanlık yeldeğirmeni
Yaban eller sürer namlulara
Yaban insanlar, kemirir, beynimizi

Ben öyle hasretim-ki
Bana yabancılaştırılmışlara

Lakin, gemiler kalkar
Gemiler demir atar gün, gün-ki
Bendeki yabancılar
Demir atamaz mavi gözlü rıhtımlara

İğne batmasıdır, her-ilkel-nesne
«Utanç» gözbebeğim bakamam göğe
Dilsiz, elim açık kulağım sağır
Kin bilenmiş bakışlarım mermerde

Gazeteciye koşarım
Omuzlarımda kıbraçlar
Gözlerimde dehşet şimşekleri çakar
Ayaklarımda yüz altmış üç bin pranga
Ellerimde asırlık zincirler
Ulaşamaz ellerim «Öteler»e.

Arzular nabızlarımda kudurur
Kanım damarlarımı unutur
Ve yıllar yılı yıldırımı tempoyla
Mora da çarpar durur

Yüreğimde delice bir istek
Yabancılara (!) ulaşmak isteği
Kemirir, kemirir, kemirir
ve Sarılırda öper
Müslüman Filipinlileri

Bir geceye mıhlamışlar bizi
Uzak ülkenin karanlık yeldeğirmeni
Yaban eller sürer namlulara
Yaban insanlar kemirir beynimizi.

M.T.T.B. Yukarı Mumcu Cad. No. :13 — ERZURUM

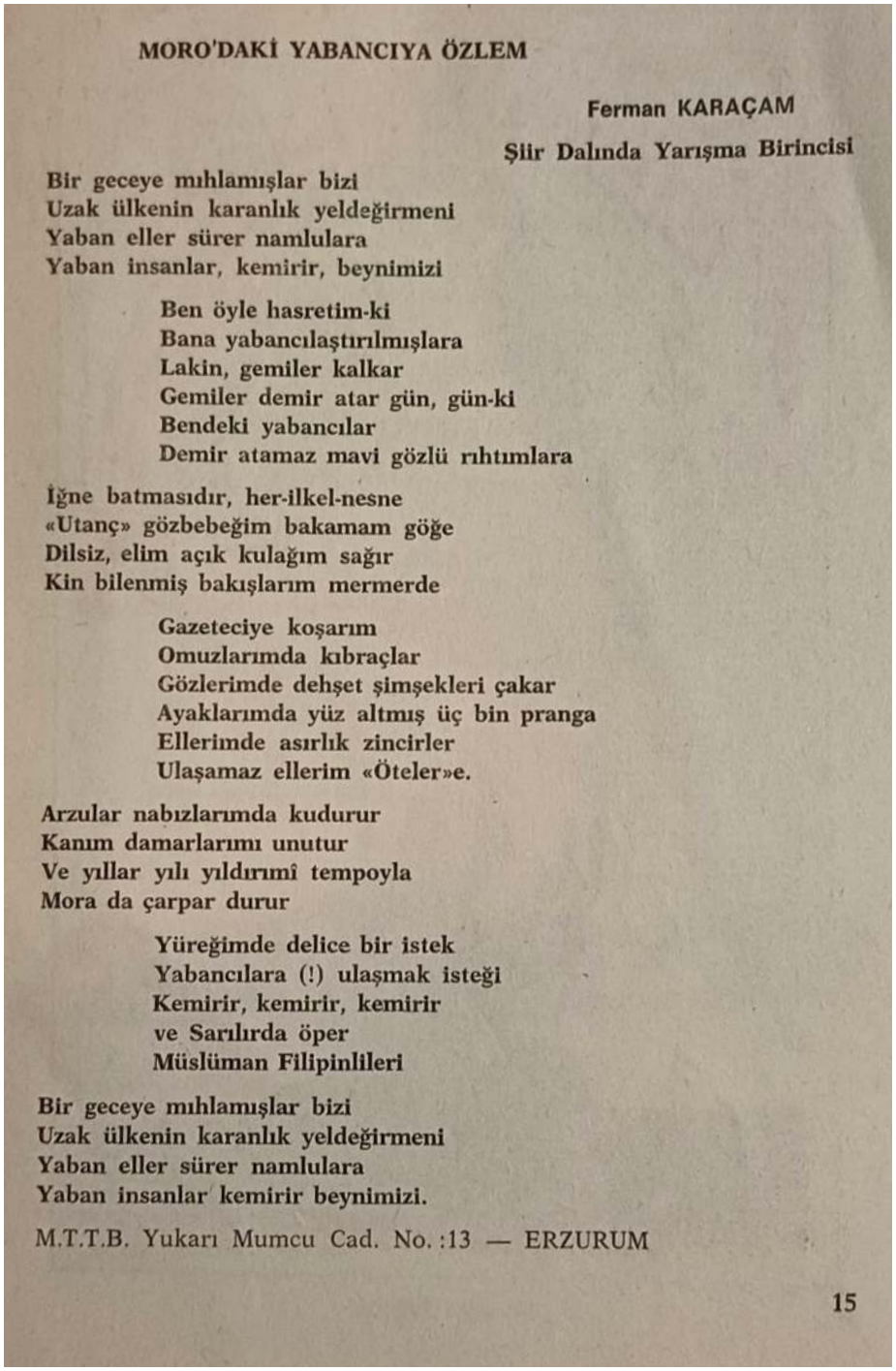

MORO'DAKİ YABANCIYA ÖZLEM

Ferman KARAÇAM

Şiir Dalında Yarışma Birincisi

Bir geceye mıhlamışlar bizi
Uzak ülkenin karanlık yeldeğirmeni
Yaban eller sürer namlulara
Yaban insanlar, kemirir, beynimizi

Ben öyle hasretim-ki
Bana yabancılaştırılmışlara
Lakin, gemiler kalkar
Gemiler demir atar gün, gün-ki
Bendeki yabancılar
Demir atamaz mavi gözlü rıhtımlara

İğne batmasıdır, her-ilkel-nesne
«Utanç» gözbebeğim bakamam göğe
Dilsiz, elim açık kulağım sağır
Kin bilenmiş bakışlarım mermerde

Gazeteciye koşarım
Omuzlarımda kıbraçlar
Gözlerimde dehşet şimşekleri çakar
Ayaklarımda yüz altmış üç bin pranga
Ellerimde asırlık zincirler
Ulaşamaz ellerim «Öteler»e.

Arzular nabızlarımda kudurur
Kanım damarlarımı unutur
Ve yıllar yılı yıldırımî tempoyla
Mora da çarpar durur

Yüreğimde delice bir istek
Yabancılara (!) ulaşmak isteği
Kemirir, kemirir, kemirir
ve Sarılırda öper
Müslüman Filipinlileri

Bir geceye mıhlamışlar bizi
Uzak ülkenin karanlık yeldeğirmeni
Yaban eller sürer namlulara
Yaban insanlar kemirir beynimizi.

M.T.T.B. Yukarı Mumcu Cad. No. :13 — ERZURUM

15

Akıncılar aynı zamanda İşçi, Memur, Sporcu ve Esnaf gibi alt dernekler kurarak mahallelere kadar yayılmışlardır.

Dr. Ertuğrul Zengin'in, İletişim Yayınlarından çıkan konu ile ilgili kitabında birçok sosyolojik tahlillerine katılmamla birlikte, şu gerçeğin altını çizmeliyiz:

Evet, Akıncılar adının tarihten referans alınması, onun sadece adından ibaret değildi. Aynı zamanda MTTB'den daha aksiyoner bir şekilde hareket ediyorlardı.

Ancak bu aksiyonerlikten, o dönemin Ülkücü-Solcu gençleri arasında yaşanan ve günde yaklaşık yirmi genç insanın öldürüldüğü sokak hareketlerine katıldıklarını anlamak doğru değil.

Bu kitlesel aksiyonerlik Türkiye'nin sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik ve diğer toplumsal yapısını daha yakından takip etmek şeklindeydi.

Ayrıca Milli Selamet Partisinin yani, Milli Görüş Hareketinin bir bakıma

"gençlik kolları" gibi onun tüm toplantı, panel, konferans, seminerlerine faal bir şekilde katılıyorlardı.

Akıncılar Derneğinin son genel Başkanı Mehmet Güney'in deyimi ile Türkiye'de 1200 şubesiyle faaliyet gösteren Akıncılar Derneği "İslamcı ve yerli" bir gençlik hareketiydi.

Mehmet Güney Ankara Sıkıyönetim Komutanlığınca 1979'da gözaltına alınmış ve "devletin temellerini dini esaslara dayandırmak" suçlamasıyla bir yıl Mamak Cezaevinde kalmıştır.

Güney; ülkemizin demokrasi tarihine kara bir leke olarak geçen 12 Eylül 1980 askeri darbesi döneminde tren istasyonu, otogar ve havaalanlarına asılan listede "*görüldüğü yerde vurulması gerekenler*" arasında yer aldığı için ülkesinden ayrılmak zorunda kalmıştır.

Akıncıları da Sokağa Çekmek İçin Metin Yüksel ve Erdoğan Tuna Gibi Bir Çok Akıncıyı Şehid Ettiler

Öte yandan 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra açılan "Akıncılar Ana Davası" kapsamında 150'ye yakın üyesi Ankara Mamak Askeri Cezaevi'nde yargılanmıştır.

Akıncı gençleri de sokağa çekmek için, İstanbul'da merhum Metin Yüksel ve Edirne'de Erdoğan Tuna gibi birçok akıncı çeşitli illerde şehit edilmiştir.

Ancak buna rağmen MTTB ve Akıncılar grubu bu tür olaylardan tamamen uzak durduğu halde, onlar da 12 Eylül 1980 darbesinde terörist muamelesi görmüşlerdir.

Bu kötü muamelelerle karşılaşan ve yaşayan biri olarak sadece bir örnek vermek isterim: Erzurum'da çıkardığımız *Vahdet* adında bir derginin Yazı İşleri Müdürü olduğu için merhum Ahmet Kara kardeşimiz bir yıldan fazla hapis yattı ve memuriyetten men edildi.

Derginin sahibi Fuat Sağıroğlu, yayın müdürü olan ben ve birçoğumuz kaçarak uzun bir süre şehirden uzaklaştık ve derslerimizden geri kaldık.

Esnaf ve akademik çevreden birçok insanı tutuklayıp işkenceden geçirdiler.

Ayrıca daha da önemlisi aşağıda bir kısmının isimlerini hatırladığım Akıncı gençlerin bazıları okulunu yarıda bırakıp yurt dışına gitti, aileleri dağıldı, yuvaları yıkıldı.

Kimileri darbeciler tarafından yakalanıp başta Mamak olmak üzere çeşitli Medrese-i Yusufiye zindanlarına atıldı ve bunların çoğu da 12 Eylül cunta yönetiminin işkencelerine maruz kaldılar.

Bunlardan bazıları şunlardır:

Nasuh Boztepe Ömer Yorulmaz, Mekki Yassıkaya, D. Hasan Aktürk, Salih Hakverdi, Hüseyin Selçuk, Muhammed Emek, İzzet Uzun, Recep Garip, Hasan Güneşer, Ahmet Ağırman, Nihat İrice, Nevzat Arabacı, Faal Noras, Bahattin Yıldız, Hasan Oğuz, Süleyman Cansız, Ali Bakaner, Necati Çelik, Suat Ateş, Ahmet Poçanoğlu, Kazım Albayrak, Metin Külünk, Erdoğan Tuna, Mahmut Osmanoğlu, Haşim Aksakal, Fatih Özdemir, Kinyas Tanı, Gürbüz Sağıroğlu, Cevdet Bulut, M. Ali Tekin, Abdurrahman Koyunoğlu, Hüseyin Öztürk, Sedat Yenigün, Osman Alkan, Ahmet Derin, Orhan Bulutlar, Hanefi Demirtaş, İsa Şeker, Selahaddin Yazıcı, Arif

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 10, Arka Kapak)

Altunbaş, H. Sefa Eryağan, İsa Polat, Kubilay Örten, Mehmed Şahin, Naci Harmankaya, Naci Ödük, Halil Özcan, Dursun Özcan…

Bu Akıncı yiğitlerin bazıları asıl dünyalarına hicret ettiler, önemli bir kısmı da hayattadır.

Vefat edenlere rahmet, yaşayanlara hayırlı, sağlıklı ve uzun ömürler diliyorum.

(ALINTI)

Başkanlardan...*

İNSİCAM

** Akıncılar Derneği başkanlığı yapmış Tevfik Rıza Çavuş, Mehmet Tezel, Mehmet Tellioğu ve Mehmet Güney'le değişik yayın organlarının yaptığı söyleşilerden bazı bölümleri, o günleri bir şekilde yansıtsın diye aktarmak istedik. Ancak Yeni Devir gazetesini, kütüphane ve arşivlerde bulamadığımız için maalesef merhum Tezel başkanın adı geçen gazetenin (11 Nisan 1977, 27 Mayıs 1977, 30 Aralık 1977, 16 Şubat 1978) tarihli sayılarında olduğunu öğrendiğimiz söyleşilerinden/ yazılarından alıntı yapamadık.*

Tevfik Rıza ÇAVUŞ

Akıncılar Derneği yeni teşekkül etmiş olmasına rağmen hızla gelişmektedir. Henüz 50 şûbe açmış bulunmaktayız. Fakat bir fikir vermesi bakımından şunu söyliyeyim ki muhtelif şehir ve kasabalardan şubemizi açmak için umumi merkezimize yapılan müracaatlar, 500'ün üzerinedir. Müteşebbis hey'etler hakkındaki tahkikatımızı bitirdikçe sür'atle yeni yeni şubeler açacağız.

(*Sebil* Dergisi, 1976, sayı 23, syf. 9-16)

Mehmet TELLİOĞLU

Akıncılar Türkiye için yeni bir teşkilat olmasına rağmen kısa zamanda bütün Türkiye'de teşkilatlanmasını büyük ölçüde başarmıştır. Halihazırda il, ilçe ve köy teşkilatı olarak 400 şubemiz vardır. Bununla beraber açılmak üzere bulunan 35 teşkilat sözkonusudur. Bütün bu gelişmeler göstermektedir ki, Akıncıların, yakın bir gelecekte bütün Türkiye'de teşkilatı açılmadık yer kalmayacaktır. Bu gelişme temelinde, Akıncıların Türk toplumu arasındaki yerini açıkça ortaya koymaktadır. Üye sayımız 673.000'i aşmaktadır. Aslında bu rakam bir cemiyet değil bir baş-

langıcın rakamıdır. Genç, ihtiyar bütün Türkiye'de yaşayan inanmış insan Akıncıdır. Birinci kuralımız ise Akıncıların liyakatlandırılmasıdır. Bunun dışında olmak isteyen insan tipi kabul edilmiyor. Akıncılar derneği mensupları Türkiye'de yere oturan biri yanlış bir noktaya götüremezdi. Akıncıların haklı davasına yardımlara dayanmaktadır. Her müslüman bir askerdir, her asker de bir Akıncıdır. Tarihe büyük izler bırakan: Ebu Eyyub-el Ensari, Tarık Bin Ziyad, Barbaros, Kılıç Aslan, Alparslan, Fatih, Yavuz ve Ulubatlı Hasan gibi birçok abide şahsiyetler Akıncı önderleridir. Çağımızdaki Akıncının zihniyeti ile onların zihniyeti arasında hiçbir ayrılık yoktur. Onlar da batıldan savaşıp kavgada bugünkü Akıncıyla aynı saflarda idiler.

Bütün çalışmalarımızın gayesi müslüman insan tipinin yetişmesini sağlamaktır. Bunun için bütün toplum kesimlerinde teşkilatlanarak, mesajımızın kitlelere mal edilmesine gayret göstermektir. Teşkilatlanmayı devam ettirirken bir taraftan da teşkilatlanmış olan bölgelerde İslami düşünceye uygun toplantıların düzenlenmesini sağlamaktır.

Biz müslümanları Anadolu'da İslâmî faaliyetler tebarüz ettirmek için çalışıyoruz. Bizim asıl dertlerimizin başında Anadolu'da çeşitli mihraklar faaliyet gösteren insanları aynı planda hedefe doğru yöneltme çalışmalarımız vardır. Akıncı İşçiler Teşkilatımız, Akıncı Memurlar Teşkilâtımız kısaca birer kolumuz olarak Akıncı Sporcular Derneğimiz kurulmak üzere ve Akıncı Esnafları, Akıncı Köylüleri de bizim çalışmalarımız vardır. Anadolu insanının bütün çalışma

Mehmet Güney mahkemeye çıkartılmıyor

Bir süre önce tutuklanan ve halen Mamak askeri Cezaevinde bulunan genel başkanımız Mehmet Güney hala mahkemeye çıkartılmıyor.

Kendisine birçok işkence yaptıkları ve hiç bir suç istinad edemedikleri halde. Hala mahkemeye çıkartılmıyor. Kendisi ile ancak yakınlarının görüşmesine izin veriliyor.

sahalarında aynı hedefe yönelik çalışmalara teşvik ettiğimiz gibi meslekî kuruluşlarda gereken kaydedilme çalışmalarımız vardır. Maddi yönden de bir birlik ve beraberlik henüz sağlanabilmiş değil. Müslümanlar bizim ve diğer kardeş teşkilâtların çalışmalarına yardım etmiyor değildir. Fakat istediğimiz biçimde değildir. Bu yıl üye aidatını toplayarak bu planda Türkiye'de kamuoyu oluşturmak üzere bir kampanya açmıştık. Hedefimiz Türkiye'de bir faaliyet yapabilirsek buna kaç milyon insan iştirak edebilir idi. Genel hedefimiz ise üye aidat kampanyasına iştirak etmelerini teminle teşkilatımıza bir araba sağlamak idi. Bu kampanyada 3000 müslümandan 100'er lira istemiştik. Ne var ki bu kampanyaya ancak 350 kişi katıldı. İstediğimiz hedef ve katılım oranı sağlanamadı. Araba alma hedefi de gerçekleşememiştir.
(*Milli* Gazete, 11 Haziran 1978)

Mehmet GÜNEY

Müslüman, engelleri aşmasını bilendir. Şüphesiz engeller zorluklar olacaktır. Mesele bu zorluklar karşısında yenilmeden,

Akıncılar ve 21 dernek ahlak derslerinin kaldırılmasını protesto etti

ANKARA (MİLA) Akıncılar ve 21 dernek dün Ankara'da bir basın toplantısı düzenleyerek ahlak derslerinin kaldırılmasını protesto etmişlerdir.

Akıncılar Derneği ile 21 derneğin tertipledikleri basın toplantısının Milli Eğitim Bakanlığı önünde yapılmasına Valilikçe izin verilmemiştir.

Toplantıda 21 dernek adına konuşan Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmet Tellioğlu:

"Sosyal demoratlar, hükümet olduklarından beri millet aleyhtarı icraatlarını en kesif şekilde devam ettirmektedirler. Sosyalist konüminst ihtilalcilere karşı zaaf içinde

(Devamı Sa.7 Sü.8'de)

oyuna gelmeden provakasyonlara, tahriklere kapılmadan davamızı hedefine ulaştırmaktır. Bunu yaparken de mümkün mertebe küfrün tuzaklarına kapılmamak için azami dikkat göstermek durumundayız. Bu engelleri ve zorlukları teker teker sıralamayı uygun bulmuyoruz. Biz düşüncemizin ışığı altında meseleleri-

mizin en girift noktalarını çözer, engelleri aşmasını biliriz. İnancımızın sağlamlığı bütün engelleri ve zorlukları aşmamıza kafi gelir.

Müslümanlar ordu, inananlar bir millet, inanmayanlar ayrı. *Müslüman, müslümanın derdiyle dertlenendir. Müslümanın çilesini paylaşmak, inancımızın bir gereğidir.* Hedefimize ulaşmada karşılaşacağımız güçlüklere göğüs gerebilmemiz için sağlam bir dayanışma içerisinde olmamızın lazım geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız. İslâmı nefsinde ilân etmiş her Akıncı, hakkı ikame yolunda gönül birliğiyle meseleleri üstesinden gelecektir. Davamız, gençliğin problemlerinden, insanlığın içinde bulunduğu bunalımdan kurtuluşunun vesilesidir. Batı uşaklarının güdümündeki eğitim sistemi, imanlı gençliğin artmasına engel olmayacaktır. Bozuk düzenin çarkları, müslümanların gidişatına zerre kadar tesir etmeyecektir. İNANIYORUZ, ÜSTÜNÜZ. Allah, inanan ve sabredenlerin yardımcısıdır. Akıncılara karşı yapılan bütün saldırıların, haksızlığın, zulmün bir gün kırılacağını ve Hakkın batıla üstün geleceğini müjdeliyoruz.

Nesiller inançsız yetiştirilmektedir. Amerikan ve Batı gençliğinin %80'inin eroinman olmasının gerçek sebebi inançsızlıktır. Bizde de Batı'yı örnek alan bir nesil yetiştirildiğine göre bu işin sonunda görünen gerçek, Avrupa'daki gibi olma ihtimalidir. Özetle her dert Allah'ın kitabında, Resul'ün sünnetinde derman bulur. Biz Akıncılar olarak cemiyetin yararlarına Allah'ın (c.c.) kanunlarına uymakla şifa bulacağına inanıyoruz.

Akıncılar, teşkilat olarak 500 ü aşkın durumdadır. Ülkemizin dört yanına yayılarak Hakkı tebliğ etmek görevini yerine getiren diriliş erleridir. Akıncılar Anadolu gerçeğine sahip çıkmış, davasını zamana ve mekâna nakşetmenin mücadelesini yürütmektedir. Horasan erlerinin bize emanet ettiği ölümsüz davayı yüklenen Akıncılar aldıkları sancağı gerçek yerine dikme mücadelesini her ne pahasına olursa olsun sürdürecektir.

(*Milli Gazete*, 11 Nisan 1979)

TEZEL: AKINCI, MUTLAK FİKRİN GÖSTERİŞSİZ BİR İŞÇİSİDİR

Akıncılar Derneği geçtiğimiz hafta yaptığı genel idare kurulu toplantısından sonra basına yaptığı ilk açıklamada «milletimizi içtimaî ve ekonomik sahada şuurlandırıp, dünya üzerinde son vatan parçası olan ülkemizi ve insanlarını davamızın baş mümessili ve yıkılmaz kalesi

(Devamı Sa. 7, Sü. 3'de)

Müslümanlar ordu, inananlar bir millet, inanmayanlar ayrı. Müslüman, müslümanın derdiyle dertlenendir. Müslümanın çilesini paylaşmak, inancımızın bir gereğidir. Hedefimize ulaşmada karşılaşacağımız güçlüklere göğüs gerebilmemiz için sağlam bir dayanışma içerisinde olmamızın lazım geldiğini aklımızdan çıkarmamalıyız.

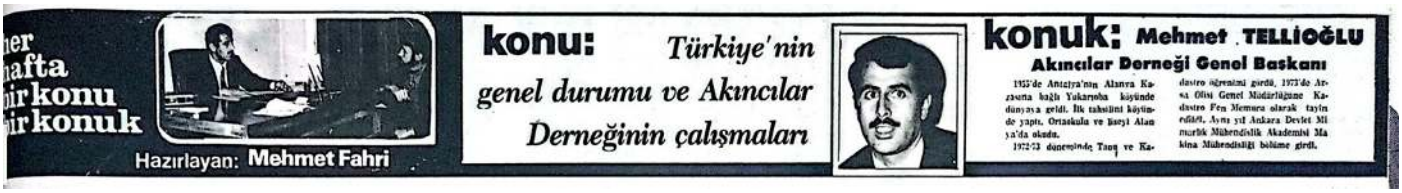

Milli Gazete, 11 Haziran 1978

AKINCILAR DERNEĞİ GENEL BAŞKANI MEHMED GÜNEY İLE MÜLAKAT

"ZULÜM, İŞKENCE, KATLİAM BİR GÜN KARŞILIK BULACAKTIR"

Bazıları yaşamadıkları davaları müdafa ediyorlar

Anarşinin sebebi inançsızlıktır. Panzehiri sıkıyönetim değildir.

Müslümanların sabır kaleleri içinde kendi davalarını yaşamaları engellenemeyecektir

Milli Gazete, 6 Ağustos 1979

BİR MÜLÂKAT

Sebil Dergisi Sayı23, (1979-1991)

GENEL BAŞKANLIKLAR DÖNEMİ

Tevfik Rıza Çavuş Dönemi (12.12.1975 – 22.08.1976)

Akıncılar Hareketi: Geçmiş ve Gelecek

Ertuğrul ZENGİN
Dr., Marmara Üni.

Türkiye'de İslamcı hareketin tarihi çok da eskilere giden bir tarih değildir. 1960'ların sonuna kadar Türkiye'de İslamcılık Necip Fazıl Kısakürek başta olmak üzere, Sezai Karakoç kısmen Osman Yüksel Serdengeçti gibi entelektüel yazar/şairlerin uhdesindeydi. 1969'da *iki* önemli hadise meydana geldi. *İlki* Necmettin Erbakan'ın Konya'dan bağımsız milletvekili adayı olarak siyaset sahnesine çıkmasıdır. *İkincisi* ise daha önce milliyetçi mukaddesatçı karışımı bir yönetim altında olan Milli Türk Talebe Birliği'nin başkanlığına milliyetçi (ülkücü) rakibini mağlup ederek Burhaneddin Kayhan'ın seçilmesidir. Necmettin Erbakan ve Burhaneddin Kayhan'ın ilkinin parlamenter sistem içerisinde, ikincisinin de toplumsal alanda ortaya çıkmaları şahsi (kişisel) çıkışlar değildi. Bu iki çıkış aslında yeni bir neslin ortaya çıkışının dışavurumuydu.

1950 yılında Demokrat Parti'nin iktidara gelişiyle daha önce dar taşra koşullarına hapsolmuş Anadolu'nun dindar insanları Tek Parti rejimine kıyasla ekonomik kazanımlara kavuşmuştu. Bu kesim irfani bir hissiyatla çocuklarını dar koşullarda dahi olsa ciddi fedakârlıklarla okutmuştur. 1950 sonrası doğumlu bu çocuklar 1960'ların ortasına gelindiğinde artık liselere ve daha sonra da üniversitelere girebilecek bir olgunluğa gelmişti. Söz konusu çocukların babaları ve amcaları ise belirli bir sermaye birikimine ulaşarak kendilerini Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde, (TOBB) Necmettin Erbakan'ın şahsında temsil edecek olgunluğa ulaşmıştı. Erbakan, TOBB'un genel başkanı seçilse de mahkeme kararıyla görevinden uzaklaştırılmıştı. Dönemin büyük partileri olan Adalet Partisi ve Cumhuriyet Halk Partisi açık bir şekilde büyük sermaye yanlısıydı. Anadolu'da artık bir kitleye ulaşan muhafazakâr/dindar sermaye sahipleri kendilerinin siyaset alanında temsil edilmesini istiyorlardı. Önce Adalet Partisi'nde bu temsilin imkânlarını aramış ama hayal kırıklığı içerisinde bulamamışlardı. Necmettin Erbakan'ın TOBB genel başkanlığının önünün de bizzat Süleyman Demirel'in inisiyatifiyle kesilmesinin ardından Erbakan'ı şahsi siyasi hayatı sınıfsal/toplumsal bir mahiyet kazanmıştır. Aynı durum 1969 yılında MTTB başkanlığına seçilen Burhaneddin Kayhan için de geçerliydi. Necmettin Erbakan ve Burhaneddin Kayhan arkalarında bir nesli taşıyordu. 1969 nesli, soldan farklı olarak, İslami kesim için nesiller *sekiz* rakamıyla

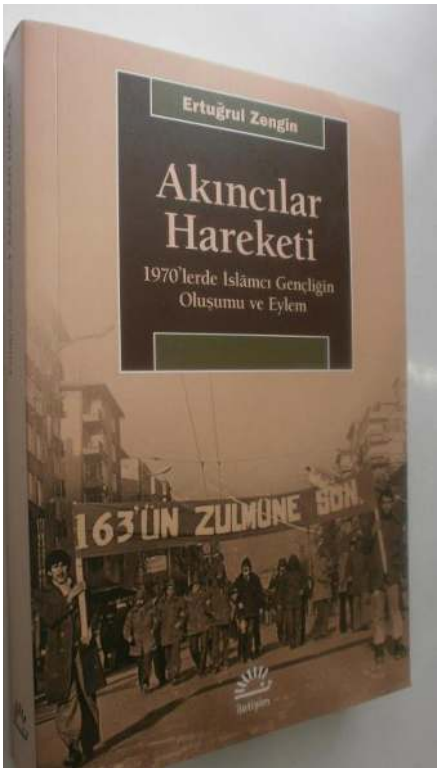

değil de *dokuz* rakamıyla bitmelidir, kendisini MTTB ve Necmettin Erbakan tarafından kurulan Milli Nizam Partisi (1970) altında ilk defa örgütleyecekti.

Akıncılar Hareketinin tarihini bir İslamcı gençlik hareketi olarak 1969'da Burhaneddin Kayhan'ın MTTB başkanlığına seçilmesiyle başlatmak mümkündür. İkinci bir yorum ise Akıncılar hareketini 1976 Ocak ayında açılan Akıncılar Derneği ile başlatmak olacaktır. 1970'lerin ortasına gelindiğinde MNP Anayasa mahkemesince kapatılmış, yerine ise Milli Selamet Partisi kurulmuştu. Toplumsal alan sosyalistler ve ülkücüler arasında kamplara ayrılmıştı. Kamplar arasındaki mücadele artık sıcak çatışma boyutuna varmıştı. Burhaneddin Kayhan öncülüğünde yapılanan MTTB söz konusu çetin ve sert saha mücadelesine uygun bir yapılanmada değildi. Öğrenci odaklıydı, sistem içi araçları kullanarak iş dünyasında, akademide ve bürokraside İslami bir kadrolaşma peşindeydi. Kısa vadeli politik amaçlardan ziyade kültürel kalkınmaya önem veriyordu. Bu durumda İslamcı gençlik arasında sahada da etkili olabilecek, öğrencilikle kendisini sınırlamayacak, bir gençlik teşkilatı arayışı başlamıştı. Bu ihtiyaca cevaben Ankara'da Tevfik Rıza Çavuş tarafından kurulan Akıncılar Derneği çok hızlı bir teşkilatlanmayla bir yıl içerisinde bütün Türkiye sathına yayılmıştır.

Bu hızlı yayılma ve örgütlenmede elbette MSP ve MTTB'nin Anadolu'daki mevcut örgütlenmeleri, bir insani ve materyal zemin hazırlıyordu. Ancak Akıncılar hareketi kısa sürede MTTB'den de partiden de farklılaşacak bir insan kaynağı üretmiştir. Söz konusu insan kaynağı 1979 yılına geldiğinde artık Millî görüş hareketinin yedeğinde kalmayacak şekilde bir kitleselliğe varmıştı. Bu kitleselliğin politik tezahürlerinden birisi 1 Nisan 1979 tarihli Sakarya Mitingi'dir. Elli bin kişiyi aşkın kişinin katıldığı miting Türkiye'de İslamcı toplumsal hareketin hem kitle hem de ideolojik gücünü göstermesi bakımından etkileyici olmuştur. Kelime-i tevhid bayrağının açıldığı miting, atılan sloganların da etkisiyle devrimci İslamcılığın Türkiye'deki güçlü gösterilerinden biriydi.

1976 yılından sonra gelişen Akıncılar hareketi ideolojik olarak MTTB'nin çizdiği sınırların dışına taşmıştır. MTTB büyük oranda Necip Fazıl Kısakürek çizgisindeydi. Sistem içi araçları kullanmaya yatkın, tasavvufi hareketlerle bezenmiş Anadolu İslam'ı çizgisiyle uyumluydu. Akıncılar hareketi ise 1960'larla başla-

Akıncılar Derneği çok hızlı bir teşkilatlanmayla bir yıl içerisinde bütün Türkiye sathına yayılmıştır. Bu hızlı yayılma ve örgütlenmede elbette MSP ve MTTB'nin Anadolu'daki mevcut örgütlenmeleri, bir insani ve materyal zemin hazırlıyordu. Ancak Akıncılar hareketi kısa sürede MTTB'den de partiden de farklılaşacak bir insan kaynağı üretmiştir.a

yan tercüme hareketlerinin etkisine çok daha fazla açık olmuştur. 1960'lardan itibaren *Hilal* dergisi ve yayıncılığı bünyesinde Hasan El Benna, Seyyid Kutup, Mevdudi ve Said Havva gibi İslami uyanış ekolünün önemli eserleri Türkçeye çevrilmiştir. Söz konusu yayınların Türkiye İslamcılığına doğrudan etkisi 1979 kuşağında daha açık bir şekilde izlenecektir.

MTTB kuşağı için nasıl 1969 senesi belirleyici bir dönemeç yılı olduysa 1979 yılı da Akıncılar hareketi için belirleyici bir yıl olmuştur. 1976 yılında kurulan Akıncılar Derneği 1977 ve 1978 yıllarında yurt genelinde örgütlemesini tamamlamıştı. 1979 yılında büyük bir dünya tarihi olay olarak İran İslam Devrimi gerçekleşmişti. Söz konusu devrimin de etkisiyle Türkiye'de İslamcı kitle içerisinde devrimci/radikal talepler oluşmaya başladı. Söz konusu taleplerin baskısı altında kalan Akıncılar Derneği yönetimi bir taraftan kitlenin ideolojik taleplerini kontrol altında tutmaya çalışıyor diğer taraftan ise ülkede gittikçe artan şiddet ve anarşi olaylarına karşı kendi kitlesini korumaya çalışıyordu. Akıncılar yönetimi bu zorlu sürecin altından başarıyla kalkmıştır. Bir taraftan alttan gelen devrimci talepler miting, yürüyüş ve gösterilerle kamusallaştırılırken diğer taraftan ise hareket özenle dönemin şiddet sarmalından uzak tutulmuştur.

Akıncılar Derneği 12 Eylül'den 6 ay önce Aralık 1979'da tekrar açılmıştır. Her ne kadar Konya merkezli Akıncı Gençler Derneği 1980 yılı Mart ayında Erbakan'ın teşvikiyle tekrar açılsa da gençlik inisiyatifi bakımından henüz 12 Eylül gelmeden İslamcı kanatta

ciddi bir kayıp yaşandığı ifade edilmelidir. Her şeye rağmen darbeden 6 gün önce gerçekleştirilen, daha sonra Kenan Evren tarafından darbenin gerekçesi olarak sunulan Konya Kudüs Mitingi sadece partinin değil İslamcılığın genç ve sivil tüm bileşenlerinin katıldığı bir gösteri olarak dikkate değer bir çıkıştır.

Türkiye'de 12 Eylül darbesi İslamcı akıma ciddi şekilde ket vurmuştur. Bu bakımdan Kenan Evren'in darbe gerekçesi olarak 6 Eylül 1980 tarihli mitingi gerekçe göstermesi, kulak arkası edilecek ya da küçümsenecek bir söylem değildir. Dönemin şartları düşünüldüğünde Türkiye üç büyük ideolojik pozisyon arasında ayrışmıştı. Ülkücüler sağ kesimin İslamcılardan dahi daha hacimli bir kanadını oluşturuyordu. Sahadaki varlığı ve operasyonel gücü etkili derecedeydi ancak ülkücülük ideolojik bakımından sola karşı mücadelesinde reaksiyoner bir konumda kalıyordu. Anti-komünizm harekete geçirici bir duygu olarak etkili olabilirdi ama 'nasıl yapmalı' sorusuna cevap vermiyordu. Mevcut ekonomik ve siyasal düzene bir alternatif önermekten uzaktı, öyle ya da böyle statükocu bir konumda kalıyordu.

Sosyalist hareket ise hem sahada kapladığı yer hem kitleselleşmesi ve operasyonel gücü bakımından Türkiye'deki en güçlü ideolojik kamptı. Üstelik ideolojik bakımdan da önemli bir birikime sahipti. Devrimciydi ve statükodan memnun olmayan kesimlere açık bir şekilde hitap ediyordu. Bütün bu avantajlarına rağmen çok ciddi dezavantajları da bünyesinde barındırıyordu. Ciddi bir bölünme ve fraksiyonlaşma içerisindeydi; fraksiyonlaşmanın geldiği boyut farklı fraksiyonlardan militanların birbirlerini infaz etmelerine kadar varmıştı. Ayrıca Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş gibi gençlik liderlerinin 12 Mart sürecinde kaybından sonra çok güçlü, etkin ve kapsayıcı liderliğe sahip değildi. Daha da önemlisi büyük şehirlerdeki kitlesel varlığına rağmen Anadolu'yu sosyalizme

ikna edememişti. Manevi değerlerine bağlı Anadolu karşısında sosyalizmin soğuk materyalizminin ötesinde bir anlayış geliştirememişti. Üstelik dünya konjonktürü hızla aleyhine seyrediyordu. SSCB'nin Batı bloğu karşısındaki varlığı zayıflıyor, sosyalizmin diğer önemli ülkesi Çin Halk Cumhuriyeti ise ideolojik keskinlikten uzaklaşarak bir devlet kapitalizmine doğru seyrediyordu.

Bütün bu tablo ve şerait karşısında İslamcı hareket önemli avantajları bünyesinde taşıyordu. Her şeyden önce ülkücü harekete benzer şekilde halkla ilişki kurma bakımından herhangi bir sorunu yoktu. Ülkücü hareketten farklı, sosyalist hareket benzer olarak statükocu değildi, devrimci eğilimler taşıyordu. Hem Türkiye içerisindeki İslamcı aydınların hem de Türkiye dışındaki Müslüman yazar ve düşünürlerin katkısıyla çok ciddi bir kavramsal ve ideolojik bir müktesebata sahip olmuştu. Bütün bu olumlu yönlerine rağmen İslamcıların yaşadığı ciddi zorluklar da söz konusuydu. Bütün bu zorlukların başında ideolojik belirsizlik gelmekteydi. Evet İslamcılar ciddi bir kültürlenme sürecinden geçerek önemli tartışmalara yönelseler de henüz yolun başındaydılar. İran'daki devrim bu anlamda hem bir olanak hem de bir handikaptı. Çok erken bir zamanda Türkiye'deki İslamcı hareketi devrim baskısına sokmuştu. Türkiye İslamcılığı çeşitli etkilenmeler altında henüz kendi özgün sesini ve metodunu bulamamıştı. Necmettin Erbakan ve Millî Görüş hareketi de yine bir taraftan bir kaynak ama diğer taraftan bir handikaptı. Partinin kendine ait bir işleyişi ve mantığı vardı ve üstelik kendi işleyiş ve mantığının dışındaki oluşumlara çok açık değildi. Akıncılar'ın temsil ettiği sivil İslamcılık çok çeşitli etkiler altındaydı ancak bu etkileri henüz kendi süzgecinden geçirip ideolojik ve metodolojik bir sarahate kavuşacak zamana sahip değildi. Hem sahada eylemin içinde olması hem ideolojik yapılanmasını gerçekleştirmesi hem de parti ve entelektüeller gibi başat İslamcı aktörlerle ilişkisini düzenlemesi gerekiyordu. 12 Eylül süreci tam da bu gelişmelere ket vuran bir hadise olarak yaşanacaktır.

İslamcılar 12 Eylül sonraki süreçte en erken ayağa kalkan ideolojik grup oldu. Bu ayağa kalkmada Akıncılar hareketinin bıraktığı miras önemlidir. Akıncılar Derneği yönetimi, dönemin İslamcı kanaat önderleri ve başta Necmettin Erbakan olmak üzere MSP yönetimi itinayla Akıncı gençliği şiddet olaylarından uzak tutmuştu. Akıncı gençlik şiddet olaylarından uzak kalarak 12 Eylül rejiminin ezici baskısını üzerinde görece daha az hissetmişti. Üstelik özellikle üniversitelerde ve liselerde Akıncı gençliğin bıraktığı insan kaynağı ve bir örgütlenme kültürü vardı. İslamcı gençlik darbenin yakın etkisinin hissedildiği birkaç yıldan sonra hızlıca tekrar ayağa kalkacaktır. Bu sefer saha aktivizminden ziyade çok daha entelektüel bir donanım elde etme gayesi taşınacaktı.

Ama her şeye rağmen Akıncılar Derneği ve hareketinin kaybı Türkiye İslamcılığı açısından nereden bakılırsa bakılsın trajik ve derin sonuçları olan bir kayıptır. En önemli kayıplardan birisi Türkiye'nin her şehri ve ilçesinde kasabalara kadar örgütlenmiş bir merkezi yapının kaybı oldu. Türkiye İslamcılığı bu kaybın yerini bugüne kadar telafi edememiştir. İkinci ve yine büyük bir kayıp Akıncılar hareketi bünyesinde tasavvuf meşrebinden, İran sempatizanına, Necip Fazılcısından, Kutupçusuna, partiye yakın durandan uzak durana kadar neredeyse her meşrep ve tavırda İslamcı bir arada yer alıyordu. Üstelik bu tavır, düşünce ve tutumlar birbirinden ayrı olarak yan yana durmuyor, birbirleriyle aynı zeminde mayalanıyordu. Dönemin tasavvuf meşrep bir İslamcısı aynı zamanda iyi bir Seyyid Kutup okuyucusu olup İran devrimi sürecini günü gününe takip edebiliyordu. 12 Eylül sonrasında ise hareket içerisindeki farklılar çok daha fazla lokal oluşumlara yol açmıştır. Birlik bozulmuş kimi zaman yerel ilişkiler kimi zaman yöntem farklılıkları kimi zaman çok da büyütülmeyecek ideolojik farklılıklar İslamcılığın parçalanmasına sebebiyet verecektir.

Yine de Akıncılar hareketinin devamı olan bir kitleselleşmenin 1980'lerin ortasından 1990'ların ortasına, 28 Şubat sürecine kadar yaşandığı kaydedilebilir. Bu kitleselleşme de yine bir askeri darbeyle durdurulacaktır.

Akıncılar hareketi Türkiye İslamcılığının sivil toplumsal aksını oluşturmak bakımından önemli bir unsur olmuştur. Türkiye İslamcılığının daha ziyade bir parti hareketi olarak görünmesi ve öyle kabul edilmesi bir hatadır. Bu hatadan dönülmesi hem geleneğin eleştirel bir süzgeçten geçirilerek değerlendirilmesiyle hem de geleceğe dönük özellikle gençliğin önü açıcı hareketlerle mümkün olabilir.

(ALINTI)

Gençlik ve Geleceği*

Mehmet GÜNEY

* Akıncılar Dergisi, Sayı:8, Sayfa:2

Genel Başkanımız Mehmed Güney'in bilhassa 6. ve 7. sayılarımızda çıkan yazılarında elimizde olmayan sebeplerden dolayı bazı tashih hataları olmuştur. Geçen sayımızda 'gençlik ve geleceği' serlevhalı yazısı ise muhtevayı değiştirecek ölçüde tashih hatalarına maruz kaldığından aynı yazıyı tekrar düzeltilmiş şekliyle yayınlıyoruz. Muhterem genel başkanımızdan ve okuyucularımızdan özür dileriz.

Hala tutuklu olan Genel Başkanım Mehmet Güney oturanlar başında şapka olan Ebubekir Doğan sakallı olan Metin Yük kardeşimiz.

Her ülkenin meseleleriyle gençlik arasında kopmaz bağlar vardır. Gençliği memleket meseleleriyle uğraşmayan bir milletin istikbali karanlıktır. Ülkenin geleceği ile gençlik bir bütün teşkil ederler. Binaenaleyh Akıncı Gençlik dava ve memleket meselelerini yakından takip edip kendisini ilgilendiren konulardan en etkili müdahalenin yerini ve zamanını kollamalıdır.

Biz ülke meseleleri ile ilgilenmekle gerçekte kendi geleceğimize sahip çıkarız.

Ülkemizin, insanımızın ve DAVA'mızın meselelerini görüp de ilgisiz kalanları gerektiği biçimde uyarır, ihanet ve korkaklık içinde olduklarını hatırlatırız.

Bugünün 'Bütün sahalarda faaliyet gösteren' gençliği olarak kendi sahamızı kontrol altına alıp 'Hükmü' hakim kılma mücadelesi vermek zorundayız. Yarın neticeye ulaşacak hareketimizin başlangıcıdır bu.

Öz meselemizin çözümünü başkalarından beklememiz veya lâkayt kaldığımız müddetçe istikbalimize hakim olmamız bir yana, mahkûmiyetimizin

koyulaşacağından endişe ederiz. Müşrik düzenlerin çoraklaştırdığı topraklarımız İSLAMİ DİRİLİŞE yeniden mekan olmaktadır. Çağın simasını değiştirecek olan İSLAM HAREKETİ bir muharririmizin ifadesiyle 'Gözünüzü yumup elinizi uzatsanız elinize değer' derecesinde müşahhaslaşmış ve meydana çıkmıştır. Bu tecelli sahip olmakta olduğumuz gençliğin verimidir.

Yaşlı kuşaktan devraldığımız aksiyonumuzu, önce kendi yaşadığımız Türkiye'ye tatbik edip Emperyalizmin kıskacından kurtarmalı İSLAM-ı hâkim kılmalıyız.

İkinci etapta kardeşlerimizle aramızda olan suni sınırları kaldırıp 'Tek Millet, Tek Devlet' ilkesini gerçekleştirmeliyiz.

Batı zihniyetlerinin kuklası olan günümüz insanı elindeki lambayı söndürmüş, körden medet ummaktadır. Bu kafa yapısına sahip kişilere HAK'KI tebliğ etmek HAK'tan anlamayana haddini bildirmek vazifemizdir. Bundan sonrada bu ruhu taşıyan genç nesiller yetiştirmeliyiz. Bu gençlik, nesillere kılavuz olmalıdır.

Bu gençlik, fikirde ve aksiyonda asli hüviyetine bürünme mücadelesi veren İSLAMCI GENÇLİK'tir. Yoksa bu mukaddes vazife bedeni, ruhu, aklı uyuşmuş 'eyyamcı' gençlerin vazifesi olamaz. Bu tiplerin sayısal çoğunluğu, patates yığınının durumundan farksızdır. Bunlara tek tavsiyemiz nebati hayattan kurtulup 'Eşref-i Mahlûkat' olan gerçek insan hüviyetine bürünme gayreti göstermeleridir.

Bütün bâtıllara rağmen Hakkı arayan, bâtılı Hak'ka inkılab ettirme özlemiyle yanıp tutuşan gençliğimiz, cemiyeti mevcut halinden kurtarıp ideale geçişin mücadelesini vermelidir.

Bugünkü aksiyoner İSLAM GENÇLİĞİ, bir zamanların naylon gençliğini aşıp şahsiyetini kazanmaktadır.

AKINCI GENÇLİK olarak inancımızın temelinde yatan HAK mefhumunu iyice kavrayıp haklının desteği, haksızın en büyük engeli olmalıyız.

Genel başkanımız mehmed Güney'in bilhassa 6. ve 7. sayılarımızda çıkan yazılarında elimizde olmıyan sebeblerden dolayı bazı tashih hataları olmuştur. Geçen saymızda "gençlik ve geleceği" serlevhalı yazısı ise muhtevayı değiştirecek ölçüde tashih hatalarına maruz kaldığından aynı yazıyı tekrar düzeltilmiş şekliyle yayınlıyoruz. Muhterem genel başkanımızdan ve okuyucularımızdan özür dileriz.

gençlik ve geleceği

Her ülkenin meseleleriyle gençlik arasında kopmaz bağlar vardır. Gençliği memleket meseleleriyle uğraşmayan bir milletin istikbali karanlıktır. Ülkenin geleceği ile gençlik bir bütün teşkil ederler. Binaenaleyh Akıncı Gençlik dava ve memleket meselelerini yakından takip edip kendisini ilgilendiren konulardan en etkili müdahalenin yerini ve zamanını kollamalıdır.

Biz ülke meseleleri ile ilgilenmekle gerçekte kendi geleceğimize sahip çıkarız.

Ülkemizin, insanımızın ve DAVA'mızın meselelerini görüp de ilgisiz kalanları gerektiği biçimde uyarır, ihanet ve korkaklık içinde olduklarını hatırlatırız.

Bugünün "Bütün sahalarda faaliyet gösteren" gençliği olarak kendi sahamızı kontrol altına alıp "Hükmü" hakim kılma mücadelesi vermek zorundayız. Yarın neticeye ulaşacak hareketimizin başlangıcıdır bu.

Öz meselemizin çözümünü başkalarından beklememiz veya lâkayt kaldığımız müddetçe istikbalimize hakim olmamız bir yana, mahkûmiyetimizin koyulaşacağından endişe ederiz. Müşrik düzenlerin çoraklaştırdığı topraklarımız İSLAMI DİRİLİŞE yeniden mekan olmaktadır. Çağın simasını değiştirecek olan İSLAM HAREKETİ bir muharririmizin ifadesiyle "Gözünüzü yumup elinizi uzatsanız elinize değer" derecesinde müşahhaslaşmış ve meydana çıkmıştır.

Bu tecelli sahip olmakta olduğumuz gençliğin verimidir.

Yaşlı kuşaktan devraldığımız aksiyonumuzu, önce kendi yaşadığımız Türkiye'ye tatbik edip Emperyalizmin kıskacından kurtarmalı İSLAM-ı hakim kılmalıyız.

İkinci etapta kardeşlerimizle aramızda olan suni sınırları kaldırıp "Tek millet Tek Devlet" ilkesini gerçekleştirmeliyiz.

Batı zihniyetlerinin kuklası olan günümüz insanı elindeki lâmbayı söndürmüş. körden medet ummaktadır. Bu kafa yapısına sahip kişilere HAK'KI tebliğ etmek HAK"tan anlamayana haddini bildirmek vazifemizdir. Bundan sonrada bu ruhu taşıyan genç nesiller yetiştirmeliyiz. Bu gençlik nesillere klavuz olmalıdır.

Bu gençlik fikirde ve aksiyonda asli hüviyetine bürünme mücadelesi veren İSLAMCI GENÇLİK"tir. Yoksa bu mukaddes vazife bedeni, ruhu , aklı uyuşmuş "eyyamcı" gençlerin vazifesi olamaz. Bu tiplerin sayısal çoğunluğu, patates yığınının durumundan farksızdır. Bunlara tek tavsiyemiz nebati hayattan kurtulup "eşref-i Mahlûkat" olan gerçek insan hüviyetine bürünme gayreti göstermeleridir.

Bütün bâtıllara rağmen Hakkı arayan, bâtılı Hak'ka inkılab ettirme özlemiyle yanıp tutuşan gençliğimiz, cemiyeti mevcut halinden kurtarıp ideale geçişin mücadelesini vermelidir.

Bugünkü aksiyoner İSLAM GENÇLİĞİ, bir zamanların naylon gençliğini aşıp şahsiyetini kazanmaktadır.

AKINCI GENÇLİK olarak: İnancımızın temelin _ de yatan HAK mefhumunu iyice kavrayıp haklının desteği, haksızın en büyük engeli olmalıyız.

Akıncılar Derneği
Genel başkanı
MEHMED GÜNEY

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 8, Sayfa: 2)

Konya’da Akıncılar: Bir İdeal ve Teşkilatlanma Hatırası

Ahmet POÇANOĞLU

Akıncılar Derneği Konya Şubesi
Kurucu Başkanı

Üzerinden uzun yıllar geçmiş hadiseleri bütün ayrıntılarıyla anlatmak kolay değildir. İnsan yaşarken olayların yalnızca kendisini değil; heyecanını, ümidini, coşkusunu ve duygusunu da yaşar. Yıllar geçtikçe bazı ayrıntılar unutulabilir; fakat yaşanmışlığın ruhu hafızada kalır. Bu sebeple Konya’da Akıncılar Derneği’nin kuruluşunu anlatırken yalnızca olayların kronolojisini değil, o günlerin gençlerini harekete geçiren arayışı da anlatmak istiyorum.

Akıncılar’dan Önce

İmam Hatip Lisesi’nde öğrenci olduğumuz yıllarda ders kitapları dışında da sürekli okuyan, düşünen ve hocalarımızın yönlendirmesiyle belki kendimizi aşan bir ufukla belirli idealist gençlerdik. Türkiye’nin geleceğine dair düşüncelerimiz vardı. Türkiye’nin yürüdüğü yola katkı sağlamak, Müslüman Türkiye’yi kurmak istiyorduk. Fakat ne yapacağımızı ve bu ideallere hangi yoldan ulaşacağımızı tam olarak tasavvur edemiyorduk. İdeal vardı; fakat o ideali hayata geçirecek yol ve teşkilat arayışı henüz devam ediyordu.

Liseye geçtiğimiz yıllarda, özellikle 12 Mart sonrasında Türkiye’de yeni bir takım gençlik hareketleri ortaya çıkmıştı. Ülkü Ocakları da bu ortamın önemli unsurlarından biriydi. Bazı arkadaşlarımız zaman zaman bizi de götürüyorlardı. Fakat orada kendimizi bütünüyle kendi

evimizde hissedemiyorduk. İçimize sinmeyen bazı durumlar ve anlayışlar vardı. Bu nedenle hem bir yere ait olma hem de kendi düşüncelerimizi yaşayabileceğimiz bir gençlik hareketi bulma arayışımız devam etti.

1973 seçimleri bizim için önemli bir tecrübe oldu. Millî Selamet Partisi'nin seçim çalışmalarına katıldık. Köylere gittik, miting hazırlıkları yaptık, sokaklarda anonslar yaptık, yazılar yazdık, afişler astık. Bütün bunlar bize düşüncelerimizin siyasi ve toplumsal hayatta karşılık bulabileceğini gösterdi. Fakat seçimler bittikten sonra yeni bir soru ortaya çıktı: Şimdi ne yapacaktık? Bir siyasî partide çalışmak, özellikle seçim sonrasında, gençlerin sürekli okuyup düşündüğü ve birlikte faaliyet yürüttüğü bir ortamı her zaman sağlayamıyordu.

Tam bu dönemde Konya'da Millî Türk Talebe Birliği kuruldu. Bizi cezbeden MTTB'nin ''MÜSLÜMAN TÜRKİYE'' sloganı idi. Başkanlığını, yumuşaklığı ve nezaketiyle hatırladığım Ayhan Ersöz ağabey yapıyordu. Büyük bir aşkla MTTB'ye gitmeye başladık. Özellikle Ortaöğretim Komitesi bizim için önemli bir eğitim ve yetişme alanıydı. Mustafa Yavuz ağabeyin bize Nurettin Topçu'dan okumalar yaptığını, zaman zaman Elmalılı Hamdi Yazır'ın tefsirinden bölümler okuduğunu hatırlıyorum. Okurken duygulanıp gözyaşı döktüğü anlar hafızamda canlıdır. MTTB'de kendimizi kendi evimizde gibi hissetmeye başladık. Afişler asıyor, yazılar yazıyor, konferanslar düzenliyor, Necip Fazıl'ın geldiği programların hazırlıklarında bulunuyor, tiyatrolara katılıyor ve zaman zaman küçük roller üstleniyorduk. Bu faaliyetleri Konya'nın ilçelerinde de gerçekleştiriyorduk.

Liseyi bitirdikten sonra Konya Yüksek İslam Enstitüsü'nde okumaya başladım. Yüksek tahsil döneminde MTTB'nin yüksek tahsil gençliği çalışmalarında ve Yüksek Tahsil Talebe Derneği'nde görev aldım. MTTB'nin Trafik Kolu'nda da çalıştım; o dönemde ehliyet almak kolay değildi. İnsanların sınavlara hazırlanmasına, yönlendirilmesine, evrakını hazırlayıp Trafik Şubeye müracaatına ve ehliyet sahibi olmalarına yardımcı olmaya çalışıyorduk.

MTTB'de çalışırken zamanla önemli bir şeyi fark etmeye başladık: Toplum yalnızca öğrencilerden ve gençlerden ibaret değildi. Pazarda çalışanlardan sanayideki gençlere, işçilerden memurlara ve esnafa kadar toplumun çok farklı kesimleri vardı. Türkiye'nin dönüşümüne ve gelişmesine katkı sağlanacak ise, yalnızca öğrenci gençliğiyle sınırlı kalmak yeterli değildi. Toplumun farklı katmanlarında bulunan insanların aynı idealler etrafında buluşması, teşkilatlanması ve ortak bir hedefe yönelmesi gerektiğini yavaş yavaş anlamaya başladık. Bunun, Akıncılar'ın doğuşunu hazırlayan önemli sebeplerden biri olduğunu düşünüyorum.

MTTB'deki Ayrışma ve Yeni Yol Arayışı

Akıncılar'a giden yolu hazırlayan bir başka gelişme MTTB Genel Merkezi'nde yaşanan ayrışmaydı. Bir genel kurul sonrasında ortaya çıkan farklılaşmanın Konya'ya da yansımaları oldu. MTTB'nin partiler üstü bir çizgide olması gerektiği düşüncesi öne çıktı. Biz ise MTTB'ye geliş hikâyemizde

1973 seçimleri bizim için önemli bir tecrübe oldu. Millî Selamet Partisi'nin seçim çalışmalarına katıldık. Köylere gittik, miting hazırlıkları yaptık, sokaklarda anonslar yaptık, yazılar yazdık, afişler astık. Bütün bunlar bize düşüncelerimizin siyasi ve toplumsal hayatta karşılık bulabileceğini gösterdi. Fakat seçimler bittikten sonra yeni bir soru ortaya çıktı: Şimdi ne yapacaktık? Bir siyasî partide çalışmak, özellikle seçim sonrasında, gençlerin sürekli okuyup düşündüğü ve birlikte faaliyet yürüttüğü bir ortamı her zaman sağlayamıyordu.

Türkiye'nin entelektüel birikimi, ticareti, sermayesi, gençlik ve siyaset hayatı bakımından İstanbul; bürokrasi ve iktidar bakımından Ankara çok güçlü merkezlerdi. Üniversiteler de özellikle İstanbul ve Ankara'da yoğunlaşıyordu. Konya'da ise o yıllarda yükseköğretim imkânları sınırlıydı; Yüksek İslam Enstitüsü ve Devlet Mimarlık Akademisi dışında geniş bir üniversite çevresi henüz oluşmamıştı.

Millî Selamet Partisi tecrübesini de taşıyorduk. Konya MTTB'sinin önemli bir bölümü İmam Hatip Liseleri ve Konya Yüksek İslam Enstitüsü öğrencilerinden oluşuyordu.

Yeni dönemde MTTB'nin mühendislik, akademi ve farklı lise çevrelerine daha fazla yönelmek istemesiyle bizim bulunduğumuz çevre arasında mesafe oluştu. İmam Hatipli olmamız, Yüksek İslam'da okumamız ve Millî Selamet Partisi geçmişimiz sebebiyle bir çeşit itelenme yaşadık. Bir zamanlar kendi evimiz gibi gördüğümüz MTTB'ye artık eskisi gibi gidemez hâle geldik.

Böylece yeniden bir arayış başladı. Parti ortamı da bizim sürekli oturup kalkacağımız, okuyacağımız, konuşacağımız ve teşkilat faaliyeti yürüteceğimiz bir zemin değildi. Konya'da yeni bir teşkilata ihtiyaç olduğu artık belirginleşmişti. Tam bu arayış döneminde Türkiye'de 'Akıncılar' ismi duyulmaya, konuşulmaya ve hissedilmeye başladı. Konya'nın da öteden beri İslami hareketin merkezlerinden biri olma iddiası vardı.

Türkiye'nin entelektüel birikimi, ticareti, sermayesi, gençlik ve siyaset hayatı bakımından İstanbul; bürokrasi ve iktidar bakımından Ankara çok güçlü merkezlerdi. Üniversiteler de özellikle İstanbul ve Ankara'da yoğunlaşıyordu. Konya'da ise o yıllarda yükseköğretim imkânları sınırlıydı; Yüksek İslam Enstitüsü ve Devlet Mimarlık Akademisi dışında geniş bir üniversite çevresi henüz oluşmamıştı.

Buna rağmen Konya'da güçlü bir heyecan ve merkez olma arzusu vardı. Seyit Mehmet Boğa, Mahir Yıldırım ve bazı arkadaşların gayretleriyle Akıncılar Derneği'nin Konya'da kurulması için bir teşebbüs oldu. Dernek kurulmuş olsa da bir türlü beklenen şekilde faaliyete geçirilemedi. Bunun üzerine rahmetli İsmail Kaya Hoca, Nevzat Arabacı, Hacı Ali Kap hocalar ve bazı arkadaşlarla yapılan istişarede Konya'da Akıncılar Derneği'nin fiilen kurulmasına ve benim Konya'da Akıncılar Derneği'ni kuran ilk kurucu başkan olmama karar verildi.

Hemen yönetim kurulu listemi ve gerekli evrakları tamamlayarak Ankara'ya gittim. Akıncılar Derneği Genel Merkezi Meşrutiyet Caddesi'ndeydi. Evraklarım büyük bir dikkat ve titizlikle incelendi. Fakat yalnızca evraklarım incelenmedi; benimle uzun süre konuşuldu. Türkiye hakkındaki düşüncelerim, Konya'ya ilişkin bakışım ve genel düşünce dünyam sorgulandı. Bu görüşmelerin ardından Konya Akıncılar Derneği kurucu başkanı olarak yetkilendirilmeme karar verildi, Allah mahcup etmesin duasıyla Konya Akıncılar Derneği kuruluş yetki belgesi teslim edildi. O gün Fatih Akıncılar Derneği için Metin Yüksel'in de evraklarını tamamlayıp sırasını beklediğini hatırlıyorum. Sonunda ikimiz de yetkilerimizi alarak Ankara Otobüs Garı'na geldik ve şehirlerimize dönmek üzere yola çıktık.

Konya'da Akıncılar'ın Açılışı

Konya'ya döndüğümüzde Akıncılar Derneği'nin kuruluşu şehirde büyük yankı uyandırdı. Öncelikle Mevlâna'ya yakın, Alâeddin Caddesi üzerinde bir yer bulup kiraladık. Ardından büyük bir kalabalıkla açılışı gerçekleştirdik.

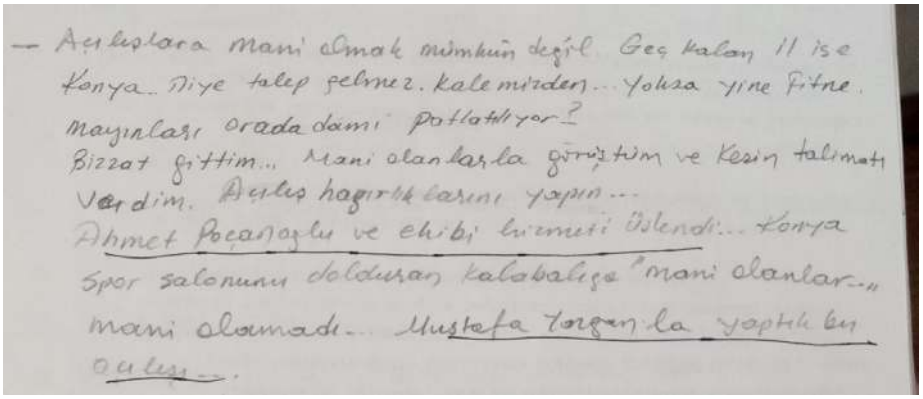

— Açılışlara mani olmak mümkün değil. Geç kalan il ise Konya.. diye talep gelmez. Kalemizden... Yoksa yine fitne. Mayınları orada dami patlatıyor?
Bizzat gittim... Mani olanlarla görüştüm ve kesin talimatı verdim. Açılış hazırlıklarını yapın...
Ahmet Poçanoğlu ve ekibi hizmeti üstlendi... Konya Spor salonunu dolduran kalabalığa "mani olanlar..." mani olamadı... Mustafa Yazgan'la yaptık bu açılışı...

Belge 1

Açılışta Mustafa Yazgan, Tahir Büyükkörükçü hoca ve Akıncılar Derneği Genel Başkanımız Mehmet Tezel konuşmacı olarak katıldı. Büyük bir coşku ve kalabalık vardı.

"Haydi yeni akına, alevler üzerinden Akıncılar geliyor, yer oynasın yerinden."

Başlıklı heyecan dalgası ile Konya'nın mahallelerinden pazarlarına, sanayilerinden ilçelerine, köylerine ve kasabalarına kadar geniş bir teşkilatlanma çalışmasına başladık. Yürüyüşler, mitingler, toplantılar ve seminerler düzenledik. Gençlik alanında, memurlar arasında, işçiler içinde, çalışan gençlikte ve sanayilerde teşkilatlanmayı hızla sürdürdük.

Kuruluşun Belgelerdeki İzleri

Bunlardan ilki, dönemin Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmet Tezel'in günlüğünde yer alan el yazısı nottur. Bu, yıllar sonra kaleme alınmış bir hatıradan ziyade kuruluş döneminde tutulmuş bir günlük kaydı olması bakımından önemlidir. Konya'daki gelişmelere, taleplere ve teşkilatın faaliyete geçirilmesine ilişkin notlar, kuruluş sürecinin genel merkez tarafından da takip edildiğini göstermesi bakımından değerlidir.

İkinci belge, dönemin basınında yayımlanan ve kuruluşu kamuoyuna duyuran gazete haberidir. Haberin başlığında açıkça "Konya Akıncılar Derneği kuruldu" denilmekte ve ismim "Konya Şube Başkanı Ahmet Poçanoğlu" olarak zikredilmektedir. Bu haber, kuruluşun yalnızca şahsi hafızamızda kalan bir olay olmadığını; dönemin kamuoyuna da yansıdığını gösteren önemli bir belgedir.

Vahdet: Konya Akıncılarının En Büyük Çağrısı

Konya Akıncılarının kuruluşundan itibaren taşıdığı en önemli düşüncelerden biri vahdet, yani Müslümanların birlik ve beraberliği idi. Biz Akıncıları yalnızca gençleri bir araya getiren bir teşkilat olarak görmüyorduk. Farklı çevrelerin ortak bir ideal etrafında buluşması, İslâmî hareketin parçalı görünümden kurtulması ve Müslümanların birbirleriyle dayanışma içinde olması gerektiğine inanıyorduk. Akıncılara olan aidiyet duygusu hem bize özgüven kazandırıyor hem de gençlik çağlarımızda savrulmaktan, yalnızlaşmaktan ve istikameti kaybetmekten koruyordu. Akıncı olmak bize bir arada yaşama, birbirimize tahammül etme, farklılıklarımızla birlikte hareket edebilme ve yardımlaşma şuuru

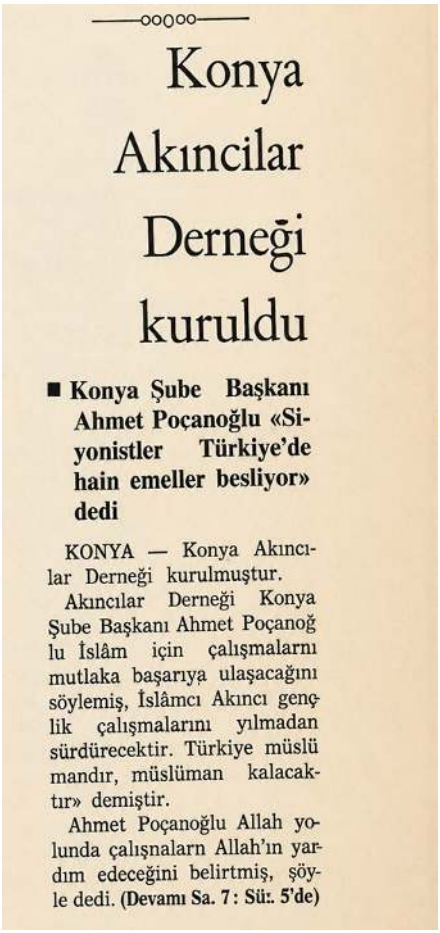

Konya Akıncılar Derneği kuruldu

■ **Konya Şube Başkanı Ahmet Poçanoğlu «Siyonistler Türkiye'de hain emeller besliyor» dedi**

KONYA — Konya Akıncılar Derneği kurulmuştur.

Akıncılar Derneği Konya Şube Başkanı Ahmet Poçanoğlu İslâm için çalışmalarını mutlaka başarıya ulaşacağını söylemiş, İslâmcı Akıncı gençlik çalışmalarını yılmadan sürdürecektir. Türkiye müslümandır, müslüman kalacaktır» demiştir.

Ahmet Poçanoğlu Allah yolunda çalışnaların Allah'ın yardım edeceğini belirtmiş, şöyle dedi. **(Devamı Sa. 7 : Sü:. 5'de)**

Belge 2

kazandırdı; bu kazanımların ve kardeşlik duygusunun faydasını, bereketini ve hayrını, yalnızca o yıllarda değil, ömrümüz boyunca gördük.

Bu sebeple kuruluşumuzdan kısa süre sonra, 1977 yılının Nisan ayında Konya'da bir 'Vahdete Davet Mitingi' gerçekleştirdik. Bu miting bizim için sıradan bir miting değildi; Akıncıların Konya'da ortaya koymak istediği fikri çizginin kamuoyuna açık bir ifadesiydi.

Vahdet bizim için yalnızca bir slogan değildi. Öğrenciden işçiye, memurdan esnafa, sanayi çalışanından köy ve kasabalardaki insanlara kadar toplumun farklı kesimlerinin aynı ideal etrafında buluşması, birbirini desteklemesi

Fotoğraf 1

ve ortak meselelerde birlikte hareket etmesi demekti.

Konya'nın Akıncılar hareketindeki yeri yalnızca kendi şehir sınırlarıyla açıklanamaz. Konya, çevre illerde hareketin gelişmesine katkı sağladığı gibi Türkiye genelinde Akıncıların tanınması, anlaşılması ve yaygınlaşmasında da önemli bir rol oynadı. Konya'dan başlayan teşkilatlanma heyecanının başka şehirlere taşınması bizim için ayrı bir sorumluluktu.

Okuyan Bir Topluluk: Seriyye Kitabevi

Akıncılar aynı zamanda okuyan bir topluluktu. Hayatı, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okumak; İslam'ı anlamak, düşüncelerimizi sağlam bir zemine oturtmak için sürekli okumamız gerektiğine inanıyorduk.

Konya Akıncılarının başka şehirlere örnek olan çalışmalarından biri de Seriyye Kitabevi'nin açılması ve burada oluşan okuma kültürüydü. Seriyye bizim için sadece kitap satılan bir yer değildi. Buluştuğumuz, okuduğumuz, düşündüğümüz ve fikir alışverişi yaptığımız bir mekândı. Çoğu zaman kitap alacak paramız olmadığı hâlde kitabevine gelir, kitapları inceler ve okurduk. Oturacak yerin yeterli olmadığı zamanlarda tahtaların üzerine, hatta yere oturduğumuz olurdu. Bunların hiçbiri bizim için önemli değildi. Önemli olan kitaba ulaşmak ve okumaktı. Bir taraftan kitapların yaygınlaşması ve daha fazla insana ulaşması için çalışıyor, diğer taraftan kendimiz okuyorduk. Böylece teşkilatlanma ile fikri yetişme birbirini tamamlıyordu.

Teşkilatlanma, Vahdet, Okuma ve İnsan Yetiştirme

Bugün geriye dönüp baktığımda Akıncıların Konya tecrübesinin dört ana damar üzerinde şekillendiğini düşünüyorum: teşkilatlanma, vahdet, okuma ve insan yetiştirme. Bir tarafta mahallelere, pazarlara, sanayilere, ilçelere, köylere ve kasabalara ulaşmaya çalışıyorduk. Diğer tarafta Müslümanların birlik ve beraberliğini savunuyorduk. Aynı zamanda kitap okuyor, konferanslar, tiyatrolar düzenliyor, gençlerin kendilerini yetiştirmelerine imkân hazırlıyorduk.

12 Eylül: Sürekliliği Kesen Büyük Kırılma

Bütün bu anlattıklarımı bugün, aradan geçen uzun yılların ardından düşündüğümde içimde bir burukluk da taşıyorum. Türkiye'de yaşanan istikrarsızlıklar, olağanüstü dönemler, korkular ve darbeler, bu tür teşkilatların sahip oldukları tecrübeyi bir gelenek hâline getirerek sonraki nesillere aktarmalarının önünde büyük engeller oluşturdu. Bir teşkilatın kuruluşu yalnızca bir

Fotoğraf 2

Fotoğraf 3

dernek kurmaktan ibaret değildir. Asıl önemli olan; o teşkilat içerisinde oluşan düşüncenin, ahlakın, çalışma usulünün, teşkilat tecrübesinin ve idealin nesilden nesile aktarılmasıdır. Bir nesil okur, öğrenir ve tecrübe kazanır; sonra bu birikimi kendinden sonraki nesile aktarır. Böylece bir gelenek oluşur. Geçmiş bugüne, bugün de geleceğe taşınır.

Maalesef 12 Eylül 1980 ihtilali bu sürekliliğin önünde büyük bir kırılma oluşturdu. İnsanlar çeşitli gerekçelerle yargılandı; teşkilatlar kapatıldı, kitaplar toplatıldı; fotoğraflar yasaklandı. Bir neslin birlikte çalışarak, okuyarak ve düşünerek oluşturduğu birikimin sonraki nesillere aktarılması önemli ölçüde kesintiye uğradı. Bunun yalnızca o günün insanları açısından değil, Türkiye'nin fikir ve teşkilat hayatının hafızası açısından da büyük bir kayıp olduğunu düşünüyorum. Çünkü tecrübenin aktarılması kesildiğinde her nesil birçok şeyi yeniden keşfetmek zorunda kalıyor, deneme yanılmalarla çok zaman emek ve insan harcanıyor. Belki bizim yaptıklarımızın eksikleri vardı; belki yanlışlarımız da oldu. Fakat okuduk, düşündük, öğrendik, teşkilatlandık ve bir ideal uğruna çalıştık. Zaman da çok düzelten ve terbiye eden bir öğretmendir.

"Geçmişi anlatmak, sadece geçmişte kalmak değildir; geçmişin tecrübesini geleceğe taşımaktır."

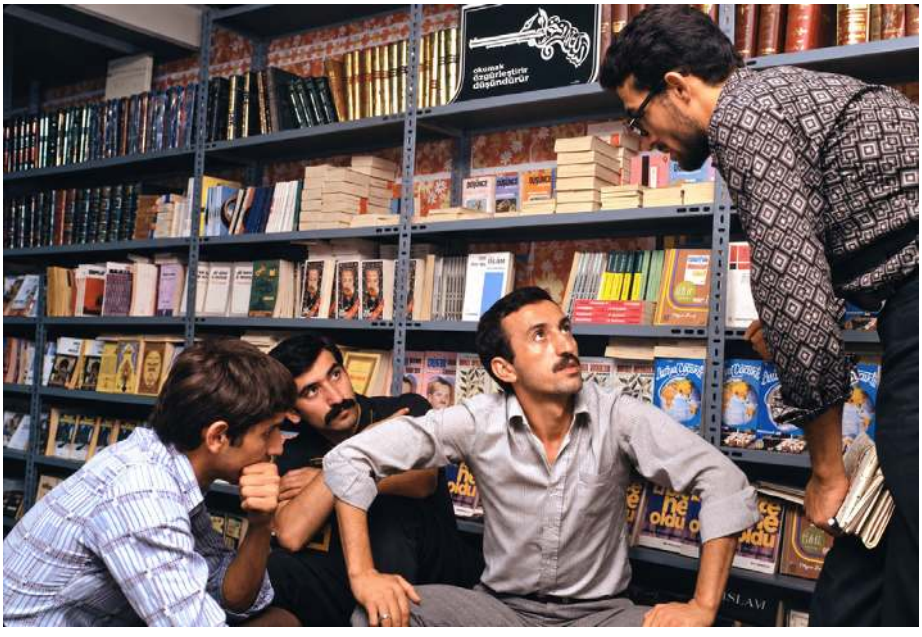

Fotoğraf 4

Belge 1- Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmet Tezel'in günlüğünden, kuruluş dönemine ait el yazısı not.

Belge 2- Dönemin basınında Konya Akıncılar Derneği'nin kuruluşunu duyuran haber. Haberde Ahmet Poçanoğlu Konya Şube Başkanı olarak anılıyor.

Fotoğraf 1- Konya Akıncılarının Vahdete Davet yürüyüşünden. Görsel, dönemin teşkilatlanma ve miting atmosferini yansıtıyor.

Fotoğraf 2- Akıncıların Müslümanların kardeşliği mesajını taşıyan bir çalışmasından. Pankartta 'THE MOSLEMS ARE BROTHER' ifadesi görülüyor.

Fotoğraf 3- 'MÜSLÜMANLAR BİRLEŞİN'. Vahdet çağrısının en açık görsel belgelerinden biri.

Fotoğraf 4- Seriyye Kitabevi'nde gençlerin bir arada bulunduğu bir okuma ve sohbet ortamı. Fotoğraf, kitap merkezli gençlik kültürünü yansıtan bir dönem hatırasıdır.

İzmir'de Akıncı Olmak

Musa KIRCA

Akıncılar Derneği'ni ilk duyuşum sanırım 1976 yılının son aylarıydı, tam hatırlamıyorum. O sırada, Adana'da İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde öğrenciydim. Dernek binasında MTTB'den tanıdığım üç arkadaş beni karşıladı. Bundan sonra artık buradayız, şeklinde soğuk bir ifade kullandılar. Yeniden üniversite sınavına girerek 1977 yılı yazında Adana'dan ayrıldım, Ege Üniversitesi'ne kaydımı yaptırdım. İki yıl Milli Gençlik Vakfı'nın yurdunda kaldım. Bu süreçte MTTB bünyesinde faaliyetlere katılıyordum. Faaliyet dedimse yurttaki sohbetlerdi. Aldığım, verdiğim bir şey var mıydı? Hayır. Ama kendimi giderek daralan bir kıskacın içinde hissediyordum. *Büyük Doğu*'yu, Diriliş Yayınları'nı okumuş biri olarak, "Ben burada ne yapıyorum?" sorusu benliğimi tırmalıyordu. İki yıl böyle geçti; içinde ne dik yokuşlar, ne derin inişler olan, bütün çaresizliklerin çarelerle dolu olduğu iki yıl. Sonra Vakıflar Yurdu'nda devam eden öğrencilik ve Akıncılık günlerim başladı.

Benim İzmir'de Vakıflar Yurdu'na geçişimle, Akıncılarla beraberliğim Mustafa Yağmur vesilesi ile aynı zamanlarda gerçekleşti. O günden bu yana Mustafa Yağmur'la beraberliğimiz devam etmektedir. Kaderimin bir cilvesi midir bilinmez, onunla İzmir Milli Gençlik Vakfı günlerimiz de aynı zamanda başlamıştır. İzmir Akıncılardaki ilk günlerimi doğrusu hatırlamıyorum. Yalnız derneğe ilk gidişimiz Mustafa ileydi. Günler geçtikçe kendimi bir heyecan bulutunun içinde buldum. Akıncı olmanın, dünyaya İslam'ı haykırmanın heyecanı. Türkiye ile sınırlı olmayan bir davamız vardı. Filistin ve Afganistan başta olmak üzere, yeryüzünün bütün mazlum coğrafyalarından kendimizi sorumlu tutuyorduk. Oysa akşam ne yiyeceğimizi bilmiyorduk. Her neyimiz varsa bölüşüyorduk. Kimsenin bir şey esirgediği, kayırdığı yoktu. Derviş misali varsa paylaş, yoksa şükret. Ufkumuz dünya ölçeğinde olunca, doğal olarak fikri yapımızın da çok sağlam ve evrensel ölçekte olması gerekiyordu. İslam coğrafyasını bildiğimiz gibi, dünyadaki düzenleri, kirli oyunları da çok iyi analiz etmemiz gerekiyordu. Bu doğrultuda, önceki yıllarda başta Ali Bulaç'ın *Çağdaş Kavramlar ve Düzenler* kitabı olmak üzere, diriliş yayınları, *Yeni Devir* Gazetesinin yazarları İsmet Özel, Rasim Özdenören ve Cahit Zarifoğlu en önemli fikir kaynaklarımızdı. İslami camianın süreli yayınlarını; *Diriliş*, *Sebil*, *İslami Hareket*, *Edebiyat* ve *Mavera* dergilerini, *Aylık Dergi*'yi takip ediyorduk. Odalarımızı *Gölge* dergisinin posterleri süslüyordu. Sezai Karakoç'un, Erdem Bayazıt'ın, Akif İnan'ın,

İZMİRLİ AKINCILAR

«Baskı ve saldırılar islamcı gençliği yolundan döndüremez»

Akıncıların 2. Ege Bölge Toplantısı İzmir'de yapıldı

İLHAN DOĞANKUŞ (İZMİR)

İzmir'de Akıncılar lokalinde 30.7.1978 tarihinde saat 11.00-17.00 arası basına kapalı olarak yapılan 2. Ege Bölge Toplantısı çok canlı bir hava içerisinde geçmiştir.

Toplantı Kur'an-ı Kerim'den bir sure okunarak açılmış ve teşkilat başkanlarından çalışmaları hakkında bilgi alınarak akıncılara yapılan saldırılar kınanmıştır. Toplantıya iştirak eden akıncılar teşkilatı genel idare kurul üyelerinden Yan Kuruluşlar Başkanı Erdönmez YARBAY ve Ali Karaduman da iştirak etmiştir.

Akıncılar teşkilatının Ege Bölgesi 2. Bölge toplantısına 27 akıncılar şube başkanı ve üyeleri katılmıştır.

İzmir Akıncılar Derneği 2. Bölge Başkanı Zeki Kondu toplantıdan sonra basına yaptığı açıklamada aşağıdaki hususların kamu oyuna duyurulmasını istemiştir.

1, Kütahya'da oynatılacak olan "LANET" filmine müsaade edil-

(Devamı 6. Sayfada)

Akıncılar Derneği 2. Bölge Başkanı Zeki Kondu bölge toplantısında konuşurken görülüyor.....

Cahit Zarifoğlu'nun şiirlerine yaslanır, güçlenir, enerji devşirirdik. İşte, bütün bunlardan dolayı Akıncı olmuştuk, bu nedenlerle Akıncılarla beraberdim.

İzmir Akıncılarının hemen hepsi tutuşmaya hazır çıra gibiydi. Sayı olarak azdık, fakat dünyaları sırtlanmaya hazırdık. Biz kimseye düşman değildik, bizim düşmanlarımız İslam'ın düşmanlarıydı. Çünkü bizler rahmet peygamberinin ümmetiydik. Rehberimiz Kur'an, önderimiz Rasulullah'dı. İslam'ın Mekke dönemi, insanlarla ilişkimizin stratejisini belirliyordu. Kalpleri aydınlatan kurşun gibi kelimeler kullanırdık. Her birimiz kapasitesine göre görevler üstlenirdi. Birbirimizi bu minval üzere yönlendirirdik. Bizler hiyerarşik bir yapıdan ziyade, vefayı ve fedakârlığı düstur edinmiş gençlerdik. Bu nedenle, temsil sorumluluğu hepimizi kapsıyordu. Dernekte kim varsa, gerekeni yapardı. Bugünün işi yarına kalmazdı. Tertiplediğimiz konferanslar, film ve tiyatro gösterileri kitlesel tanınırlığımızı sağlardı. Bizi motive eden iç dinamiklerimizdi, yaptığımız faaliyetlerdi. Her hafta sonu komşu il ve ilçelere üç kişilik gruplar halinde ziyaretler yapardık. Yine haftada bir gün tematik sohbetlerimiz olurdu. Bu sohbetler enstitü formatında, bir tez savunması şeklinde gerçekleşirdi.

Akıncıların 5 yıl gibi kısa bir sürede Türkiye'de çok büyük alaka görmesinin en önemli sebebi yüklendikleri sorumluluklarda samimi olmaları, fedakârlık ve cefakârlıkta sınır tanımamalarıdır. Erzurum'dan Kayseri'ye Hicri 1400 Koşusu yapmaya Akıncıdan başka kim cüret edebilir? Bir kahve toplantısında kendini bir sarhoşa zorla dinlettirip, ertesi gün tekrar gelmeleri için sarhoşun cami imamına benzin parası göndermesini Akıncıdan başka kim sağlayabilir? Afganistan'ın Rus işgaline karşı Afgan mücahidlerine yardım toplama sırasında bir gayrimüslimin yardım sırasında, "*Bunlar Akıncı, verilen yardımı yerine ulaştırır.*" demesini, Akıncıdan başka kim söyletebilir? Siz bu örneklere daha nicelerini ekleyebilirsiniz. Akıncı kısaca korkulan değil, güven duyulan biriydi.

Birçoğumuz MTTB'den gelmiş olmakla beraber, MTTB'nin üzerimizde herhangi bir sınırlaması yoktu. Fakat MSP öyle değildi. Partinin gölgesi sürekli üzerimizdeydi. Derneğin ilk kuruluşundan itibaren başta genel merkez olmak üzere, bütün şubeler parti ile iltisaklıydı. Ancak İzmir Akıncılar Derneği ile parti arasındaki ilişki, dikey olmaktan ziyade, yatay bir ilişkiydi. Bize yer ve imkân sağlıyorlar, faaliyetlerimize karışmıyorlardı. Ayrıca bizim genel merkez ile de faaliyetler konusunda bağımsız bir durumumuz vardı. Kendimize örnek aldığımız dernek şubeleri Fatih Akıncılar Derneği ve Erzurum Akıncılar Derneği idi. Burada iki isim öne çıkar: Mehmet Güney ve Bahattin Yıldız. Tavır ve davranışları ile bu iki Akıncı liderini İzmirli Akıncı gençlere örnek gösteririrdik. Derdimiz insanın kurtuluşu olduğundan, ilişkilerimizin iyi ve sağlıklı olarak devam etmesi için elimizden geleni yapmaya çalışırdık. Buna rağmen parti bizden rahatsız olunca, derneği başka bir mekâna taşıdık, yine de ilişkimizi kesmedik.

Gururla yâd ettiğim Akıncılarda geçen günlerimde, muhteşem anılar biriktirdiğim Afganistan dağlarında bıraktığımız şehid Bahattin Yıldız'ı, rahmetli Osman Yurdabakan'ı, Tire'nin yiğit Akıncısı rahmetli Ali İhsan Ayrancı ağabeyi, İzmir Akıncılarını temsil etme açısından bir zirve olan Zeki Kondu, Mustafa Demirok ve Fahrettin Gün'ü, çayı ve çorbası eksik olmayan fedakâr insan rahmetli Mehmet Eker ağabeyi, Kadifekale'nin solculara dur diyebilen dağ gibi Akıncısı rahmetli Hamza Aras'ı, isimlerini saydığım bu nebulaların etrafındaki bütün yıldızları ömrüm oldukça asla unutamam. Ben şimdi varsam, onlarla olduğum için varım, elhamdülillah.

Bir Dönem Türkiye Gençliğinin Yüz Akı: Akıncılar ve İzmir Özeli

Mustafa YAĞMUR

Bu, bir hamaset cümlesi değildir. Bir dönem Türkiyesi'nde, ideolojik farklılıklar sebebiyle gençlik grupları arasında canhıraş kavga yaşanırken, Akıncılar, ne yaptığını bilen aklıselim yegâne gruptu. Yegâne gruptu derken, resmi tabela olarak sadece Akıncılar Derneği mensuplarını değil, İslamcı çizgideki diğer dernek ve ekol mensuplarını da kastederek, adeta büyük bir şemsiye ismi olarak ifade etmek istiyorum. Yani Akıncılar derken kastettiğim, bir dönem Türkiye'nin İslami/İslamcı çizgideki, başta Milli Türk Talebe Birliği olmak üzere sair dernek, ekol, yapılanma biçimindeki gençlik gruplarını da ihata edecek şekilde isimlendiriyorum.

Akıncılar'a Nasıl Gelindi

Şu bir sosyolojik gerçektir: dünyadaki modalaşan fikirler az ya da çok bütün devletleri/milletleri etkiler. Bu, günümüz sosyal medya internet gibi yoğun iletişim çağında böyle olduğu gibi, eskiden de böyleydi. Belki biraz etkileşim hızı yavaş idi.

18. yüzyıl dünyasında başlayıp, 19. yüzyılda yoğunlaşan dönem; daha önceki bireysel olarak filozof ya da sosyologların toplumsal hayata ilişkin belirledikleri kuralların ve önerilerin, toplumlarda ideoloji, doktrin

ya da resmi bir söylem şeklinde kendisini gösterdiği dönemdir. Bu işin öncüsü Avrupa olmuştur, ki alameti fârikası 1789 Fransız ihtilalidir. Ardından bu modadan Avrasya diyebileceğimiz coğrafyada, Ruslar, Osmanlılar ve diğer Müslümanlar da nasibini almıştır. Devamında da Uzakdoğu...

Osmanlı Devleti'nin son yüzyılında batıdan ithal fikirlerle, moda ulus devlet dürtüsüyle önce farklı din ve ırk mensupları emperyal batının desteğiyle Osmanlı'ya karşı bağımsızlık mücadelesi vermiş, daha sonra aynı duygular Müslüman Arap dünyasında da baş göstermiştir.

Birinci Dünya Savaşı sonrası, Anadolu ve Trakya'da kurulan Türkiye Cumhuriyeti devleti de, Türk ırkı esasına dayanan bir ulus devleti şeklinde yapılanmıştır. Bu hususu hiçbir zaman resmi söylem olarak kabul edilmemiş olsa da.

1917 Bolşevik ihtilali ile birlikte, bir taraftan ulus devletler liberalizm, kapitalizm, karma ekonomi, sosyalizm, nasyonel sosyalizm, komünizm olarak kendilerini tanımlayan devlet yönetim sistemleri oluştururken, diğer taraftan gerek salt mensubu bulundukları ideolojilerin propagandası amacıyla, ve gerekse tamamen kendi ulus devletlerinin Siyasal ve ekonomik çıkarları uğruna, düşüncelerini fikirlerini ideolojilerini sınırları aşan bir şekilde insanlara yayma, onları ikna etme, onların resimlerinin de kendi resimleri gibi oluşmasını sağlama çabalarına girmişlerdir.

Her ne kadar yukarıda beyan edildiği gibi, Osmanlı entelektüel dünyasında bir fikrî teâtî olarak var olsa da, Tek parti döneminin son ermesi ile birlikte, görece serbest ortamda, Türkiye insanı da yukarıda değindiğim Sosyalizm, Komünizm, Nasyonalizm gibi düşüncelerin mensuplarının propagandalarına büyük kitleler halinde maruz kalmışlardır.

Akıncılar'ın Diğer Gençlik Gruplarından Farkı

Diğer bir ifadeyle, Türkiye'de, 68 kuşağı dönemine dek bu fikirlerin propagandası sadece fikrî düzeyde yapılırken, 70'lerin başından itibaren, bu mücadele fikrî düzeyi çoktan aşmış ve her bir düşünce mensubu diğerine karşı, sonraları silahların dahi kullanıldığı fiziki şiddete dönüşmüştür.

Bu gruplaşmalar ve saldırılar, öncelikle üniversite gençliği arasında baş göstermiş, sonraları işçiler, memurlar, serbest çalışanlar ve hatta işverenler/patronlar arasında dahi, aynı gruplanmalar yaşanmıştır. Hatta bunlar arasında da çoğu kez sözel olsa da zaman zaman eylemsel mücadeleler kavgalar da gerçekleşmiştir.

İşte Akıncılar Derneği, böyle bir Türkiye ortamında, İslami/İslamcı gençliğin sesi olarak doğdu, 1970'lerin başlarında. Genelde dünyada, özelde Türkiye'de Müslüman bir gencin, insanlara, olaylara, diğer düşünce ve ekollere, eğmeden bükmeden *Müslümanca duruşun* nasıl olacağını gösterdi, yaklaşık 7-8 yıl boyunca.

Gerçi yukarıda temas ettiğim gibi, tarihi daha eski olan ve sırf İslamcı duruş sergileyen başka dernek teşkilat grup yapılanmalar da var idi. Ama bunlar ya sadece öğrenciler arasında, ya bölgesel, ya emek veren bir eğiticinin etrafında şeklinde yapılanmalar idi. Akıncılar ile bunlara kitlesellik kazandırdı.

Yalnız burada MTTB 'ye ayrı bir paragraf açmalıyım. Çünkü MTTB 1916 yılında kurulmuş bir öğrenci teşkilatı idi. Yani Türkiye Cumhuriyeti devleti teşkilatından daha kadim bir teşkilat idi. Bir öğrenci teşkilatı idi. Millî Türk Talebe Birliği 1960'ların başında net İslami bir çizgiye evrilmiş talebe teşkilatıdır. Daha sonra kitleselleşmiş olan Akıncılar Teşkilatı, MTTB'de yetişen İslamcı gençliğin ürünü denilse yeridir.

1960'ların MTTB'si ve 1970'lerin hem MTTB hem Akıncılar'ı, Türkiye'deki o dönemin diğer gençlik teşkilatlarından oldukça farklı bir yönü vardır.

Kabaca gerek sol fraksiyonlarının her biri ve gerekse sağa fraksiyonlar fikirlerinin topluma kabul edilmesi uğruna sokağa inip kavgaya girmişlerdir. İdeolojilerini topluma zorla benimsetme cihetine gitmişlerdir. İşte bu noktada Gerek MTTB ve gerekse Akıncılar hiçbir zaman bir politika olarak kavgaya girmemişlerdir. Bilhassa Akıncılar'ı ideoloji uğruna sokak kavgasına çekmeye çok çalışmışlar, hatta bu nedenle bireysel saldırılar yapmışlar, Akıncılar bu nedenle kaç kez şehid vermiş, ama Akıncılar bu oyuna gelmemiş, fikirlerinin propagandası uğruna sokağa inmemiş, şiddete tevessül etmemiştir. Hatta biraz konu dışı ama, Türkiye hakkında emelleri olan emperyalist güçlerin/dış güçlerin içimizdeki uzantılarının ve FBI, CIA, MI6 gibi yabancı istihbarat örgütlerinin, Türkiye'deki gençleri sokağa

dökmek için bilinçli şekilde kışkırttılar, ve gençliği 12 Eylül ihtilalini meşrulaştırmanın aparatı olarak kullandıkları söylenir.

Bu nedenle diyorum, *Akıncılar*, Türkiye'de bir dönem gençliğin *yüz akıdır*.

İzmir Özelinde Akıncılar

1916 yılından beri faal olan ve tüm Türkiye'de teşkilatları bulunan MTTB'nin 12 Mart 1971 muhtırasıyla birlikte kısa bir süre faaliyeti askıya alınır, daha sonra tekrar faaliyete geçer. Ama MTTB'nin özelliği, adı üstünde sadece öğrenci teşkilatı olmasıdır. *Akıncılar* ise yalnız öğrenci teşkilatı değil tüm gençliği ihata eden bir yapılanma idi. Buna ihtiyaç var idi.

1974 senesinde kurulan Akıncılar da, kısa sürede tüm Türkiye'de teşkilatlandı. Aynı dönemde Akıncılar teşkilatı İzmir'de de kuruldu.

İzmir Akıncılar teşkilatının başkanı, efsane isim, Şehid Bahattin Yıldız Ağabeyimiz idi. Şehid diyorum, çünkü, hayatı boyunca hep mustazafların yanında yer almış olan Bahattin Ağabeyimiz, emperyal dünyanın saldırısına ve zulmüne maruz kalan dünyanın Afganistan coğrafyasındaki mustazaf Afgan halkının mustazaf yetimlerinin barınma ve iaşe problemlerini halletmek için yurt yapma faaliyetleri amacıyla Afganistan'a yaptığı seyahatlerin birinde, maruz kaldığı uçak kazasında şehit olmuştur.

İzmir Akıncılar Teşkilatı şanslıydı. Çünkü yıllar yılı böyle bir fedakâr başkanları var idi. Yalnız fedakâr değil, aynı zamanda cefakâr, metanetli, ferasetli, mütevazı, meseleleri takipçi ve hiç belli etmese de fark edilmese de mükemmel bir entelektüel boyutu olan, üretken bir Ağabeyimiz idi.

İzmir Akıncılar'ı denilince Bahattin Ağabeyimize yer ayırmamak olmaz elbette, ve de aslında hakkında daha çok malumat verilmesi gerekir de, bu bir Bahattin abi yazısı ya da biyografyası değil.

Bahattin abiden sonra, Akıncılar derneği İzmir Şubesi Başkanlığı için bu yazının sahibi kardeşiniz görevlendirildi.

Görevimiz kısa sürdü, ama bir efsanenin ardından gerçekleştiği için, varlığımız ya da yokluğumuz bilinmedi bile. Meramımı izah için nükte yapayım, mesela Turgut Özal'ın ardından Yıldırım Akbulut ya da Mesut Yılmaz gibi. Yahut Tayyip Erdoğan'ın ardından Ahmet Davutoğlu ya da Binali Yıldırım gibi...

Bahattin ağabey döneminde olduğu gibi, Bendeniz döneminde de, Akıncılar Derneği'ni ve de dolayısıyla İslamcı gençliğimizi, olanca gücümüzle tedbirlerimizle sokak olaylarına sokmamaya çalıştık. Bütün gayretimiz, İzmir gençliğine, okullar planında, yurtlar planında, değişik kültürel etkinlikler planında Müslümanca duruşun nasıl olması gerektiğini göstermeye çalışmak, bunun için de mensubumuz olan gençlerimizi sağlıklı bir İslami bilinçle kuşanmalarını sağlamak olmuştur. Bunun için kültürel eğitsel etkinlikler yapmaya çalışılmıştır. İçedönük bu tür gayretler gerçekleştirildiği gibi, günlük aktüel olaylara Müslümanın bigâne kalmaması gerektiği bilinciyle, o zamanlar

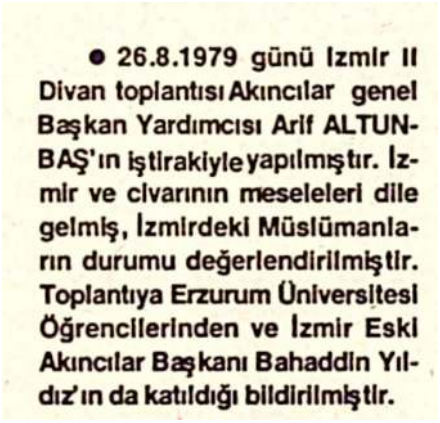

● 26.8.1979 günü İzmir II Divan toplantısı Akıncılar genel Başkan Yardımcısı Arif ALTUNBAŞ'ın iştirakiyle yapılmıştır. İzmir ve civarının meseleleri dile gelmiş, İzmirdeki Müslümanların durumu değerlendirilmiştir. Toplantıya Erzurum Üniversitesi Öğrencilerinden ve İzmir Eski Akıncılar Başkanı Bahaddin Yıldız'ın da katıldığı bildirilmiştir.

(Akıncılar Dergisi, 3 Eylül 1979, sayı: syf. 4)

moda olan bir kitlesel iletişim yöntemi olarak, bildiri basıp halka bildiri dağıtıyor idik. Diğer gençlik gruplarının yaptığı gibi.

Gerçi, umumi sağ yapılanmalar diyebileceğimiz ülkücüler teşkilatının o zamanların İzmir'inde ciddi bir etkinlikleri yoktu. İzmir'deki genel gençlik arasında var olan tüm mücadele ve kavga gerek okullarda gerek sokakta sol fonksiyonların kendi aralarındaki teşkilatları içindeydi.

Yeri gelmişken yaşanan bir hadise ve bir derginin doğumunu anlatayım. Yukarıda beyan ettiğimiz gibi, gerek kişiler, gerek ülke, gerek dünya çapında, gerek siyasi gerek kültürel olaylar etkinlikler beyanlar sebebiyle, Müslümanca duruşumuzu bakışımızı İzmir halkına yansıtmayı gerekli görüyor idik. Bunun içinde yaygın olan bildiri, bizim kuşak bilir, teksir makinasında çoğaltarak, İzmir'in meşhur Kemeraltı'sında halka dağıtıyorduk. Ama polisler geliyor hem bizim gençlerimizi toplayıp karakola götürüyor hem de dağıtılmayan bildirilerimize el koyuyorlardı. Bizleri karakola götürüyor, karakoldakilerin inisiyatifine göre, 3 saat 5 saat ya da gece yarısından sonrasına kadar karakolda

tutuyor, sonra salıveriyorlardı. O zamanlar ikinci MC hükümeti iktidarda idi. (açılımı ikinci milliyetçi cephe: AP, DP, CGP MHP koalisyonu. MSP birinci MC'de var idi de, ikincisinde yoktu)

Birinde gençlerimizi gece üçte bıraktılar, ben gitmedim karakolda bekledim, sabah komiser geldi, Kemeraltı'na daha önce DEV-GENÇ'in rahatça dağıttığı bildiriden bir örneği cebime koymuştum, bunu komisere gösterdim ""Neden," dedim, "onlar rahat rahat dağıtıyor bildiriyi de, biz dağıtırken engel olunuyor, arkadaşlar karakola getiriliyor, saatlerce bekletiliyor. Üstelik MC hükümeti döneminde." Komiser dedi ki, "O bildiri değil ki, o dergi, süreli yayın. Böyle dergi mi?" olur dedim, A4 kâğıdı büyüklüğünde tek sayfa." "Bak" dedi, "arka sayfanın en altında tek satır olarak ne yazıyor? Şu dergi, yönetim yeri şu, sahibi ve sorumlu müdürü şu, 15 günde bir çıkar süreli yayındır... Onlar yasal dergi dağıtıyorlar paralı ya da parasız. Karışamayız."

Anmadan geçemeyeceğim, Musa Kırca kardeşim, gerek biçim gerekse muhteva tabldot boyut denilen, bir günlük gazete sayfasının yarısı boyutunda mükemmel bir gazete çıkardı, Akıncılar derneğimiz adına. Her ne kadar resmi sahip ve yazı işleri müdürü bendeniz gözüksem de. 1979–80'lerin İzmir'inde iki haftada bir perşembe günleri, *Suffe* adındaki bu dergimizi çıkartırdık, cuma günü derneğe gelen öğrenci kardeşlerimizin her biri 50-100 adet dergiyi alır, bir camiye gider, cumadan sonra cami cemaatine dergiyi dağıtırdı. Cemaatin içinden bazıları da, derginin cüzi bir bedelini görür, o bedeli öğrenci kardeşimize verirdi. Kardeşimizin on beş gün ya da bir aylık cep harçlığı bu şekilde çıkmış olurdu. Derginin maliyeti de, üçüncü sayfada duyarlı Müslümanların ticari işletmelerinin yer alan reklamlarının bedelinden karşılanıyordu. 15.000 basıyor dağıtıyor idik, o zamanın İzmir'in de mükemmel bir tirajdı bu rakam.

Burada toplantı, konferans, yürüyüş gibi sosyal etkinliklerde o mükemmel, hem epik hem didaktik konuşmalarıyla, hitabıyla gençlerimizi zinde ve duyarlı tutan Kenan Güneş kardeşimizi de anmalıyım.

Ayrıca, Akıncılar derneğimizin temel misyonu gençlerimizin eyyamcı olmamaları, toplumumuz ve insanımız hakkında duyarlı olmaları, ahlaki bütün Müslümanca bir duruş sahibi insanlar olarak yetişebilmeleri idi. Bunun için de doğru ve derin bir İslamî bilgi ile mücehhez olmaları gerekliydi. Bu konuda da emeğini esirgemeyen Hüseyin Avni Kansızoğlu Hocamızı/Ağabeyimizi de anmalıyım.

Elbette *dernek* bu dördümüzden ibaret değildi. Yarım asır sonra, bir çırpıda aklıma gelenleri yazdım. Yoksa sürekli olarak dernekle haşır neşir olan çok daha fazla kardeşimiz mevcut idi.

Hüseyin Avni hocamızın periyodik dersleri, gençlerimiz arasında genel kabul gördüğünden, hocamız derneğe daha fazla zaman ayırır oldu. Dolayısıyla başkanlık görevini Hüseyin Avni hocamızın daha iyi deruhte edeceği şeklinde oluşan kanaatimize binaen, başkanlık görevini Hüseyin Avni hocamıza devrettik. Ama maalesef birkaç ay sonra 12 Eylül 1980 darbesi gerçekleşti ve o güzelim derneğimiz tüm Türkiye'deki bütün diğer dernekler gibi kapatıldı.

Yukarıda *eyyamcı* kelimesini kullandım. Buna bir paragraf açmalıyım. O yıllarda bu kelime insan tanımlamakta, bilhassa gençlik tanımlamakta bizim güçlü bir jargonumuz idi. Bir Müslüman genç, eyyamcı olmamalıydı. Çünkü Müslüman kendi insanından, toplumundan, cemaatinden, onun her tür ahvalinden sorumlu olması gerekirdi. Bu konulardaki bütün olumsuzlukları kendisine dert edinmeliydi. Edindiği bu derdin giderilmesini tek başına yapamayacağından bir dernekte, bir teşkilatta yer almalıydı. İşte *Akıncılar* onun için var idi. Eyyamcı ise gününü gün eden, ki Arapça eyyam kökünden gelmekte ve günlük yaşamak gibi anlama gelir zannederim, bilhassa gençler arasında hazlarının peşinde koşan işe yaramaz insan prototipi tanımlıyordu. Sol ve sosyalist dünyada da DEV-GENÇ'ten mülhem ya da kinayeten SEV-GENÇ tabiri kullanılırdı, bizdeki eyyamcı kavramının karşıtı olarak. Ülkücü dünyasında da mutlaka var idi bir isimlendirme ama, onu ben bilmiyorum.

Evet, *Akıncılar*, Türkiye'de sorumlu, duyarlı, yani bilinçli Müslüman yetiştirmenin bir çatısıydı. Yarım asır da geçse özlemle anıyorum...

Akıncı Beyi

Recep GARİP

Türkiye'de seksen öncesi yıllarda gençlik hareketleri doludizgin savruluyordu. Öylesine sert, öylesine keskin bir savruluştu ki bu, önüne gelen ya tırpan yiyordu, ya tarafsızlıkta bertaraf oluyor, ya şartların zorlamasıyla bir tarafta duruyor ya da bir ülkünün, bir idealin adamı olmanın şuuruyla gözünü kırpmadan safını belli ediyordu. Silik, uyuşuk, müptezel, eyyamcı tipler ise nasıl oluyorsa oluyor, bütün bu hareketliliğin içinden zarar görmeden sıyrılmayı başarıyorlardı. Zaten bu tipler her dönemde yanardöner durumdaydılar.

O yıllarda buna bir türlü anlam veremiyordum. Kavgadan, gürültüden, yürüyüşten uzak duran, millete ve vatana hayrı dokunmayacakmış gibi görünen bu insanlar nasıl oluyor da okullarını bitiriyor, sonra devletin en iyi yerlerinde koltuk sahibi oluyorlardı? Bugün geriye dönüp baktığımda ise gençliğin yalnızca yaş meselesi olmadığını daha iyi anlıyorum. *Gençlik, insanın önüne konulmuş büyük bir imtihanın içinde kendisine bir yer aramasıdır. Hangi tarafta durduğunuz, neye inandığınız, neyi savunduğunuz ve uğrunda neyi göze aldığınız hayatınızın yönünü belirliyordu.*

Dünyadaki gençlik hareketleri, ideolojik kamplaşmalar ve büyük güç mücadeleleri Türkiye'nin üzerine de düşüyordu. Birileri bu ülkenin gençliğini kendi hesaplarının içine çekmek için uğraşıyor, üniversitelerden liselere, kahvehanelerden dernek merkezlerine kadar her yerde yeni gerilim alanları oluşuyordu. Gençliğin heyecanı kimi zaman kör

bir öfkeye dönüştürülüyor, kimi zaman da bir milletin geleceğine yön verebilecek büyük bir enerji heba ediliyordu.

Biz bütün bunların arasında kendi yönümüzü arıyorduk. Meselemiz tefekkürdü. İnandıklarımızı anlatmanın, yani tebliğin yolunun kavga olmadığını düşünüyorduk. Kur'an-ı Kerim'in Âli İmran suresinin 159. ayetinde şöyle buyruluyordu: *"Sen onlara sırf Allah'ın lütfettiği merhamet sayesinde yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı kalpli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi. Artık onları affet, bağışlanmaları için dua et, iş hakkında onlara danış. Kararını verdiğin zaman da Allah'a güven. Şüphesiz Allah, kendisine güvenenleri sever."* Yolumuz Resulullah'ın (sav) yoluydu. Ona emredilen bize de yol gösteriyordu. Resulullah nasıl davranmış, nasıl yaşamışsa biz de o ahlakın peşinden gitmeye gayret etmeliydik.

Bir Yolun İçinden

Bugün o yıllara baktığımda, Akıncılar'a yönelişimin birdenbire ortaya çıkmış bir karar olmadığını daha iyi görebiliyorum. Çocukluğumdan itibaren evde gördüğüm hayat, babam Ahmet Garip Hoca'nın şahsında tanıdığım din, ahlak, sorumluluk ve insan anlayışı, köyde başlayan okuma merakım, Adana İmam Hatip Lisesi'nde karşılaştığım hocalar ve arkadaş çevrem, zamanla bir düşünce zemini oluşturmuştu.

Eski adıyla Fenk, yeni adıyla Sanlıca Köyü'nde tamamladığım ilkokul yıllarından itibaren okumaya karşı ciddi bir merakım vardı. Yerli ve yabancı eserleri okumak benim için yalnızca bir alışkanlık değildi. Dünyayı tanımanın, başka insanların nasıl düşündüğünü ve hangi meselelerle boğuştuğunu anlamanın yollarından biriydi. Kitaplar önümde başka hayatların kapılarını açıyordu.

Ardından Adana İmam Hatip Lisesi yılları geldi. Orada yalnızca ders okumuyorduk. Bir dünyanın içine giriyorduk. İslami ilimlerle, tarihle, edebiyatla, ahlakla ve memleket meseleleriyle ilgili düşüncelerimiz şekilleniyordu. Hocalarımızın her biri önümüze başka bir pencere açıyordu. Bir öğretmenin söylediği tek bir cümle insanın zihninde yıllarca kalabiliyor, bir kitap insanın dün-

Bugün geriye dönüp baktığımda ise gençliğin yalnızca yaş meselesi olmadığını daha iyi anlıyorum. Gençlik, insanın önüne konulmuş büyük bir imtihanın içinde kendisine bir yer aramasıdır. Hangi tarafta durduğunuz, neye inandığınız, neyi savunduğunuz ve uğrunda neyi göze aldığınız hayatınızın yönünü belirliyordu.

Adana'da Akıncılar hareketini hatırladığımda gözümün önüne önce hareketli bir şehir gelir. Adana yalnızca sıcaklığıyla değil, insanıyla, çarşısıyla, sokaklarıyla, camileriyle, okullarıyla ve gençliğiyle bizim için kocaman bir dünyaydı.

yasını değiştirebiliyor, bir sohbet insanı gecelerce düşündürebiliyordu.

Evde başlayan terbiye ile okulda karşılaştığım fikir ve kültür iklimi birbirini tamamlıyordu. Bu sebeple beni birilerinin alıp bir yere koyduğunu, sonra da onların arkasından gittiğimi söyleyemem. Elbette çevremde ağabeyler, arkadaşlar, yol gösteren insanlar vardı. Fakat tercih dediğimiz şey, insanın kendi içindeki hazırlığın bir gün dışarıdaki bir hadise ile buluşmasıdır. Bende de böyle oldu.

Önce bir müddet Ülkü Ocakları'na gidip geldim. Bazı programlarda seminerler verdim. Oradaki gençlik heyecanını, disiplin duygusunu ve memleket sevgisini yakından gördüm. Fakat bazı programlarda İslami hassasiyetin yeterince belirleyici olmadığını düşündüğüm zaman kendi içimde bir sorgulama başladı. *Benim aradığım yalnızca millî bir heyecan değildi. Millet sevgisinin iman, ahlak, adalet ve sorumlulukla birlikte düşünülmesi gerektiğine inanıyordum.* Bu arayış beni zamanla MTTB'ye, ardından Adana Akıncılar teşkilatına götürdü. Buna sevk-i ilâhî demek yanlış olmaz kanaatindeyim.

Burada bir hususun altını özellikle çizmek isterim. MTTB'den Akıncılar'a geçişimi hiçbir zaman bir kopuş olarak görmedim. Her iki teşkilatın da içinde bulundum, görevler üstlendim. O yılların gençlik dünyasına yakından bakıldığında bunun birbirinden tamamen kopuk iki ayrı dünya olmadığı görülür. Aynı gençler farklı zeminlerde çalışıyor, bir yerde kazandıkları tecrübeyi başka bir yerde değerlendiriyorlardı. MTTB'de kazandığım kültürel ve teşkilat tecrübesi Akıncılar'da başka bir anlam kazandı. Benim hikâyemde bu, bir yerden diğerine geçişten çok, aynı çizginin kendi içinde derinleşmesiydi.

Akıncılar Hareketi'ni yalnızca sokakta, meydanlarda görünen bir gençlik hareketi olarak değerlendirmek eksik olur. Onun arkasında bir kültür, bir medeniyet ve büyük bir dünya tasavvuru vardı. Gençlik çalışması bizim için yalnızca kalabalık toplamak, bildiri dağıtmak değildi. İnsan yetiştirmek, bir kitabı okutmak, bir konferansı dinlemek, bir tiyatroyu seyrettirmek, bir şairi ve mütefekkiri gençlerle buluşturmak da bu mücadelenin parçasıydı.

Bu yüzden Akıncılar'ı yalnızca siyasi hadiseler üzerinden anlatmak mümkün değildir. Asıl hikâyenin önemli bir kısmı gençlerin zihninde ve gönlünde meydana gelen değişimde saklıdır. Akıncılar, dünyadaki İslami hareketin Türkiye'deki önemli damarlarından biriydi. Biz de o damarın içinde kendimize bir yol arıyorduk.

Adana'da Akıncılar

Adana'da Akıncılar hareketini hatırladığımda gözümün önüne

önce hareketli bir şehir gelir. Adana yalnızca sıcaklığıyla değil, insanıyla, çarşısıyla, sokaklarıyla, camileriyle, okullarıyla ve gençliğiyle bizim için kocaman bir dünyaydı. Şehrin farklı yerlerinden gelen gençler bir araya geliyor, kimi zaman bir konferans için salon hazırlanıyor, kimi zaman bir sohbet düzenleniyor, kimi zaman da bir tiyatro oyununun hazırlığı yapılıyordu. Bunların her biri bizim için ciddi işlerdi. Lakin asıl işimiz yetişmek, ilim ve irfan sahibi birer kültür adamı olmaktı.

O günlerin Türkiye'sinde imkânlar sınırlıydı. Bugünkü gibi her şeyin birkaç telefonla halledildiği, ulaşımın kolaylaştığı, haberleşmenin anında gerçekleştiği bir dönem değildi. Başka bir şehirden gelen misafiri karşılamak, kalacağı yeri ayarlamak, salona ulaştırmak, programın bütün ayrıntılarıyla ilgilenmek başlı başına bir organizasyon meselesiydi. Bütün bunlar, inanmış birkaç genç insanın omuzlarında gerçekleşiyordu.

Hafızam yanıltmıyorsa, liseyi henüz bitirdiğimiz o dönemlerde Adana Akıncılar İl Başkanı Ali Yıldız, İl Sekreteri Osman Palamut, Muhasip ise Ali Abacı idi. Daha sonra Sabri Ardıç Akıncılar İl Başkanı oldu. MTTB Adana İl Başkanları da sırasıyla Bekir Eser, Hüsamettin Dalkılıç, Dr. Mehmet Yağcı, Abdulmuttalip Dere ve Mehmet Ertem idi. Sonrasında darbeyle, yani ihtilalle birlikte dernekler tamamen kapandı. Bu isimlerin her birinin o yıllarda taşıdığı bir yük, yaptığı bir hizmet, gençliğin yetişmesinde bıraktığı bir iz vardı. Hafızamda kalan isimleri sayarken eksik bıraktıklarım varsa beni bağışlasınlar. Unuttuklarımdan değil, aradan geçen yılların hafızada bıraktığı boşluklardan dolayı bazı isimlerden söz edememiş olabilirim. Rahmetli Hüseyin Coşkun ağabeyimiz, Mehmet Değirmenci, Ramazan Günal, Mehmet Yılmaz, Hüseyin Dağ, Abdullah Çiçek, Bekir Cihan Can, Ali Marsil, Mustafa Attaroğlu, Ali Okur, Recep Sivri, Mehmet Güngör ve Yaşar Soyalan hatırlayabildiğim isimler arasındadır.

MTTB ile Akıncılar'ı da hiçbir zaman birbirinden ayrı görmedik. Her ikisinin de içinde görev aldık ve yetişmemizde her ikisinin de önemli payı oldu. Özellikle MTTB teşkilatında iki yıl bilâbedel ders veren Prof. Dr. Faruk Farsakoğlu Üstadımıza Adana olarak çok şey borçluyuz. Rahmetli Ramazan Değer Üstadımızın da üzerimizde büyük emekleri vardı. Üniversiteyi bitirmek üzere Adana'ya gelen Ramazan Değer, öğrencilerle ve gençlerle ilgilenmeyi mezuniyetinin önüne koymuştu. Ev ihtiyacı olanlara ev buluyor, gıdaya ihtiyacı olanlara gıda temin ediyor, dersler veriyor, gençlerin önünü açıyordu. Rahmetli Abdi Sertkaya ve kardeşi Mehmet Sertkaya da öğrencilerin barınmasında, yetişmesinde, Ramazan sofralarının kurulmasında ve bursların verilmesinde fedakârlıklarını esirgemeyen insanlardandı. Abdi Ağabey'i rahmetle yâd ediyor, Mehmet Sertkaya'ya şifa diliyorum. Mehmet Ağabey hâlâ talebelerin yetişmesine ev sahipliği yapmaya devam ediyor.

Rahmetli Cemalettin Kaplan Hocamız da hem MTTB, hem Akıncılar teşkilatıyla yakından ilgilenir, programlarda yanımızda olurdu. İhtiyacımız olduğunda kapısını çalabildiğimiz ilim ve irfan ehli büyüklerimizdendi. Bunların arasında Bekir Küçükoğlu ile Faruk Karabucak Ağabeyleri de zikretmekte yarar görmekteyim. Ali Yaşar Hocamız da İslami düşüncenin merkezinde duran isimlerdendi. Adana Merkez Vaizi Mehmet Bilgiç Hocamız, vaazları ve özel nasihatleriyle gençliği yalnız bırakmadı. Rahmetli Molla Dursun Süren ve Molla Kemal Uzun Üstadımızın gayretlerini de vefayla yâd ediyorum. Bu vesileyle Akıncılar Kurucu İkinci Genel Başkanımız

Abdullah Kars'ın gelişi de ayrı bir hatıradır. Hz. Ömer'in Adaleti bizim için sıradan bir tiyatro gösterisi değildi. İlk defa okulumuzun konferans salonunda böyle bir oyun izliyorduk. Hz. Ömer'in adaletini sahne üzerinden gençlere ve halka taşıyan bu anlatımdan müthiş etkilenmiştik. Tiyatronun da bir tebliğ ve kültür vasıtası olabileceğini o günlerde daha iyi anladık.

Mehmet Tezeli'de rahmet, minnet ve şükranla yâd ediyorum. Yaşayan bütün kardeşlerime bereketli ve hayırlı ömürler diliyorum. Rahmet-i Rahman'a kavuşmuş dostlarımızı da hayırla ve rahmetle anıyorum.

O yıllarda mesele, yalnızca bir dernek faaliyeti değildi. *Meselemiz ülke meselesiydi, ümmet meselesiydi. Bir neslin kendisini yetiştirmesi, bir medeniyet tasavvurunu yeniden kurması ve geleceğe dair söz sahibi olması gerektiğine inanıyorduk.*

Kürsünün Önü ve Görünmeyen Mutfak

Bu işlerin yalnızca seyircisi olmadım. Adana'ya gelen bazı isimlerin programlarında doğrudan görev aldım. *Merhum Üstat Necip Fazıl Kısakürek'i bir konferans için Adana'ya getirmiştik. Abdullah Kars'ı şehrimize getirerek meşhur Hz. Ömer'in Adaleti oyununu Adana'lı gençlerle buluşturmuştuk. Rahmetli Mustafa Yazgan'da konferans için gelen isimler arasındaydı. Şule Yüksel Şenler ve hemşehrimiz Abdurrahman Dilipak da o yıllarda Adana'da konferans veren isimlerdendi. Bu isimler benim hafızamda yalnızca birer program adı olarak durmaz.* Her birinin etrafında ayrı bir emek, heyecan ve sorumluluk vardır. Onları dinlerken Türkiye'yi ve dünyayı anlamaya, meseleleri daha geniş bir çerçeveden görmeye çalışıyorduk. Kültür adamı olmanın, yalnızca kitap okumaktan ibaret olmadığını da böyle böyle kavrıyorduk.

Bir misafir geldiğinde, görev programın başlamasıyla bitmezdi. Karşılamak, otele götürmek, yerleştirmek, dinlenmesi için zaman bırakmak, program saatinde yeniden almak, salona götürmek, yemekte eşlik etmek, programdan sonra tekrar otele bırakmak ve gerekiyorsa ertesi gün uğurlamak gerekirdi. Bu işlerin bir kısmında bizzat görevlendirildim. *Bugün geriye dönüp baktığımda, o yaşlarda böyle insanlarla ilgilenmenin bize büyük bir sorumluluk duygusu kazandırdığını görüyorum. Bir tarafta fikirleriyle büyüdüğümüz insanlar vardı, diğer tarafta onların karşısında görevini doğru yapmaya çalışan gençler. Genç adam biraz da böyle yetişiyordu.*

Necip Fazıl Kısakürek'in Adana'ya gelişi benim hafızamda ayrı bir yerde durur. Necip Fazıl bizim için yalnızca kitaplarını okuduğumuz bir şair veya konferanslarını dinlediğimiz bir hatip değildi. Büyük Doğu sayfalarından tanıdığımız, şiirlerini ezberlediğimiz, fikirlerini tartıştığımız bir çağın sesiydi. İdeolocya Örgüsü'nü okuyarak kendi dünyamızı kurmaya çalışıyorduk. İmam Hatip Lisesi öğrencisi olduğum yıllarda Adana'daki konferansında Üstadımızın ellerinden öpmüştüm. Kitaplarını, şiirlerini ve Büyük Doğu mecmuasını okuduğumuz insanın karşımıza canlı bir insan olarak çıkması, sesini duymamız ve aynı salonda bulunmamız gençlik dünyamızda kolay unutulacak bir şey değildi. Mesele bazen bir bakış, bir dokunuş ve bir duyuş meselesidir.

Abdullah Kars'ın gelişi de ayrı bir hatıradır. *Hz. Ömer'in Adaleti* bizim için sıradan bir tiyatro gösterisi değildi. İlk defa okulumuzun konferans salonunda böyle bir oyun izliyorduk. *Hz. Ömer'in adaletini sahne üzerinden gençlere ve halka taşıyan bu anlatımdan müthiş etkilenmiştik. Tiyatro-*

nun da bir tebliğ ve kültür vasıtası olabileceğini o günlerde daha iyi anladık.

Mustafa Yazgan Ağabeyin gelişi de aynı kültür ikliminin başka bir halkasıydı. Onu karşılama, otele yerleştirme, salona götürüp getirme, yemekte eşlik etme ve uğurlama görevini ben üstlenmiştim. Çünkü teşkilatçılık biraz da budur. Dışarıdan bakıldığında kürsüde konuşan insan görünür. Salonun doluluğu, alkışlar, pankartlar ve kalabalıklar görünür. Fakat bütün bunların arkasında görünmeyen bir mutfak vardır. Sandalyeleri hazırlayan, salonu düzenleyen, misafiri karşılayan, afişleri asan, gece geç saatlerde yorgun argın eve dönen ve ertesi gün yeniden aynı işe koşan gençler vardır.

Biz o mutfakta yetiştik. İnsanları ağırlamayı, verilen işi zamanında yapmayı, bir büyüğün yanında nasıl davranılması gerektiğini, bir programın sorumluluğunu taşımayı, gerektiğinde yorulmayı ve bütün bunları şikâyet konusu hâline getirmemeyi orada öğrendik. Hitabet dersimiz olsa da hatipliği biraz da bu programlarda öğrendik.

Rahmetli Hüseyin Ayaz Ağabeyin kurduğu tiyatro ekibiyle turnelere çıktığımızı da burada anmak isterim. Teksir makinesini o yıllarda kullanmayı öğrendim. MTTB ve Akıncılar'ın bildirilerini teksir makinesinde çoğaltma görevini de yürüttüm. Bugün küçük görünen bu işler, o gün bizim için bir davanın günlük hayat içindeki karşılığıydı.

Kültür dediğimiz şeyin yalnızca kitaplardan oluşmadığını da o yıllarda öğrendik. *Kültür, insanın davranışına yerleşen bir terbiyedir. Bir büyüğün elini sıkarken gösterdiğiniz saygı, bir misafirin çantasını taşırken duyduğunuz sorumluluk, bir konferansta söylenen sözü dikkatle dinlemeniz, bir tiyatrodan sonra eve dönerken zihninizde taşıdığınız sorular da kültürün parçalarıdır. Akıncılar'ın bende bıraktığı en güçlü taraflardan biri bu kültür damarıydı.* Okuyor, dinliyor, konuşuyor, tartışıyor, konferanslara gidiyor, tiyatroları takip ediyor, dergiler ve kitaplarla ilişkimizi canlı tutuyorduk. Bir ara ekip kurup tiyatro oyunu yazıp oynamaya bile cesaret ettik.

Necip Fazıl'ın açtığı büyük fikir iklimi, Sezai Karakoç'un diriliş düşüncesi, Mehmet Âkif İnan'ın şiir ve medeniyet dili, Mavera çevresinin edebi dünyası, İmam Hatip sıralarında öğrendiğimiz dini bilgiler ve evde babam Ahmet Garip Hoca'nın şahsında gördüğümüz hayat anlayışı zihnimizde birbirinden kopuk değildi. Bunların hepsi yavaş yavaş bir dünya oluşturuyordu. Bu dünyanın sınırları da dar değildi. Tarih vardı. Kudüs vardı. İstanbul vardı. Mekke ve Medine vardı. Endülüs vardı. Türkistan vardı. Eritre vardı. Musul ve Kerkük vardı. Selçuklu ve Osmanlı tecrübesi vardı. Bir milletin yalnızca bugünden ibaret olmadığına, geçmişten gelen mirasın geleceğe taşınması gerektiğine inanıyorduk.

"Akıncı" kelimesinin bende kazandığı anlam da zamanla böyle şekillendi. *Akıncı benim için yalnızca bir teşkilatın adı değildi. Hareket hâlinde olmayı, durağanlığa teslim olmamayı ve önündeki dünyaya karşı sorumluluk duymayı ifade ediyordu.* Fakat bu hareketin yalnızca dışarıya doğru

Kültür dediğimiz şeyin yalnızca kitaplardan oluşmadığını da o yıllarda öğrendik. Kültür, insanın davranışına yerleşen bir terbiyedir. Bir büyüğün elini sıkarken gösterdiğiniz saygı, bir misafirin çantasını taşırken duyduğunuz sorumluluk, bir konferansta söylenen sözü dikkatle dinlemeniz, bir tiyatrodan sonra eve dönerken zihninizde taşıdığınız sorular da kültürün parçalarıdır. Akıncılar'ın bende bıraktığı en güçlü taraflardan biri bu kültür damarıydı.

değil, insanın kendi içine doğru da olması gerektiğini düşünüyordum.

Necip Fazıl'daki aksiyon düşüncesi ile Nurettin Topçu'daki hareket felsefesi bizim beslendiğimiz kaynaklar arasındaydı. İnsan kendi nefsine karşı mesafe alamıyorsa, öfkesini, kibrini, bilgisizliğini ve tembelliğini aşamıyorsa dışarıda söylediği büyük sözlerin ne anlamı kalırdı? Gençlik yıllarında bunları bugünkü kadar açık cümlelerle ifade edemiyordum belki. Fakat içimde böyle bir arayış vardı.

Adana Akıncıları'ndaki günlerimiz böyle bir atmosfer içinde geçti. Bir tarafta ülkenin üzerine çöken ağır siyasi hava, diğer tarafta gençlerin geleceğe dair taşıdığı umutlar vardı. Bir tarafta sokakların gerilimi, diğer tarafta konferans salonlarının sessizliği vardı. Bir tarafta gençleri içine çeken sert mücadeleler, diğer tarafta kitapların ve sohbetlerin insanı başka bir âleme götüren sükûneti bulunuyordu. Biz bu iki dünyanın arasında kendi yolumuzu bulmaya çalışıyorduk.

Yıllar sonra geriye baktığımda, o dönemin bütün kusurlarına rağmen çok kıymetli bir tarafını görüyorum. Biz bir şeylere inanıyorduk. İnandığımız şeylerin tamamını doğru ifade edememiş olabiliriz. Bazı meseleleri gençliğin verdiği heyecanla fazla keskin görmüş olabiliriz. Dünyayı olduğundan daha kolay anlaşılır sanmış olabiliriz. Fakat bir emaneti taşıdığımıza inanıyorduk.

Bir konferans için salon hazırlarken, bir misafiri otelden alırken, bir kitap okurken, gecenin bir saatinde arkadaşlarımızla bir meseleyi konuşurken ve duvarlara afiş asarken de bunun bir parçası olduğumuzu düşünüyorduk.

Şimdi aradan bunca yıl geçmişken, insan geçmişine yalnızca gurur ve pişmanlıkla bakamıyor. Daha çok anlayarak bakıyor. O günkü insanı bugünkü akılla yargılamak kolaydır. *Asıl mesele, o günün şartları içinde ne aradığımızı anlayabilmektir. Biz hakikati arıyorduk. Adaleti arıyorduk. Kendimize, milletimize ve inandığımız değerlere karşı bir sorumluluk duygusu taşıyorduk.* Bazen bu arayışın dili sertleşti, bazen yanlış yerlere savruldu, bazen gençliğin tabiatı gereği acele edildi. Fakat bütün bunların gerisinde samimi bir arayış vardı.

"Akıncı Beyi" dediğim yılların asıl hikâyesi de burada saklıdır. Bu, bir isimden, bir teşkilattan, birkaç programdan ve birkaç hatıradan ibaret değildir. Bir kuşağın kendisine biçilen dünyayı olduğu gibi kabul etmeyip başka bir dünya aramasının hikâyesidir. Biz o arayışın çocuklarıydık. Kimi zaman meydanlarda, kimi zaman dernek odalarında, kimi zaman konferans salonlarında, kimi zaman bir otel kapısında, kimi zaman da elimizde bir kitapla yürüdük. Nerede olursak olalım, kendimizi daha büyük bir yolculuğun içinde hissediyorduk.

Şimdi o günlerden bana kalan en güçlü görüntülerden biri, bir programın sonunda kalabalık dağıldıktan sonra salonda kalan sessizliktir. İnsanlar evlerine dönmüş, kürsü boşalmış, sandalyeler yerlerine çekilmiş, konuşmalar sona ermiştir. Biraz önce kalabalık olan salon birden sessizleşmiştir. Gençler yavaş yavaş toparlanır ve herkes kendi evine doğru dağılır.

O sessizlikte insan yaptığı işin büyüklüğünü de küçüklüğünü de düşünür.

Biz o zaman bunun fazlaca farkında değildik. Yıllar sonra anlıyorum ki hayatın büyük tarafı çoğu zaman böyle sessiz anlarda şekilleniyor. Bir misafiri karşılamak, bir programı hazırlamak, bir konferansa insanları çağırmak, bir tiyatroyu seyirciyle buluşturmak dışarıdan bakıldığında küçük işler gibi görünebilir. Fakat bir kuşağın karakteri biraz da böyle küçük işlerin toplamından meydana geliyor.

Benim Akıncılar hikâyem de babamın evinden başlayan, köy okulundan geçen, İmam Hatip sıralarında şekillenen, kitaplarla büyüyen, MTTB'de tecrübe kazanan ve Adana Akıncılar teşkilatında sorumluluk alan bir yolculuktu. Üniversite için İstanbul'a geldiğimde MTTB Genel Merkezi'ne üye oldum, Akıncılar Genel Merkezi'ndeki toplantılara katıldım. Böylece Adana'da başlayan yolculuğumun başka bir zeminde devam ettiğini gördüm.

O yolculukta kimi zaman kürsünün önünde, kimi zaman arkasında, kimi zaman bir misafirin yanında, kimi zaman bir kitabın başında bulundum. Fakat bütün bu görüntülerin altında aynı duygu vardı: İslam medeniyet tefekkürünü bir sancak gibi taşımaktır. Belki gençliğimizi gençlik yapan da bu duyguydu. Yaşımızın küçük olması değil, omuzlarımızda büyük bir dünyanın sorumluluğunu hissetmemizdi. O dünyanın tamamını taşıyamadık. Zaten hiçbir kuşak kendisine verilen emaneti eksiksiz taşıyamaz. Kimi yerde yorulur, kimi yerde düşer, kimi yerde yanı-

lır. Fakat insanın hayatını anlamlı kılan, taşıdığı yükün ağırlığından önce o yükün ne olduğunu bilmesidir.

Ben o yıllarda kendimi bir "Akıncı" olarak tanımlarken aslında bir hayat tarzının içine giriyordum. Okumayı, düşünmeyi, çalışmayı, sorumluluk almayı, hizmet etmeyi ve gerektiğinde bedel ödemeyi öğreniyordum. Yıllar geçti, dünya değişti, şehirler değişti, insanlar değişti. Biz de değiştik ve geliştik. Fakat o gençlik yıllarının içimizde bıraktığı iz silinmedi. Çünkü insan, içinden geçtiği zamanların taşıdığı ruhla bugünkü hâline gelir. Gençlikte insan dünyayı değiştireceğini sanıyor. Yaş ilerledikçe önce kendisini değiştirmesi gerektiğini anlıyor. *Gençlikte büyük davaların büyük sözlerle taşınacağını düşünüyor. Sonra görüyor ki büyük davalar çoğu zaman küçük fedakârlıklarla ayakta duruyor. "Sabır, Savaş, Zafer, Adım Müslüman" sözünü taşıdığımız yılların bugün bende bıraktığı anlam da biraz budur.*

İnsan hayatının sonunda geriye dönüp baktığında kaç toplantıya katıldığını, kaç konferans dinlediğini, kaç program düzenlediğini değil, bütün bunların kendisinde nasıl bir insan oluşturduğunu görüyor. Biz nice bildiğimiz ve bilmediğimiz isimlerden beslendik. Nice ilim ve irfan sahiplerinin emeğiyle büyüdük. Nice dostluğun, nice sohbetin, nice kitabın ve nice küçük hizmetin içinden geçtik. Akıncılar'a yönelişim de böyle bir yolculuğun sonucuydu. Birilerinin beni sürüklediği bir yöneliş değil, yıllar içinde oluşmuş fikri ve ahlaki bir zeminin üzerinde kendi irademle verdiğim bir tercihti. Asıl itibariyle sevk-i ilahî idi.

"Akıncı Beyi" benim için gençliğimizin bir aynasıdır. O aynada yalnızca kendimi değil, arkadaşlarımı ve bir dönemin Türkiye'sini de görüyorum. İyi taraflarımızla, eksiklerimizle, heyecanlarımızla, hatalarımızla ve bütün samimiyetimizle. Bugün o aynaya baktığımda gördüğüm şey yalnızca geçmiş değildir. Bir kuşağın neye inandığını, neyin peşinden yürüdüğünü ve hangi emanetin ağırlığını omuzlarında taşıdığını da görmektir.

Belki geriye kalan en büyük miras budur: İnsan ne kadar yaşarsa yaşasın, gençliğinde gönlüne düşen hakikat arayışını kaybetmemesidir. Yol değişebilir, şehir değişebilir, şartlar değişebilir. Fakat hakikatin peşinden yürüyen insan için asıl mesele yürümeye devam etmektir.

O yolculukta kimi zaman kürsünün önünde, kimi zaman arkasında, kimi zaman bir misafirin yanında, kimi zaman bir kitabın başında bulundum. Fakat bütün bu görüntülerin altında aynı duygu vardı: İslam medeniyet tefekkürünü bir sancak gibi taşımaktır.

İzmir'den Akıncılar Geçti

Kenan GÜNEŞ
İlahiyatçı-Eğitimci

İslami hareket, siyasi çalışmalarına 1970 yılında kurulan Milli Nizam Partisi (MNP) bünyesinde başladığını görüyoruz. O dönemde gençlik çalışmalarının odağında ise Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) yer almakta idi. Teşkilatın bünyesinde çeşitli alanlarda gençleri yetiştirmeye yönelik faaliyetler yürüten müdürlükler mevcuttu. Öğrencilere ve halka yönelik olarak ehliyet kursu düzenliyor ve sınav organizasyonu yapıyordu. Üniversiteye hazırlık deneme sınavlarını ve kurslarını da başlatan ilk kurum idi.

Bizler de Akıncılar Derneği'nin kuruluşundan önce İslam davasının neferleri olarak İzmir Milli Türk Talebe Birliğinde Cavit Okur ve Muammer Özkan ağabeylerin başkanlığı döneminde aktif olarak görev aldık. Eğitim Kültür Müdürü, Tıp Fakültesi öğrencisi Süleyman Pişkin ağabeyimizdi, ben de bir İmam-Hatipli olarak yardımcısıydım. Devlette parasız yatılı olarak okuduğumuz ve daha sonradan İzmir'den yatılı eğitim kaldırıldığı için son sınıfı Tekirdağ İmam Hatip Lisesi'nde tamamladım. Tekirdağ'da bulunduğumuz süre içinde Milli Türk Talebe Birliği'nde çalışmalarımızı sürdürdük.

1978 yılı mayıs ayında mezun olduktan sonra, İzmir'e ailemin yanına ve Akıncılar ocağına döndüm. Eylül ayında yapılan mülakat sonunda İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'nde tahsile devam etme hakkı kazandım. Benimle birlikte daha sonra Akıncılar Derneği'nde birlikte faaliyet yapacağımız çok sayıda kardeşimizin de bu okulu kazanmış olması, Allah'ın bize bir lütfudur diye zaman zaman düşünmüşümdür.

Bu girizgâhtan sonra;

"Neden 'Milli Türk Talebe Birliği'nde değil de Akıncılar teşkilatında faaliyetlerimizi sürdürme düşüncesine vardık?" kısaca oraya değinmekte fayda var.

1975 yılından itibaren, Milli Türk Talebe Birliği genel merkez yönetiminin gelişen ve değişen siyasi gelişmelere göre bir strateji ve metot değişikliğine gidecek bir yaklaşım sergileyememesinden dolayı Müslüman gençlik bir arayış içine girdi.

Çünkü geleneksel-alışılagelmiş metot ve çalışmalar, Türkiye'de özel-

likle karşılaşılan problemlere çözüm üretemiyor, dolayısıyla, İslam'ın tüm boyutlarıyla daha etkin tanıtılıp yaygınlaştırılmasında yeterli olmuyordu.

Akıncılar teşkilatının mensupları genelde, Anadolu'nun bağrından kopup gelen ve ''Hayat, iman ve cihaddır" şuuruna sahip, fedakâr ve cefakâr gençler olup çoğunluğu üniversiteli, imam-hatipli, liseli, bir kısmı da işçi, memur ve esnaf kesiminden oluşmaktaydı.

Dernek merkezimiz Çankaya'da o zamanki Emniyet müdürlüğünün köşesindeki binada Milli Selamet Partisi ile aynı kattaydı. Bir idare odamız, Akıncı Memurların bir odası ve bir köşesinde çay ocağı, küçük bir mutfak görevi de gören lokalimiz vardı. Sohbet, seminer gibi çalışmalar lokalde yapılırdı. Mitingler, yürüyüşler ve afiş çalışmalarından döndükten sonra, istirahat mekânı olarak da kullanılırdı.

Seminerleri elektrik yüksek mühendisi kendine özgü projeleri olan, AKEVLER'in kurucusu Süleyman Karagülle burada; Adil Düzen (İslam Devletinin Anayasa Çalışmaları) verirdi. Allah rahmet eylesin. Çok gayretli ve zeki bir insandı.

Devlet demir yollarında çalışan bir Fahrettin ağabeyimiz vardı ki, uzun yoldan geldiğimizde ya da yorucu çalışmalardan sonra bir yerlerden bulup buluşturduğu malzemelerden bir çorba veya pilav yapar: "Gelin bakalım Aç-gençler (Ak-Genç) sizi doyurayım". derdi. Çok sonradan vefat ettiği haberini aldım. Rabbim rahmetiyle muamele buyursun, mekânı cennet olsun.

Bu lokal çok çeşitli çalışmalara mekân olmuştur. İzmir'de kendine has çalışmalarıyla tanınan Süleyman Karagülle

Bugün olduğu gibi, o dönemde de coğrafyamızda yine kan gözyaşı ve zulüm vardı. Müslümanlar mağdurdu, mazlumdu.

"Sen Eritrede'sin çocuk, sen Moro'da,

Sen yıllarca zulmedilensin Türkistan'da, Azerbaycan'da, Kırım'da,

Kan denizinde boğulansın Ortadoğu'da, terk edilen Trakya'da,

Mahzunsun Kıbrıs'ta,

Çığlık içimde düğüm, çığlık gözümde yaş, yitik bir manadır yanağındaki damla,

Sen kuyrukçu düzende parya."

Bu mısralar hep zihnimizde, gönlümüzde ve dilimizdeydi.

Dünya, acımasız, sömürgeci, zalim, katil iki blokun tahakkümü altındaydı. ABD-NATO (batının) nun, Rusya o zamanki adı: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) (doğu bloku)nun temsilcileriydiler.

Anadolu insanı, çocuklarına iyi bir eğitim aldırabilmek ve daha iyi bir yaşam sunabilmek adına; köylerden, kasabalardan şehirlere çok yoğun göçler sonucu; şehirlerin neredeyse büyük bir kısmı gecekondulardan oluşmaktaydı. Ben de bu ideal ve hedefleri gözeterek Giresun/Görele'den 1968 yılı yazında İzmir'e göçmüş bir ailenin evladıyım.

Bu emperyalist güçlerin içimizdeki uzantıları da sürekli milleti sağcı-solcu, Alevi - Sünni, Türk - Kürt, laik - anti laik diye ayrıştırıp iç kargaşa ve çatışmalarla, gecekondu mahallelerinde, kurtarılmış bölgeler oluşturuyorlardı.

Kahramanmaraş ve Çorum'da yaptıkları provokasyonlarla bir alevi-sünni çatışması meydana getirdiler. Millet bu oyunu gördü ve çabuk çözüldü.

Hedefleri Devlet otoritesini ortadan kaldırıp Türkiye'yi parçalamak istiyorlardı. İzmir konakta, Basmanede fuarın duvarında 'Biji Apo' yazıldığı tarih 1978 Eylül'ü kürtçü-ateist, İsrail-ABD piyonu PKK'nın kuruluş çalışmalarının yapıldığı tarihtir.

Bir yandan da pahalılık, stokçuluk-ihtikâr, tüp gaz, yağ, şeker, hastanelerde muayene kuyrukları almış başını gidiyor, halk çaresizlik ve umutsuzluk içinde ne yapacağını bilemeden günü tamamlama gayretindeydi. Böyle bir ortamda herkes kendisine kültür, inanç ve yaşam tarzı olarak yakın gördüğü insanlarla birlikte olmak için organize oluyor, dernekler kuruyor ya da kurulu derneklerde yer alıyorlardı.

İzmir asırlar içerisinde çok farklı medeniyetlere sahne olmuş, doğudan batıdan çok farklı etnik ve dini kökenli insanların gelip yerleştiği kozmopolit bir şehirdir. Osmanlı döneminde de ticaret erbabının daha ziyade gayrimüslimlerden oluştuğu, dolayısıyla şehrin zenginlerinin ekseriyetle gayrimüslimler olduğu da bilinen bir gerçektir.

1950'lerden sonra Anadolu'dan gelen vatandaşlarımızın işçi ve küçük esnaf olarak varlık göster-

diği bir şehir olma özelliğini hâlâ korumaktadır diyebiliriz. Elbette bir kısım insanımız ekonomik olarak daha güçlü konumlara son zamanlarda ulaşmış bulunmaktadırlar.

Bizler İzmir Akıncıları olarak çoğumuz öğrenci olduğumuzdan, ailelerimizin sunduğu küçük imkânlar ve yükseköğrenim kredisiyle hayatımızı sürdürürken, teşkilatın çalışmalarını esnaf, işçi ve memurların aidat ve çeşitli yardımlarıyla organize etmekteydik.

Önceliğimiz hedef kitlemiz gençlikti. Gençlerin eğitiminde öncelik dava şuuru kazandırmaya yönelik etkinliklerdi. Bu kapsamda Akıncılar lokalimizi sürekli açık tutar orada sohbetler seminerler yapılırdı. Yayınlar (*Akıncılar*, *Tevhid*, *Hicret*, *Şûra* dergileri, *Yeni Devir* gazetesi) derneğe gelir okunur, özellikle dergilerin camilerde cuma namazı çıkışında satışı yapılırdı. Gençlerimizin zaruri ihtiyaçlarını esnaf ağabeylerimizin ayni ve nakdi yardımları ile karşılamaya çalışırdık. Özellikle barınma konusunda sıkıntılar yaşanıyordu, genellikle kiralanan evlerde barındırılıyorlardı.

Fakat biz, gençlerin Müslümanları kullanarak Siyonist-masonlara 'hizmet' eden hainin eline düşmelerini de istemiyorduk. 70'li yıllar İzmir'de FETÖ'nün özellikle Kestanepazarı Kur'an Kursu'ndan devşirdiği gençler ve esnaf üzerinde yoğun çalıştığı bir dönem idi. Bizler bu hainin müslümanlara her zaman muhalefet ettiğini ve her konuda engel olmaya çalıştığını defalarca gördük. Bununla ilgili birkaç örnek vermekte fayda var. 1976 yılında Yüksek İslam Enstitüleri, akademi olsun diye boykot ilan edilmişti, fakat FETÖ; "İslam›da boykot yoktur." diye karşı çıkmış ve öğrencilerini polis marifeti ile okula sokarak boykotu kırmıştı.

1979 yılında Sovyetler Birliği, Afganistan'ı işgal ettiğinde bir basın bildirisi yayınlamış ve bir günlük boykot ilan etmiştik. FETÖ yine polis kontrolünde öğrencilerini okula sokmuştu ve boykotu kırmıştı.

Yine 1980 yılında Kâbe baskını olduğunda biz ABD'yi tel'in için İzmir›deki konsolosluğunun ikametgâhına yürümüş, FETÖ mensuplarını da zorlayarak yürüyüş kolunun sonuna eklemiştik. Konsolos ikametgâhına tam yaklaştığımızda polis panzerleri üzerimize sürmüş ellerindeki silahları ile alçaktan havaya ateş ederek bizi yere yatırıp teslim almak istemişlerdi. Grubun en arkasındaki FETÖcüler geriye dönünce en önde kaçanlar olmuştu ve apartmanlara girmişler, polis de onları orada yakalamıştı. Emniyette, bu eylemi kimler organize etti diye sorulduğunda FETÖcü öğrenciler bizleri tanımadıkları için isim verememişler ve biz de durumu atlatabilmiştik. Veli Özkan abimiz sözcü olarak polis amiri ile muhatap olduğunda onu da bir müddet nezarette misafir etmişlerdi. Uzun yıllar sonra, bu sene Hac ziyareti için gittiğimizde Medine-i Münevvere'de görüşmek nasip oldu, bu vesile ile kendisini hayır dua ile anıyorum

FETÖ'nun 1979 yılında İzmir'de dershane adını verdikleri 60 civarında öğrenci evi vardı. Buna ilaveten Bozyaka'da bir de yurt açmışlardı, gençlik bu hainin ağına düşüyordu ve biz bu durum bizi çok rahatsız ediyordu.

Ramazan ayında iftar programında Erbakan Hoca'ya bu durumu anlattık. "Bu FETO gençliğe yatırım yapıyor, yarın bir gün sizi dinlemeyecek." dedik. O da bize: "Yakında erken seçim var, Allah'ın izniyle tek başımıza iktidara geleceğiz, bütün okullar, yurtlar emrimizde olacak." dedi.

Fakat biz Vakıflar Bölge Müdürü rahmetli Ali Kılıç ağabeyimizden Agora harabesinin sokağının devamında yapılmış olan iş hanını bize yurt olarak tahsis etmesini istedik, sağ olsun isteğimizi kabul etti ve 45 civarında gencimizi barındırdığımız yurdu açmış olduk.

Maalesef 12 Eylül darbesi Ali ağabeyi görevden, yurdu da elimizden aldı. Rahmetle, şükranla yâd ediyorum.

Burada yeri gelmişken, her daraldığımızda yardımımıza koşan, her türlü maddi-manevi desteğini esirgemeyen, bizi ağırladığı son toplantımızı yapıp misafiri olduğumuz evinde, 12 Eylül 1980 darbesine maruz kaldığımız rahmetli Ahmet Kansızoğlu ağabeyimizden de bahsetmeden geçemeyeceğim.

Yüksek İslam Enstitüsünün arka tarafında inşa ettiği bize tahsis ettiği binanın giriş katındaki mütevazı daire, bizim ilk öğrenci evimizdi ve 1979'da sıkıyönetim ilan edilince derneğimizin resmi faaliyeti yasaklanmış olduğu için adeta gayri resmi merkezimiz olmuştu.

Bahattin ağabeyimizle darbeye dokuz gün kala, Akıncılar lokalinde kalan bir kısım eşyayı da

BAŞKAN	: Ali İhsan Kandemir
BAŞKAN YARD.	: Hasan Dikici
Gn. SEKRETER	: Vahap Kaya
Gn. MUHASİP	: Dihani Demir
Gn. VEZNEDAR	: M. Şevki Nalçacıoğlu
KORUCU ÜYE	: Ali Karaduman
KURUCU ÜYE	: Yusuf Akmaz
» »	: İsmail Kaya
» »	: Alpay Karacapınar
» »	: Cemal Önder
» »	: Ali Sefer Demirci
» »	: İsmet Şahin
» »	: Necati Duran
» »	: Halit Al
» »	: Yaşar Biçer.

Ahmet ağabeyimizin kamyonetiyle bu eve götürmüştük. Kendisine Allah'tan (c.c.) sonsuz rahmet ve mağfiret diliyor, şükranla yâd ediyorum, mekânları cennet olsun. Bu ilk ev çalışmamızda Şirinyer'den Aydın Demirel abimizin desteğini de unutmuyor, hayırla yâd ediyorum.

Evi tam hazırlayamamıştık ama bir akşam Şehid Reisimiz Bahattin Yıldız ağabey ile ikimiz orada kalmamız gerekiyordu. Bir hasır vardı, bir de battaniye. Hasırı altımıza serdik, battaniyeyi üzerimize alıp yattık. Bahattin ağabey bana "Kenan, FETO hasırın üstünde yatıyormuş diyorlar, biz de hasırın üstünde yatalım bakalım nasıl oluyor," dedi. Sabah namaza kalktığımızda adeta kaskatı olmuştuk çünkü hasırın altında karo mozaik vardı, başka bir şey yoktu. "Ağabey FETO herhalde kuş tüyü yatağın üzerine hasırı serip yatıyordur", dedim o da güldü.

İzmir'de Müslüman gençlik arasında bu hainden bahsederken ona "FETO" diyorduk. 40 yıl sonra 15 Temmuz hain darbe girişiminden akabinde, 'O' harfinin üzerine iki nokta konularak FETÖ (Fethullahçı terör örgütü) olarak tarihin çöplüğüne atıldı.

1971 yılında Kestanepazarı Kur'an Kursu'ndan uzaklaştırılma sebebinin, cumartesi günleri Yahudilerle gizli toplantı yapması olduğunu merhum Hasan Dayhan amcamızın beyanından öğrenmiş olduk. Yıllarca dinler arası diyalog adı altında İslam akaidini bozmaya yönelik ihanetini biliyorduk. Papazlar gömdüler, ihanetinin dünyadaki görünen neticesiydi, devamını ahirette göreceğiz inşallah. Afganistan işgal edildiğinde boykotumuzu kırdı ve bizleri cami kürsüsünden CIA ajanı ilan etti. 1980 de Kâbe baskınında Amerika'yı protesto ettiğimizde de bizleri KGB ajanı diye yaftalamaya kalkmıştı

Bizim, doğal, insani ve İslami olan temel haklarımızı talep için yaptığımız yürüyüşleri, mitingleri, yayınlarımızı devlete başkaldırmak ve bu tarz eylemlerin İslam'da olmadığını cami kürsüsünden bağıra çağıra dile getirip suçlayan FETO, sınav sorularını çalarak, uzun yıllar içinde devletin kurumlarına, özellikle ordu içine yerleştirdiği mankurtları eliyle, 252 insanımızı şehid ettirmiş binlerce vatandaşımız gazi olmuştur.

Biz de, "Ya Rabbi! Bu adamın bir ajan ve hain olduğunu bize dünyada göster!" diye dua etmiştik. Dünya gözüyle de gördük, şahit olduk. Papazlar gömdü, ahirette de ihanetin bedelini ödeyecek.

Yazımızı burada sonlandırırken, Türkiye'nin en zorlu yılları olan 1970'li yıllarda birlikte yol yürüdüğümüz, hâdimi olduğumuz Yüce İslam'ın yiğit neferleri olarak şehadet şerbetini içen öncüleri, maddi-manevi sıkıntılar çeken, hapislerde ömrünün en verimli çağlarını feda eden çilekeş dava arkadaşlarımızı, ahirete irtihal eden fedakâr ve vefakâr kahramanlarımızı-şehitlerimizi-rahmetle, şükranla yâd ederken,

"Zafer fazla uzakta varamam deme sakın,

Safları sıklaştırın başlıyor büyük akın"

nidalarıyla yola çıkıp mücadelesini verip, şimdilerde kuşe-i uzletinde, ömrünün son demlerini asude bir şekilde yaşamakta olan bütün Akıncıları hayır dualarımla anıyor, Allah (c.c) dan kendilerine dünya ve ahiretin hayır ve bereketini, ihsanını ve ikramını lütfetmesini niyaz ediyorum.

Selam ve dua ile.

"Müminlerden öyle yiğitler vardır ki, Allah'a verdikleri sözde durdular. Onlardan kimi (can)adağını ödedi (çarpışıp şehit oldu), kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar (verdikleri sözü) hiçbir şekilde (asla) değiştirmezler."

(Ahzâb-23)

Beden Disiplininden Devlet Hizmetine: Bir Ömrün Adanış Hikâyesi

Oğuz ÖKTEN
Akıncı Sporcular Derneği
Eski Genel Sekreteri

I. Tohumların Atıldığı Yıllar: Sivas ve Kayseri Hattı (1976)

Yıl 1976. Hayatımın ve gençliğimin en dinamik, en arayış dolu dönemlerinden biri. Bir yanda Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'ndeki zihni ve ruhi eğitimim devam ediyor, diğer yanda memleketim Sivas ile ailemin bulunduğu Elazığ arasında mekik dokuyorum. İçimdeki enerji, sadece ilimle değil, beden disipliniyle de hemhâl olmamı sağlıyordu; o yıllarda karate sporuyla yakından ilgileniyordum.

Sivas'a geldiğim günlerden birinde, arkadaşlarım Akıncılar Sivas İl Başkanı rahmetli Mehmet Tokmak'ın (Allah ondan razı olsun) benimle görüşmek istediğini ilettiler. İsim yapmaya başlayan karate merakım, gençliğe yön vermek isteyen bir teşkilatın dikkatini çekmişti. Teklifi kabul ettim; belirlenen gün ve saatte Akıncılar Sivas İl Başkanlığı'nın kapısından içeri girdim.

Sıcak bir çay eşliğinde başlayan o sohbet, aslında bir idealin ilk adımıydı. Mehmet Tokmak Başkan, gençlerin bedensel ve ruhsal gelişiminde sporun gücüne inanıyordu ve benden bu konuda istifade etmek istediklerini belirtti. Bir gencin enerjisini doğru yere yönlendirmenin ne kadar hayati olduğunu bildiğim için öneriye sıcak baktım. Ancak ortada somut imkânsızlıklar vardı:

"Bu iş sadece niyetle olmaz," dedim. "Bize her şeyden önce uygun bir spor salonu lazım. Zeminin ahşap olması, alanın en az 150 metrekare büyüklükte bulunması gerekiyor."

Başkan hiç tereddüt etmeden, "Onlar kolay, biz hallederiz," dedi.

Fakat asıl engel mesafe ve zamandı: "Ben Kayseri'de okuyorum. Her hafta Sivas'a gelip gitmem gerekecek, bu trafiği nasıl organize edeceğiz?" diye sorduğumda da aynı kararlılıkla cevap verdi: "Orasını biz hallederiz."

İnanç ve kararlılığın birleştiği o akşam, gençliğe hizmet yolunda rahmetli Mehmet Tokmak ile el sıkıştık. Çok geçmeden verilen sözler

eyleme dönüştü. Sivas'ın tarihi dokusunu taşıyan, Kongre Lisesi'nin karşısındaki Behrampaşa Hanı'nda ortaokul öğrencilerinin yurt olarak kullandığı alan içinde uygun bir yer için dernek yetkilileriyle anlaşıldı. O tarihi hanın bir bölümü, gençlerin hem disiplin kazanacağı hem de enerjilerini doğru yolda harcayacağı bir spor salonuna dönüştürüldü.

II. Beden ve Ruh Disiplini: 200 Gençle Başlayan Maraton

Salonun hazırlanmasıyla birlikte adeta bir vizyonun kapıları aralandı. 1976 yılında Milli Türk Talebe Birliği'nden 130 öğrenci ve Akıncılar bünyesindeki esnaf ile işçilerden 70 kişi karateye kayıt yaptırdı. Tam 200 kişilik dev bir kadro ile antrenmanlara bismillah dedik.

Hafta sonlarım adeta zamanla yarışılan bir disiplin maratonuydu. Cumartesi dört, Pazar dört olmak üzere haftada sekiz yoğun antrenman yaptırıyordum. Yemek ve namaz molaları dışında salonda nefes alacak vakit yoktu. Ancak bizim amacımız sadece kas gücü inşa etmek veya dövüş teknikleri öğretmek değildi; beden disiplinini ruh disipliniyle bütünleştirmekti.

Bunu sağlamak için muazzam bir sistem kurduk: Antrenmana gelecek gençler, salona girmeden önce Akıncılar derneği bünyesinde düzenlenen sohbet çalışmalarına katılıyorlardı. Vatanını, milletini ve bayrağını seven; milli ve manevi değerlerine sahip çıkan, dinini doğru öğrenen bir nesil yetiştirmek gayemizdi. Birinci grup sohbetten çıkıp antrenmana giriyor, onların antrenmanı bittiğinde sohbetten yeni çıkan ikinci grup salonu devralıyordu.

Pazar günü son antrenman bittiğinde ise benim için dinlenme vakti değil, yolculuk vakti başlardı. Otogara koşar, otobüse biner ve Kayseri'ye dönerdim. Pazartesi sabahı ise hiç ara vermeden Yüksek İslam Enstitüsü'nde dersimin başında olurdum. Okuduğum 4 yıl boyunca bu çalışmalarım böyle devam etti.

Bu azim ve tempolu çalışma Kayseri'de de yankı bulmakta gecikmedi. Okuldaki öğrenci arkadaşlarım "Biz de karate çalışmak istiyoruz!" diyerek talepte bulundular. Okul idaresiyle görüşüp bir yer tahsis ettirdik ve Yüksek İslam Enstitüsü'nden 70 öğrenci arkadaşımla orada da Karate derslerine başladık. Hırsımız salonlarla sınırlı kalmadı; Kayseri merkezdeki tarihi bir medresede de hazırlanan bir salonda da ayrıca karate dersleri vermeye başladım.

Artık iki şehir arasında mekiğin ötesinde bir köprü kurmuştum. Gençlerin bedenen ve ruhen yetişmesine vesile oldukça sorumluluklarım da katlanarak arttı. Kayseri'deki bu aktif çalışmalarım neticesinde Kayseri Akıncılar Derneği'nin kongresinde beni yönetime seçtiler. Kısa süre sonra aynı teveccühle Sivas Akıncılar yönetimine de dâhil edildim.

III. Mahalle Kitaplıkları ve Eğitmenlik Felsefem

Sivas Akıncılar Teşkilatı olarak, gençliğe ulaşmanın ve onları köksüz akımlardan korumanın yolunun okumaktan, ilimden ve sohbetten geçtiğine inanıyorduk. Bu inançla Sivas'ın dört bir yanında, mahalle mahalle teyakkuza geçtik. "Mahalle Kitaplıkları" adı altında adeta birer ilim ve irfan yuvası olan şubeler açmaya başladık.

Kısa sürede bu model Sivas genelinde muazzam bir yaygınlığa ulaştı. Hemen her mahallede Akıncılar'ın bir kitaplığı yükseliyordu. O kitaplıklar, mahalle gençlerinin doğal buluşma noktası haline geldi.

Sivas ve Kayseri hattında yetiştirdiğim yüzlerce gencin hayatına dokunurken benimsediğim en temel ilkem, bir teknik öğretmekten çok daha derindi: Önce insan, sonra sporcu yetiştirmek.

Bir antrenörün sahada koyduğu kuraldan önce, duruşuyla ne hissettirdiği önemlidir. Bu yüzden eğitim metodumun merkezine üç aşamalı bir pedagojik şiar yerleştirdim:

Sevgi ve Güven İnşası: Bir eğitmen önce kendisini sevdirmelidir. Kalbine girmediğiniz bir gencin zihnine rehberlik edemezsiniz. Gençlerle kurduğum o samimi ve güvene dayalı bağ, aramızdaki tüm engelleri kaldırdı.

Spor Disiplininin Sevdirilmesi: Antrenörüyle duygusal bağ kuran ve ona güvenen bir gencin sporu benimsemesi son derece kolaylaşıyor. Karate, onlar için sadece bir fiziksel aktivite değil, severek geldikleri bir disiplin alanına dönüştü.

Fikir ve Değer Transferi: Kendinizi ve sporunuzu sevdirdikten sonra, doğru fikirleri ve ahlaki ilkeleri aktarma zemini kendiliğinden hazır hâle gelir. Gençliğin fıtratına dokunan en büyük güç, teorik anlatımlar değil, hâl dilidir.

Her zaman şunun bilincindeydim: Söylediklerinizden ziyade yaşadıklarınız akılda kalır. Bu yüzden sadece spor salonunda değil; günlük yaşantımda, insan ilişkilerimde ve ahlakımda sporcularıma örnek bir insan olmaya gayret gösterdim. Fikirlerimizi ve inançlarımızı aktarabilmenin en etkili yolu, o değerleri bizzat kendi bünyemizde temsil etmekti.

Nitekim o günlerde spor salonunda ter döken, antrenman öncesi sohbet halkalarında milli ve manevi değerleri içine çeken o gençler; bugün ülkemizin kaderine yön veren *akademisyenler, valiler, doktorlar, hukukçular, belediye başkanları, antrenörler, hakemler ve devletin en kritik kademelerinde görev yapan bürokratlar* olarak memlekete hizmet ediyorlar.

IV. Ankara Temasları ve Akıncı Sporcular Genel Merkezi

Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü Öğrenci Derneği Başkanı seçildiğim için her ay düzenli olarak öğrenci dernekleri federasyon toplantıları vesilesiyle Ankara'ya gidip geliyordum. Ankara'ya yaptığım bu seyahatlerden birinde, Akıncılar Genel Başkanı ile şahsen tanışmak istedim. Genel Merkezin adresini araştırdım; Kızılay Demirtepe'de, bir binanın 5. katında olduğunu öğrendim ve gittim.

Genel Merkeze adım attığımda önce girişte bulunan sekretere Genel Başkanla görüşmek istediğimi söyledim. O da başkanın odasına girerek benimle ilgili bilgi verip odadan çıkınca başkanımız sizi bekliyor buyurun içeri diyerek beni başkanın odasına aldı. Akıncılar Derneği İlk Genel Başkanı Rahmetli İnşaat mühendisi Tevfik Rıza Çavuş (Allah ondan razı olsun) bana buyurun hoş geldiniz deyince kendimi tanıtmaya başladım: "Ben Sivas Akıncılar'dan geliyorum. İsmim Oğuz Ökten, Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nde okuyorum..."

Daha sözümü tamamlamadan yüzünde sıcak bir tebessüm belirdi ve "Ooo! Ben de Kayseriliyim!" diyerek içtenlikle karşıladı beni. O ilk andaki memleket bağının da verdiği sıcaklıkla çaylar söylendi, derin bir sohbete daldık. Kayseri'deki ofisinde ve Ankara'da görüşmelerimiz devam etti; aramızda güçlü bir dostluk gelişti.

Akıncılar Genel Başkanımız Tevfik Rıza Çavuş, benim sporla bu denli uğraştığımı ve özveriyle çalıştığımı görünce stratejik bir teklifte bulundu:

"Oğuz, Türkiye'nin dört bir yanında farklı branşlarda spor yapan gençleri tek bir çatı altında toplayalım. *Akıncı Sporcular Derneği Genel Merkezini* kuralım."

Hemen kolları sıvadık. Yönetim oluşturuldu ve Akıncı Sporcular Genel Merkezi'ni Ankara'da kurduk. Akıncı Sporcular Genel başkanlığına Taekwon-do antrenörlerinden rahmetli Nuri KUTLUCA getirildi (Allah ondan razı olsun), Şahsımı da Genel Sekreterliğe getirdiler. Türkiye genelinde büyük bir spor organizasyonunun sorumluluğunu üstlenmiş olduk.

V. Fırtınalı Yıllar: Kapatılma, Konya ve 12 Eylül İhtilali

Ancak ülke sathına yayılan bu bereketli hizmet hareketi, dönemin siyasi ikliminde hedefe konulmaktan kurtulamadı. *1979 yılında devlet kararıyla Akıncılar Genel Merkezi ve Türkiye genelindeki tüm şubeleri kapatıldı.* Yaklaşık bir yıl boyunca çalışmalarımız mecburen durma noktasına geldi.

Fakat durmak olmazdı. Dava arkadaşlarımızla yeniden bir araya gelerek hareketi nasıl ayağa kaldıracağımızı tartıştık. Eski ilk Akıncılar Genel Başkanı rahmetli

Madde 3 — Derneğin kurucuları aşağıda gösterilmiştir. Kurucular T.C. vatandaşıdır.

Adı, Soyadı	D.Yeri	D.Tarihi	Mesleği
1 — Nuri Kutlucan	Keskin	1947	Memur
2 — Osman Kutlucan	Keskin	1943	Serbest
3 — Hüseyin Gürkanlı	Ankara	1953	Memur
4 — Bünyamin Ergener	Konya	1958	Serbest
5 — Rifat Koşan	Keskin	1953	Memur
6 — Seyfettin Baldemir	Yozgat	1956	Memur
7 — Halit Horan	Çorum	1950	Memur
8 — Yüksel Çelik	Develi	1957	Serbest
9 — H. İbrahim Tuğran	Y.Derviş	1956	Memur
10 — Oğuz Öktem	Sivas	1953	Serbest

Madde 4 — Derneğin üye ve fahri üye olmak üzere iki türlü üyeliği vardır. Bütün üyelikler için medeni haklarını kullanabilmek ve 18 yaşını bitirmiş olmak lâzımdır.

4.1 — Üyeler: İstekliler aşağıdaki şartlarla ve yönetim kurulu kararıyla üyeliğe alınırlar.

a) T.C. vatandaşı olmak.

b) İki üyenin teklifi ile birlikte üyelik isteğini yapmak.

c) Üyelerce adayın üyeliğinde bir sakınca öne sürülmemiş olmak.

Tevfik Rıza Çavuş önderliğinde, Ankara yerine Konya merkezli yeni bir yapılanmaya gitmeye karar verdik. Kurucuları arasında yer aldığım *Akıncı Gençler Derneği Genel Merkezi*'ni Konya'da resmen kurduk.

Ne var ki bu yeni başlangıçtan sadece üç ay sonra, Türkiye tarihinin en karanlık sayfalarından biri açıldı: *12 Eylül 1980 Askeri Darbesi.*

İhtilal ile birlikte tüm Akıncılar ve Akıncı Gençler yönetim kurulu ve kurucu üyeleri hakkında gıyabi tutuklama kararları çıkarıldı. Yıllardır sadece vatanına, milletine, bayrağına sevdalı; ahlaklı ve sporcu bir gençlik yetiştirmekten başka gayesi olmayan bizler için zorlu bir imtihan dönemi başladı.

VI. Cezaevi İmtihanı: Sivas›tan Mamak Koridorlarına

İhtilalden tam 7 ay sonra tutuklandım. Yargılamalarımız Ankara / Mamak'ta *1 Nolu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde* görülmeye başlandı.

Süreç, Sivas Emniyeti Siyasi Şubesi'nin soğuk hücrelerinde geçirilen 10 çetin günle başladı. Ardından Sivas Temeltepe Askeri Kışlası'nda 22 gün tutulduktan sonra, Ankara'dan gelen özel ekipler tarafından teslim alınarak *Ankara Mamak Askeri Cezaevi'ne* getirildim.

Mamak'a adım attığımız ilk an, "Avdet" bölümünde adeta hayvanat bahçesindeki aslan kafeslerini andıran demir kafeslerin içine konulduk. O kafeslerde bir süre bekletildikten sonra D Blok'a gönderildim. Şükürler olsun ki *D Blok'*ta kader birliği yaptığımız 5-6 Akıncı dava arkadaşım daha vardı.

Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde tam 22 duruşma boyunca yargılandım. 22. duruşmanın sonunda hakkımda karar açıklandı: *TCK'nın 163. maddesinden 4 yıl 4 ay hapis cezası.*

Oysa biz hiçbir zaman gizli bir yapı kurmamıştık; devletin resmi izniyle açılmış yasal bir derneğin çatısı altındaydık. Gayemiz sadece ahlaklı, sporcu bir gençlik yetiştirmekti. Ancak dönemin askeri mahkemesi bu cezayı uygun gördü. Verilen ceza ile birlikte yattığım süre göz önüne alınarak meşruten (Şartlı) tahliye edildim. Yıllar sonra, Turgut Özal döneminde (1991) 163. maddenin kaldırılmasıyla bu ceza hukuken de tamamen silindi ve beraat etmiş konumuna geldim.

VII. Millete Hizmette Son Durak: Sivas Belediyesi (2018 Emeklilik)

12 Eylül darbesinden hemen önce Diyanet İşleri Başkanlığı'na müracaat etmiş ve Sivas Şarkışla Merkez Kur›an Kursu Öğretmenliği görevine atanmışım. Ancak 3 aylık görevimin ardından tutuklandığım için memuriyetim açığa alınmıştı.

Tahliye olduktan sonra, memuriyete dönmemin hukuken engelli olduğu o dönemde özel bir şirkette 6 yıl boyunca şirket müdürlüğü yaptım. 1991 yılında 163. maddenin kaldırılmasıyla haklarım iade edilince tekrar kamu hizmetine döndüm.

Kur›an Kursu'na dönmek yerine, tecrübelerimi memleketimin imarı ve ihyası için kullanmak amacıyla *Sivas Belediye Başkanlığı'na* geçiş yaptım.

Daire Müdürlüğü: Belediyeciliğin mutfağında, hemşehrilerimizin doğrudan hayatına dokunan birimlerde uzun süre daire müdürü olarak görev yaptım.

Belediye Başkan Yardımcılığı: İdari birikimim ve teşkilatçılık tecrübem neticesinde Belediye Başkan Yardımcılığı görevine getirildim.

Sivas'ın çehresini değiştiren pek çok hizmete imza attıktan sonra, *2018 yılında yaş haddi sebebiyle Sivas Belediye Başkan Yardımcılığı kadrosundan onurla emekliye ayrıldım.*

Spor salonlarında başlayan disiplin, mahalle kitaplıklarında mayalanan irfan, Mamak hücrelerinde çelikleşen sabır ve Sivas Belediyesi'nde millete adanan hizmet... Bir ömür boyu taşıdığım tek bir gaye vardı: İnandığı gibi yaşamak, vatanına ve değerlerine sevdalı nesiller yetiştirmek ve geride hoş bir seda bırakabilmek.

Akıncılar Dergisi

Selahattin AKGÜRE

Ankara'da Akıncılar Derneği'nin yayın organı olarak Hüsnü Kılıç sorumluluğunda *Akıncı Güç* (Ak-Güç) adlı 15 günde bir yayınlanan bir dergi çıkmaya başlamıştı. Ancak daha birkaç sayı olmadan yayın ekibi başlangıçta belirlenen ilkelere ve uyarılara uymayınca, dergi ve ekibi ile ilişkiler kesildi. İstanbul'da *Milli Gazete* tesislerinde, o sıralarda köşe yazarlığı da yapan sonradan *Milli Gazete* Genel Yayın yönetmeni de olan rahmetli Abdülkadir Özkan tarafından Akıncılar dergisi çıkarılmaya başlandı. Fakat Abdülkadir abimizin *Milli Gazete*'den artan yazıları kullandığı dergi muhteva olarak bir Akıncı gençlik dergisi olmaktan çok uzak bir içerikle MSP'nin bir yayın organı, parti bülteni görüntüsündeydi. Hâlbuki Akıncılar teşkilatının parti ile arasında belli bir mesafe kalmasında her iki taraf için de fayda görülmüş, yola öyle çıkılmıştı.

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 11, Sayfa: 8-9)

1979 yılı Ağustos ayı başlarında sıcak bir günde; Akıncılar derneği genel Başkanı Mehmet Güney, yanında yardımcısı Arif Altunbaş ve Dursun Özcan'la birlikte o zaman yayın işlerinden sorumlu müdür olarak çalıştığım Beyazıt'taki Pamuk Yayınevine gelerek; "*Acil bir durumun ortaya çıktığını, Akıncılar Dergisi için yeni bir ekip oluşturarak Yazı İşleri Müdürlüğü görevini üstlenmemi* " istediler.

1971-1972 eğitim döneminde başladığım o zamanki adı İDMMA (İstanbul Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi) olan günümüzdeki Yıldız Teknik Üniversitesindeki ilk yıllarımızda, bir grup arkadaşla birlikte, okul yönetiminin de desteği ve izniyle aylık "*Yıldız Akademi*" diye bir dergi çıkarmıştık. 10 bin adet baskı yapıyorduk. 1975 yılından itibaren üniversitelerdeki fikri mücadele yerini çatışma ortamlarına bırakınca dergi işi de bitmişti. Bu dergideki görevim, yayın öncesi kontroldü (musahhihlik) editörlük de denilebilir. Buradan edindiğim

tecrübeyle; o zamanki İslami yayınevlerinin büyük çoğunluğunun toplandığı Beyazıt'taki Kitapçılar çarşısında birçok yayınevi ile musahhih olarak çalışmalarım oldu. Bunu üniversite eğitimim boyunca aileme mali yük olmamak için yapıyordum.

Bu şekilde Makine Mühendisliği yanında ikinci bir mesleğim oluşmuştu.

Arkadaşlarım benden Akıncılar Dergisi yazı işleri müdürlüğünü üstlenmemi isterken bu yönümü iyi biliyorlardı. Bu isteği emir kabul ederek hiç düşünmeden teklifi kabul ettim. Yalnız benim de sizden birkaç isteğim var dedim, bana zor zamanımda sahip çıkarak işveren ve aynı zamanda hemşehrim olan, çocukluğumun geçtiği Beykoz'dan tanıdığım Pamuk yayınları sahibi Arif Pamuk'tan izin almamda, ekip kurmamda yardımcı olun, bir de yayın ilkelerinde mutabakat olmadan yola çıkmayalım dedim.

Arif Pamuk anlayışlı davrandı ve izin verdi.

Omurgası Akif Emre, Fatih Saraç, Metin Külünk ve Ebubekir Doğan'dan oluşan ekibi, o zaman İstanbul Akıncılar Derneği Başkanı olan Dursun Özcan'ın desteğiyle kısa zamanda kurduk. Paramız yoktu. Para bulduk. Yerimiz yoktu. Fatih merkez durağına yakın Fevzipaşa Caddesi üzerinde büromuzu da tuttuk. Bu çalışmalarda bize maddi manevi çok destek olan MSP kurucularından halıcı Osman Nuri Önügören abimizi burada rahmetle anıyorum. Allah (c.c.) ondan razı olsun, mekânı Cennet olsun.

Genel Merkezle yaptığımız ilk toplantıda mutabık kaldığımız ana yayın ilkelerini teyit ettik. Şöyle ki:

1. İslam esasları dâhilinde tüm Müslümanları kardeş bilip bütünleştirici yayın yapacağız,

2. Şahısların reklamını yapmayacağız. Şahıslarla da uğraşmayacağız,

3. Partinin yayın organı görüntüsünden uzak duracağız. Partiye muhalif bir tavır içine de girmeyeceğiz. İlkelerimiz ölçümüz olacak,

4. İslam'ı tebliğe, davete ağırlık vererek Türkiye ve Dünya Müslümanlarını uyandıracak yayınlar yapacağız,

5. Yazılarımızda tağut düzenlerine ve küfrün fikriyatına muhalefeti esas alacağız,

6. Teşkilatın ihtiyaçlarını göz önüne alan, seslerini duyuran bir yayın yapacağız,

7. Ayrılıp muhalif yazılar yazan dergi ve ekibini muhatap almaya-

1979 yılı Ağustos ayı başlarında sıcak bir günde; Akıncılar derneği genel Başkanı Mehmet Güney, yanında yardımcısı Arif Altunbaş ve Dursun Özcan'la birlikte o zaman yayın işlerinden sorumlu müdür olarak çalıştığım Beyazıt'taki Pamuk Yayınevine gelerek; "Acil bir durumun ortaya çıktığını, Akıncılar Dergisi için yeni bir ekip oluşturarak Yazı İşleri Müdürlüğü görevini üstlenmemi" istediler.

BAŞLARKEN

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adı ile..

Yaratıcımıza bize böyle bir imkanı bahşettiği için, öteki bütün nimetleri için şükürle, hamd ve sena ile söze giriyoruz.

Yine şükürler olsun ki, Ülkemizde inanan insanlar her gün yeni, büyük fetihler gerçekleştirmektedirler.. Her doğan gün, dünden daha ilerideyiz. Daha güçlüyüz.. Artık her yerde biz de varız. Tanzimatla başlayan Hakkın karşısında Batıl da vardır iddiası bu gün artık. Batılın karşısında Hakkın var olduğu noktasına geldi. Ve yarın Hakkın hakimiyet günü olacaktır.

DİRİLİŞ NESLİ

Bizim neslimiz diriliş neslidir. Hicri 1500'ün eşiğinde tüm dünyada ve Türkiye'de inanan insanlar hızlı bir dirilişin içinde bulunmaktadırlar. İçinde bulunduğumuz günler bu bakımdan son derece önemli bir müjdeyi içinde saklamaktadır. İslami hareket ülkemizde bir gençlik patlaması şeklinde kendini göstermeye devam etmektedir. Bu gün çeşitli isimler altında gençliği ifsad etmek için kurulmuş teşkilatlar başlangıçtaki sempatizanlarının büyük bir kısmını kaybetmiştir. Gerçeği görenler tek tek ve kitleler halinde inanan insanların toplandıkları çatılar altında toplanmakta bu inananlar ordusuna katılmaktadırlar.. Bu diriliş ordusudur.. Bu ordunun önemli bir özelliği de, hakkın ordusuna asker olmaktan başka, kendi anababasını da hakka teslim olmaya, onun ordusuna asker olmaya zorlamasındadır. Babanın-Ananın yapması gerekeni bu gün evlat yapmaktadır.. Böyle bir nesil yetişmektedir...

cağız ve aleyhlerine yayın yapmayacağız.

Bu ilkeler çerçevesinde yayın yapan 15 gün periyotlu dergimiz kısa zamanda İslami camiada o zamana kadarki en büyük dergi tirajına (Avrupa baskısı dâhil 100 bin civarında) ulaşarak başarılı oldu.

Henüz ortada bir para yoktu ama Başkanımız ve yardımcısıyla aylık alacağım ücretle ilgili, ilginç bir ücret pazarlığı yaptık. Pazarlıkta ben düşürmeye onlar artırmaya çalışıyorlardı.

Sonuçta ayrıldığım yayınevinden aldığım son ücret üzerinde uzlaştık.

Dergi'de Genel Başkan Mehmet Güney'in Başyazısı, Genel başkan yardımcısı Arif Altunbaş'ın yazıları her sayıda yer alırdı. Genel merkezde dergiyle ilgilenme görevi Arif Altunbaş'a verilmişti. Akif İnan, Rasim Özdenören ve Erdem Bayazıt'tan yazı ve şiirleri, eserlerinden alıntı, N.F.K. ve Sezai Karakoç'tan alıntılar vardı. Ayrıca Ali Bakaner, Edibe Atakul, Mustafa Bayraktar, Akif Emre vb. imzalı yazılarda zaman zaman çıkardı. Okuyucu mektuplarına, teşkilattan gelen haberlere de yer verirdik. Her sayımızda Dünyada, İslam âleminde ve ülkemizdeki önemli gelişmeleri yorumlar, yapılan zulümlere, haksızlıklara tepkilerimizi dile getirirdik.

Fatih merkezde dergimizi çıkardığımız büro gelip geçen garibanların, başta Şehid Metin Yükselin ekibi ve Fatih'li gençlerin uğrak yeri, karınlarını doyurdukları, bazen yattıkları tekke gibiydi. Yer sofrası ve çayımız hiç eksik olmazdı. Hatırladığım kadarıyla o zaman MSP İl gençlik kolu başkanı olan R. Tayyip Erdoğan'ın da o dönemde birkaç kez ziyaretimize gelip yer soframıza katıldığını hatırlıyorum. Biz yeşil parkalarla dolaşırken takım elbise kravat giyim tarzından dolayı ona takılırdık. Fiziği, hitabeti ve konuşması çok düzgündü,. Müslümanların bütün önemli halka açık toplantılarda Necip Fazıl'ın Sakarya şiirini ona okuturlardı.

O dönem ülkemizde hem iç savaş denecek boyutta terör olaylarının dorukta olduğu hem de çay, şeker, yağ, tüp, benzin gibi her türlü temel tüketim malzemelerinin karaborsadan temin edildiği yıllardı. Bazen dergiyi baskıya hazırlıyor, kâğıt bulamadığımızdan bekliyorduk. 15 günlük yayın periyodumuz kâğıt yokluğundan çoğu zaman aksadı. Sürekli daha önemli yeni olaylar vuku bulduğu için, hazırladığımız bazı yazıların güncelliği kalmıyordu.

Bir seferinde tüp kuyruğuna girmek için sabah erkenden evden çıktım. Eşime fırsat bulursam dergiye ve kâğıtçıya da uğrayıp kâğıt gelmiş mi? bakacağımı söyledim. Tüpün ancak akşama doğru geleceğini öğrenince boş tüpümü aldığım sıra numarasıyla emanet edip dergiye gittim. Dergimiz *Milli Gazete*'de Milsan matbaasında basılıyordu. Kâğıt gelmişti. Ancak baskımızı gece yapacaklardı. Eve gidemedim. Haber de veremedim. Şimdiki gibi cep telefonu yok, sabit hat telefon da yok. Bütün gücümüzle baskıya hazırlanmamız, güncelliğini kaybeden bazı yazıları değiştirmemiz gerekiyordu. Ekibi toplayıp gece yarısına kadar baskıya hazırlandık. Gece baskı ve bilahare gündüz de hiç uyumadan dağıtım şirketi için paketleme ve abone işleri başladı. Arkadaşlara benim eve gitmem gerektiğini söylediğimde *"Sen gidersen bu iş kalır biz de bırakır eve gideriz"* diyorlardı. Aslında kendi yaşıtlarım içinde ilk ben evlendiğim için sürekli bana takılırlar, eve geç göndermek için ellerinden geleni yaparlardı. Nihayet ertesi gün akşama doğru işleri tamamlanınca tüpçüye uğrayıp eve gidebildim. Kapının zilini çalarken süt dökmüş kedi gibi yiyeceğim fırçaları düşünüyor, bir taraftan da kadın ne söylese haklı diyordum. Kapıyı açan eşim, beklentimin aksine beni güler yüzle karşıladı. *"Dergiye gideceğim deyince geç geleceğini tahmin ettim"* dedi. Apartmanımızda çok güzel bir komşuluk ve dayanışma vardı. Komşularımız tüp dâhil, çocuğumuzun maması vb. bütün ihti-

yaçları karşılamışlardı.. Eve geldiğimde bütün komşu kadınlar bizdeydiler. Neşe içinde sohbet ediyorlardı. Rabbime hamdü senalar eyledim.

Aslında bu güzel komşuluk o sıralarda yaptığımız mahalle çalışmalarının bir sonucuydu.

Halkın Kurtuluşu adındaki Maocu komünist bir örgüt Üsküdar'da bizim 2 mahalleyi (Validei Atik ve Murat Reis) kurtarılmış bölge ilan edip cami duvarları dâhil boş buldukları her yere kendi sloganlarını, evlerimizin kapısına bile *"Faşistler ve Gericiler bu mahalleyi terk etmezse geberecekler!"* yazıları yazıp bir de vergi toplamaya kalkınca mahalleli Müslümanlar olarak toplandık. O zamanlar Devlet'in emniyet kuvvetleri etkisiz durumda ve kendi içinde bölünmüş vaziyetteydi. İş başa düşünce bu Komünist çetenin mahalledeki etkinliklerini kırmaya karar verdik. 3-4 aylık yoğun bir mücadeleden sonra artık bizim de kurtarılmış bir bölgemiz vardı. Çok şükür ki bunu başarırken hiç kimseye ve çevremize bir zarar vermedik. Birlikteliğimiz ve dik durmamız yetti. Mahallemizde önce evlerde haftalık toplantılar yapıyorduk. Sonra katılım sayısı çok artınca daha genel mekânlarda eğitim ve sohbet toplantılarına devam ettik.

Akıncılar teşkilatını olayların içine çekmeye azmetmiş karanlık güçler daha önce Metin Yüksel'i şehit etmişlerdi (21 Şubat 1979). Komünist silahlı çeteler, Güngören temsilcimiz Gürsel'i de şehit ettiler. Daha sonra Anadolu'nun birçok yerinde mensuplarımıza yapılan saldırılar sonucunda yeni şehitler (Erdoğan Tuna, Celil Yıldırım, Salih Tuna, A. Haşim Sönmez, Orhan Ünal...) ve gazilerimiz oldu. (Tüm Şehidlerimizin ruhuna hediye için bir Fatiha okuyalım)

O sıralarda İslam âlemi büyük olaylarla çalkanıyordu. Ayetullah Humeyni liderliğinde İran'da Şah rejimi devrilmiş, İslam devrimi gerçekleşmişti. Afganistan Ruslar tarafından işgal edilmişti. Filistin'de İsrail zulmü ve katliamı bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Başta İstanbul, Sakarya ve Bursa olmak üzere bir çok şehirde hem bu saldırıları hem de laik rejimin zulme varan uygulamalarını, İslam dünyasındaki Müslüman kıyımlarını protesto etmek, Dünya Müslümanlarıyla (Filistin, Filipin Moro, Eritre, Türkistan, Afganistan, İran..) dayanışmak için Akıncılar teşkilatı olarak önemli yürüyüşler, mitingler tertip edildi. İran'da Şaha karşı ayaklanma, İslami bir direniş olarak görüldü ve İran'lı Müslümanlar mezhep farkı gözetilmeksizin desteklendi.

Dünya Müslümanlarının sorunlarını dile getirmemiz ve sahiplenmemiz, zaman zaman bazı kesimler tarafından mezhepsiz, şia veya vehhabi gibi suçlamalara maruz kalmamıza neden oldu.

1979 yılı kasım ayı aynı zamanda hicri 1400 yılına denk geliyordu.

Hicri 1400'üncü yıl sebebiyle yoğun programlar ve etkinlikler düzenlendi.

Bu dönemde Şehid Bahattin Yıldız kardeşimiz ve ekibi Erzurum'dan Kayseri'ye Hicri 1400 yürüyüşü yaptılar.

Genel merkezimizin talebi ve desteğiyle dergimizin hicri 1400 özel sayısı çıkarmasına karar verdik. Bu sayıda Türkiyeli Müslümanlar olarak ortak bir deklarasyon yayınlamayı, hem ülkemizde hem de İslam aleminde ümmetin birlik ve beraberliğine vurgu yapmayı, Türkiye dâhil tüm İslam ülkelerindeki Müslümanların genel durumunu analiz eden, İslami hareketlerin ortak hedefe birlikte mücadele yapmasını hedefleyen bir sayı olacaktı.

Normalde A3 boyutunda 16 sayfa olarak çıkardığımız dergimizi 32 sayfa olarak bastığımız Hicri 1400 özel sayımızda (8.sayı) büyük ölçüde maksadımıza ulaştık.

Baskıdan önce; bildiğimiz ve tanıdığımız tüm İslami yayın ve dergilerle (Kadir Mısıroğlu'nun çıkardığı Sebil Dergisi, Yılmaz Yalçıner'in Şura Dergisi, Selahattin Eş'in Hicret dergisi, Altınoluk vb. dergiler) temas kurarak Hicri 1400 ortak açıklaması yapmak, bu açıklamayı birlikte tespit etmek ve müteakip ilk sayıda yayınlamaya katılmaya davet ettik. Birçoğu katıldılar. Ortak açıklamanın taslağının hazırlanması için kurulan 3 kişilik komisyonda Akıncılar Dergisi'ni temsil ettim.

Çok güzel hazırlanmış bir dergi oldu. 8 Farklı grup ve cemaatin yayın organlarında ve dergimizde çıkan ortak açıklamayı görmek, hayatımın en mutlu günlerinden biri olmuştu.

Biz mutluyduk da birileri mutsuz ve rahatsız olmuştu. Birden hava değişti. O güne kadar esamesi olmayan resmi makamlar birden ortaya çıktılar.

Aralık ayında Akıncılar Derneği tüm şubeleriyle birlikte sıkıyö-

netim mahkemesi tarafından kapatıldı, Genel Başkanımız önce tutuklandı. Sonra serbest bırakıldı. Birkaç ay sonra Konya'da kurucu başkan T. Rıza Çavuş Akıncı gençlik adında yeni bir dernek kurmuştu.

Çok zor şartlarda yayınımızı 15 günlük periyodu aksatarak da olsa çıkarmaya devam ettik.

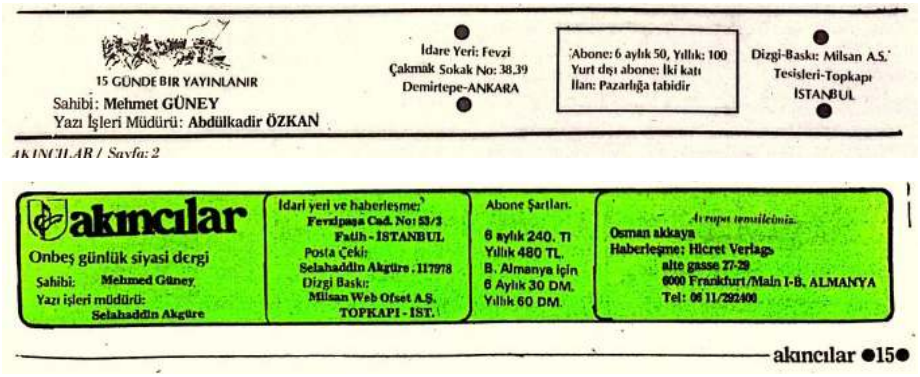
15 GÜNDE BİR YAYINLANIR
Sahibi: Mehmet GÜNEY
Yazı İşleri Müdürü: Abdülkadir ÖZKAN
İdare Yeri: Fevzi Çakmak Sokak No: 38,39 Demirtepe-ANKARA
Abone: 6 aylık 50, Yıllık: 100
Yurt dışı abone: İki katı
İlan: Pazarlığa tabidir
Dizgi-Baskı: Milsan A.Ş. Tesisleri-Topkapı İSTANBUL
AKINCILAR / Sayfa: 2

akıncılar
Onbeş günlük siyasi dergi
Sahibi: Mehmed Güney
Yazı işleri müdürü: Selahaddin Akgüre
İdari yeri ve haberleşme: Fevzipaşa Cad. No: 53/3 Fatih - İSTANBUL
Posta Çeki: Selahaddin Akgüre . 117978
Dizgi Baskı: Milsan Web Ofset A.Ş. TOPKAPI - İST.
Abone Şartları.
6 aylık 240. TI
Yıllık 480 TL.
B. Almanya için
6 Aylık 30 DM.
Yıllık 60 DM.
Avrupa temsilcimiz.
Osman akkaya
Haberleşme: Hicret Verlags
alte gasse 27-29
6000 Frankfurt/Main I-B. ALMANYA
Tel: 06 11/292400
akıncılar ●15●

Son sayımızı (12. sayı) 19 Mart 1980 de çıkarabildik. Aradan birkaç gün geçmeden polisle gelen yazılı bir davetle Sultanahmet'teki savcılığa çağrıldım. Ne için çağrıldığımı bilmediğim için Üsküdar'dan evden Fatih'e dergiye giderken Sultanahmet adliyesine uğradım. Savcı kimlik doğrulamasının ardından; *"Avukatın yok mu?"* diye sordu. *"Avukatım da yok, avukat tutacak param da"* deyince kızdı; *"Bir taraftan yazılarınızda dünyaya nizam vermeye, devlet kurmaya kalkıyorsunuz, mangalda kül bırakmıyorsunuz, diğer taraftan avukat tutacak paranız yok. Size mi kaldı Türkiyeli Müslümanları, dünya Müslümanlarını birleştirmek"* diyerek bağırdı. Savcı o sinirle, derginin ilk sayısından başlayarak beni sorguya çekmeye başladı. Hâlbuki Yazı işleri müdürü olarak benim ismim 3.sayıdan itibaren yer almıştı. Cevapları verirken kan ter içinde kalmıştım. Ak-Lis sayfasının sorumlusu arkadaşımız, sayfalarını tashih ederken benim düzeltip yumuşattığım ifadeleri, dizgicileri ikna edip baskıya girerken tekrar eski haline getirirdi. Bunu birkaç defa yapınca kendisini çağırıp ikaz etmiştim.

Bana o zaman ki Dev-yol, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu gibi sol dergilerin bazı sayılarını getirdi. Abi adamlar bak neler yazıyorlar biz az bile yazıyoruz. Hem bu yazılardan dolayı bir sorun olsaydı şimdiye kadar olurdu demişti. Şimdi tüm Ak-Lis sayfalarından dolayı hesaba çekiliyordum. Savcıya; *"Ama bunların bir kısmı 5-6 ay önce yayınladığımız yazılar, o zaman niye dava açmadınız?"* dediğimde, *"Sen basın kanununu bilmeden mi yazı işleri müdürlüğü yapıyorsun, bizim dava açmak için 6 aylık süremiz var, dosyanın olgunlaşmasını bekledik"* dedi. Doğrusu basın kanununu okumak o hengâme içinde hiç aklıma gelmemişti. Benim için bu durum önemli bir eksiklikti. Bugün anlıyorum ki bir hukuk danışmanına da ihtiyacımız varmış. Savcı bana dergideki bazı yazıların yazarlarını sordu, birçoğunda ya isim yoktu, ya da müstear isimle yazılmıştı. Savcı; *"Bu yazıların bana yazarlarının isimlerini getirirsen sen para cezasıyla kurtulursun, yoksa hapis cezası sana döner."* dedi. Bunun için kendisinden süre istedim. Hemen dergiye geldim. Ulaşabildiğim arkadaşlara haber verdim. Bana birkaç Avukat ismi vererek onların bana yardımcı olacağını söylediler. Arayan çok fazla geçmeden bir sabah dergiye geldiğimde derginin sabah erkenden kapısı kırılarak polis tarafından basıldığını, ne varsa çuvallara doldurulup götürüldüğünü öğrendim, kapısının da mühürlendiğini gördüm. Herkes bir tarafa dağılmıştı. Ankara'daki arkadaşlara dahi ulaşamıyordum. Avukatlarla görüştüm. Dergi için kapatma kararı olduğunu ve hakkımızda 146, 163 ve daha birçok maddeden 17 ayrı soruşturma açıldığını öğrendim.

Bu soruşturmalar sonucunda; 3. sayıdan itibaren yazı işleri görev ve sorumluğunu üstlendiğim Akıncılar Dergisinde çıkan yazılar, haberler hatta Osmanlıca hat yazıları ve karikatür çizimleri için 4 ayrı dava açıldı (1980 mart-nisan ayları). Açılan davalardan biri; o zamanlar birçok Müslümanın hapse girdiği meşhur TCK. 163. madde'den yani *"Dini propaganda yapmak"*, ikincisi silahlı ve yumruklu bir görsel'den yola çıkılarak 146. madde; *"Anayasal düzeni tebdil, tağyir veya ortadan kaldırmak için yayın yoluyla Halkı silahlı isyana teşvik"*, diğerleri de ilgili TCK maddelerini hatırlayamadığım; *"Devletin emniyet kuvvetlerine hakaret"* ve *"Yazı kanununa muhalefet ederek, devrimlere aykırı davranmak* (Osmanlıca yazılmış hat yazılarından dolayı)." Anladık ki Akıncılar Derneği'nden sonra Akıncılar dergisinin de kapatılmasına karar verilmişti.

Tabii bu davalar içinde tek üzül-

düğüm husus; Devlet'in Emniyet kuvvetlerine hakaret içerdiği iddia edilen bazı yazı başlıklarını onaylamam mümkün değildi. Gençlik heyecanıyla üslupta ve ifade tarzlarımızda buna benzer bazı yanlışlarımız da mutlaka olmuştur.

O zamanki basın kanuna göre hapis cezaları yazıları yazanlar içindi. Yazı işleri Müdürüne de para cezası vardı. Ancak söz konusu yazılar içinde müstear (takma) isimle yazılmış yazılar da vardı.

Görüşebildiğim arkadaşlarla ve avukatlarla istişare ettik. Henüz hakkımda yakalama kararı ve yurt dışına çıkış yasağı konulmadığını öğrendik. Almanya'ya ailemin yanına hemen gitmemin isabetli olacağı kanaatine vardık. Eşimle de durumu konuşup acilen yurt dışına gitmemiz gerektiği hususunda birlikte nihai karar verdik.

Bu süreçte, başta annem-babam ve eşim olmak üzere yakın dostlarımdan maddi manevi çok destek gördüm. Bilhassa Eşim Allah (c.c.) kendisinden razı olsun, hep yanımda oldu, çekilen sıkıntılardan dolayı hiç sitem ve şikâyet etmedi.

Dergide verdiğimiz mesajlarda bazı üslup hataları hariç, asla yanlış bir iş yaptığımızı hiç düşünmedim. Allah rızası için Hak yoluna İslam'a insanları hayra davet ediyor. Ülkemizdeki ve tüm dünya Müslümanlarını da aradaki ihtilafları, usul tartışmalarını bir tarafa bırakıp birlik olmaya çağırıyorduk. Bilhassa, Avrupa baskısı ile birlikte 100 bine yakın baskısını yaptığımız; diğer farklı İslami yayınlarla birlikte ortak Hicri 1400 deklarasyonunu aynı anda yayınladığımız Hicri 1400 yılı özel sayısının bazı iç ve dış odakları ürküttüğünü tahmin ediyorum.

Dergideki görevim sırasında Allah rızası için büyük bir fedakârlıklarla işin mutfağında, muhteva kısmında bana büyük ölçüde yardımcı olan Akif Emre kardeşimizi bu vesile ile rahmetle anıyor, mekânı cennet olsun diyorum.

Sonuç olarak: Bu konuda gerek o dönemi yaşayanlardan gerekse sonradan gelenlerden çok daha güzel ve farklı değerlendirmeler yapılabilir. Biz mümkün olduğu kadar yaşanan olaylarla dönemi anlatmaya çalıştık. Hepimiz için bir imtihan dünyasında yaşıyoruz. Bazen geçmişte yaşanan benzer imtihanlar biraz şekil değiştirerek günümüzde de karşımıza çıkabiliyor, gelecekte de çıkabilir. Eğer geçmişte iyi ve güzel yaptığımız işler varsa bunları geliştirerek devam ettirmek, yapılan yanlışlar da varsa bunları da anlayıp bir daha tekrarlamamayı başarabilirsek, gerek şahsımız gerekse topluluk olarak geçmişten ders ve ibret almış oluruz ki bu anlattıklarımız ve geçmişin muhasebesi bizim için faydalı olmuş olur.

Müminler birbirlerine kenetlenmiş bir binanın tuğlaları gibidirler. Tuğla olamazsak, tuğlanın harcı, en azından harcın içindeki bir kum tanesi olabiliyorsak, Allah rızası için bu kutlu davaya bir nebze katkımız olmuşsa ne mutlu bize…

Müminler birbirlerine kenetlenmiş bir binanın tuğlaları gibidirler. Tuğla olamazsak, tuğlanın harcı, en azından harcın içindeki bir kum tanesi olabiliyorsak, Allah rızası için bu kutlu davaya bir nebze katkımız olmuşsa ne mutlu bize…

(ALINTI)

Beykoz Akıncıları*

Muharrem ERGÜL

* Muharrem Ergül Kitabı, Haz.: Akif Kuruçay, Beykoz Belediyesi Kültür Yayınları, İstanbul 2020, ss. 66-69.

Akıncılar Derneği'nin Beykoz şubesini kurmakla görevlendirilmiş bir kaç kişiden biriydim. İlk olarak Fatih'te faaliyete geçen Akıncılar Derneği'nin İkinci şubesini Beykoz Paşabahçe'de açtık.

***

MTTB içinden ayılan bir grup Akıncılar Derneği'ni kurdu. Akıncılar en öz ifadeyle kamplara bölünmüş Türkiye›nin İslami değerler ışığında birliğini amaçlıyordu. MTTB gibi o da sokaktaki anarşiye bulaşmaya niyetli değildi.

Büyük Doğu ve MTTB bizim ağabeylerimizin kuşağını yetiştiren sosyal kurumlardı. Bizim Jenerasyonun hamiliğini ise Akıncılar Derneği üstlendi Paşabahçe'de Bahçeli Kahve denilen yerde, ahşap bir binamız vardı. İlk başkanımız Mehmet Şam'dı. Allah rahmet etsin, Mehmet ağabey Konyalıydı ve din kültürü öğretmeniydi. Çok İyi top oynar, masa tenisini çok severdi, iyi de saz çalardı; birlikte türkü söylerdik. Ali İbiş ağabey Beykoz şubesinin sekreteri, ben de muhasibiydim. Akıncıların Beykoz için en temel görevi bizim gibi düşünen gençlerin kültürel ve sosyal ihtiyaçlarına cevap vermek ve bir hayat alanı oluşturmaktı. Akıncılar Beykoz'da gerçekten de bir kültür merkezi gibi çalıştı.

Dernekte bağış yoluyla temin edilen kitaplardan oluşan bir kütüphane kurduk. Edebiyat dergilerini büyük bir dikkatle takip ederdik. Sezal Karakoç'un Diriliş, Nuri Pakdil'in Edebiyat dergisi elimizden düşmezdi.

Bu yayınlar sayesinde bizim gibi hayalleri olan pek çok yeni isimle tanışmıştık. Dergi takibini oldukça önemser, Türkiye'nin hangi şehrinde kim hangi dergiyi çıkarır, bilmek is-terdim. Mektuplar yazarak Türkiye'nin farklı şehirlerinde yayımlanan dini içerikli dergi ve kitapların çoğuna ulaşırdım.

Dernek, aynı zamanda okulda işlenen derslerin tekrar edildiği bir dershane mantığında işliyordu. Üst sınıflar, alt sınıfların derslerinde yardımcı oluyordu. Bunun yanı sıra, yine benim çok önemsediğim bir iş daha yapılıyor, temel dinî bilgiler öğretiliyordu. Beykoz'da İmam Hatip Okulu olmadığı için gençlerin çoğu temel dinî bilgiler konusunda eksik yetişiyordu.

***

Beykoz Akıncıları olarak çevremizde yaklaşık 70 civarında genç toplayabilmiştik. Dışarıdan bazı gençler ise bizim yanımıza gelmeye utanırlardı. Ziraat Bankası Müdürünün oğlu Sıtkı vardı, abileri sol görüşlüydüler, ama o bizimle vakit geçirmeyi severdi. Sonunda o da bize takılmaya başladı. Ama derneğe gelip gittiğini ailesinden gizledi. Akıncılar, çok şükür birçok gencin sağa sola savrulmasının önüne geçti. Okuldan geldiğimizde derneğe koşuyor, derslerle, etütlerle burada zamanımızı değerlendiriyorduk. Hayatımızda boş vakit kavramına yer yoktu. İstanbul dışından gelen arkadaşlarımızı yatılı ağırlayabileceğimiz bir odamız bile vardı. Kış günleri binayı sobayla ısıtıyorduk, bunun için bir nöbet listesi hazırlamıştık. Sadece soba yakma işi değil, bulaşık, temizlik gibi yapılması gereken her işi nöbetçilik sistemiyle yürütüyorduk.

***

Akıncıların Türkiye genelindeki faaliyetlerini yakından takip ederdik. Dernek kısa zamanda 60 şubeye ulaşmıştı. "Sokak şiddetinden beslenen diğer gençlik teşkilatlarından ne eksilirse memleket için o kadar hayırlıdır" diye düşünüp sayımızın artması için dua ederdik. Burası hepimizi zararı alışkanlıklardan, kötü arkadaşlıklardan, bölücü fikirlerden, ırkçılıktan ve cehaletten koruyan bir limandı. O günlerde gençleri etkisi altına alan tüm hareketlerden daha kuşatıcı, barışçı bir yerde durduğumuzdan bugün hâlâ gururla bahsederim.

**

Biz bu çatı altında memleket meselelerine ahlaki, barışçı, özgürlükçü çoğulcu, yerli ve sivil perspektiften bakmayı öğrenmiştik. Yaklaşımımız kimseyi dışlamıyor, davamız herkesin bir arada, huzur içinde yaşayacağı bir Türkiye vadediyordu. Herhâlde diğer gruplar da taraftar çekmek için cennet gibi bir dünya vadediyor olmalıydı. Ancak söylem ve tavrımızın önemi 80 darbesine giden kanlı serüvende çok net anlaşıldı. Bize saldırılar yapılsa da hiçbir arkadaşımız kazara da olsa şiddete, teröre, cinayete bulaşmadı.

Derneğin Beykoz şubesinin ikinci başkanı Ali Muratoğlu oldu, şubemiz 12 Eylül darbesiyle kapatılana kadar faaliyetlerini sürdürdü. O sırada Akıncılar, Türkiye genelinde 400 şubeye ulaşmıştı.

Biz bu çatı altında memleket meselelerine ahlaki, barışçı, özgürlükçü çoğulcu, yerli ve sivil perspektiften bakmayı öğrenmiştik. Yaklaşımımız kimseyi dışlamıyor, davamız herkesin bir arada, huzur içinde yaşayacağı bir Türkiye vadediyordu. Herhâlde diğer gruplar da taraftar çekmek için cennet gibi bir dünya vadediyor olmalıydı. Ancak söylem ve tavrımızın önemi 80 darbesine giden kanlı serüvende çok net anlaşıldı. Bize saldırılar yapılsa da hiçbir arkadaşımız kazara da olsa şiddete, teröre, cinayete bulaşmadı.

(ALINTI)

Müslüman!...*

AK-GENÇ

** Akıncılar Dergisi, Sayı:6, Sayfa: 13*

Bu çağ savaş çağı,
Biz bir savaş eriyiz.
Öldüren bir savaşta
Biz bir ölüm eriyiz.

Evet, Müslüman ölüm eridir. Canını can sahibine, müslümana yakışır bir soylulukla, her an emanet etme şuuruyla hareket eder. Müşrik düzenlerin zulümlerini sürdürmek için, hergün mazlum insanların ve bilhassa yeryüzünde düzen hakimiyeti ellerinden alınmış mazlum müslümanların kanına girildiği ülkemizde ve yeryüzünde artık müslümanlar olarak açık tavrımız konmuştur:

Senaryosunu başkalarının hazırladığı, parsasını yine başkalarının topladığı hareketlere; müşrik düzenler ve çağdaş tiranlar, tağutlar uğruna; emperyalizmin çıkarları uğruna dökülecek ne tek damla kanımız, ne de verilecek canımız var! Bu böyle biline!..

Ancak müslümanlar olarak emaneti sahibine verme yolunda, hiç bir düzenbazın oyununun girmediği cihad aşkıyla, sırf **İ'lâyı Kelimetullah** uğruna kanımızı ve canımızı verebileceğimiz hareket stratejisini belirleyip, bütün müslümanların "EVET"ini alabilecek bir ulül'emr mekanizmasının çalıştırılacağı bir İslâmı hareketi oluşturamadığımız müddetçe

vebal altındayız... Bu şartları oluşturmak her **müslümanım** diyene borçtur. Ve o anda bu uğurda mal, can, kan feda... Kafalar ve beyinler onun için çatlasın... Nazargâh-ı ilâhı olan gönülleri o anın hasreti, umudu ve sevincinden başka bir şey kavurmasın...

Mazi, hal ve istikbalin muhasebesini yapıp zamana hükmünü sen vereceksin! Başkası değil... Zaman çarkı senin için dönecek... Onun için uğraş, didin, ömrünü onun için ver!... Bu dünyadan alıp götüreceğin neyin var ki bunlardan başka?...

O zemini oluşturmak için düzenin bütün müesseselerini ele geçirmemiz gerekir hareketin sıhhati bakımından... Üniversiteliler ve yüksek okullar gibi köşe başlarını tutmamız gerekir. Ezelden bizim olan yerlere tekrar bizim diye basabilmemiz için...
"Müslümanlar Saflara!..." diyoruz; zulme sömürüye, küfre son diyebilmek için!... İnancımızı hayata hakim kılmak için!... Müşrik düzenlerin şeytanca oyunlarını bozup başlarına çalmak için...

MÜCADELEMİZ KIYAMETE KADAR SÜRECEK...
YAŞASIN DÜNYA MÜSLÜMANLARININ İSLAMİ HAREKETİ...
YAŞASIN MÜSLÜMAN TÜRKİYE MÜCADELEMİZ...
MÜSLÜMAN TÜRKİYE KURULACAKTIR!...

AK-GENÇ

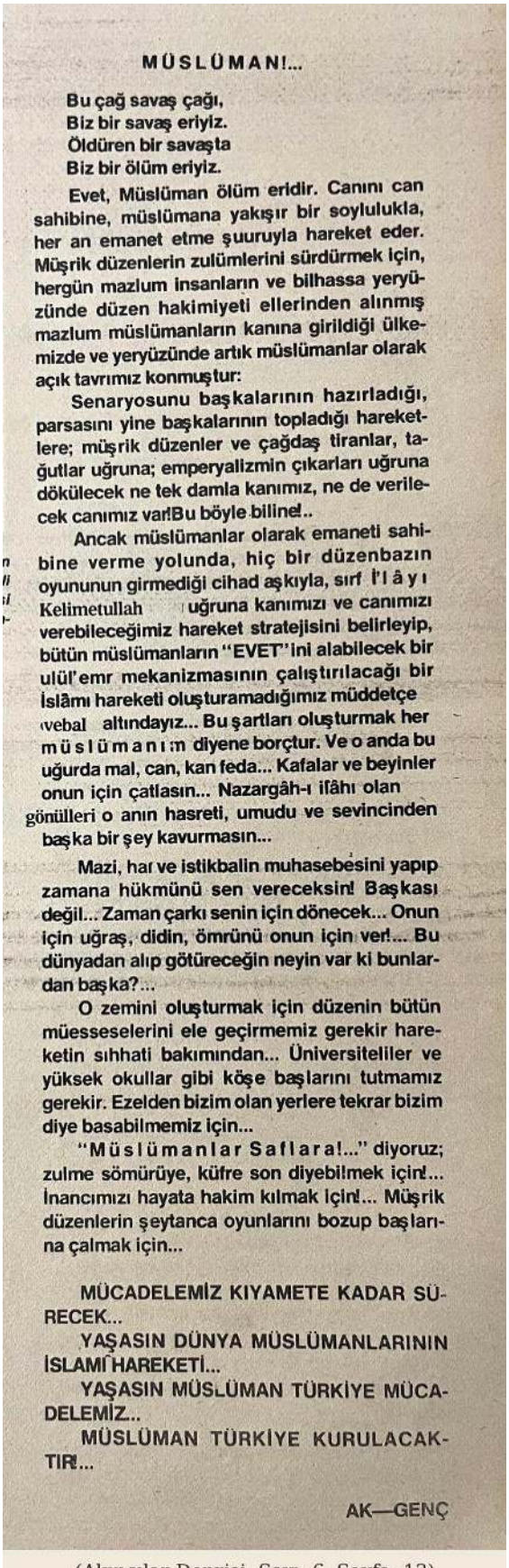

MÜSLÜMAN!...

Bu çağ savaş çağı,
Biz bir savaş eriyiz.
Öldüren bir savaşta
Biz bir ölüm eriyiz.

Evet, Müslüman ölüm eridir. Canını can sahibine, müslümana yakışır bir soylulukla, her an emanet etme şuuruyla hareket eder. Müşrik düzenlerin zulümlerini sürdürmek için, hergün mazlum insanların ve bilhassa yeryüzünde düzen hakimiyeti ellerinden alınmış mazlum müslümanların kanına girildiği ülkemizde ve yeryüzünde artık müslümanlar olarak açık tavrımız konmuştur:

Senaryosunu başkalarının hazırladığı, parsasını yine başkalarının topladığı hareketlere; müşrik düzenler ve çağdaş tiranlar, tağutlar uğruna; emperyalizmin çıkarları uğruna dökülecek ne tek damla kanımız, ne de verilecek canımız var!Bu böyle biline!..

Ancak müslümanlar olarak emaneti sahibine verme yolunda, hiç bir düzenbazın oyununun girmediği cihad aşkıyla, sırf İ'lâyı Kelimetullah uğruna kanımızı ve canımızı verebileceğimiz hareket stratejisini belirleyip, bütün müslümanların "EVET"ini alabilecek bir ulül'emr mekanizmasının çalıştırılacağı bir İslâmı hareketi oluşturamadığımız müddetçe vebal altındayız... Bu şartları oluşturmak her müslümanım diyene borçtur. Ve o anda bu uğurda mal, can, kan feda... Kafalar ve beyinler onun için çatlasın... Nazargâh-ı ilâhı olan gönülleri o anın hasreti, umudu ve sevincinden başka bir şey kavurmasın...

Mazi, hal ve istikbalin muhasebesini yapıp zamana hükmünü sen vereceksin! Başkası değil... Zaman çarkı senin için dönecek... Onun için uğraş, didin, ömrünü onun için ver!... Bu dünyadan alıp götüreceğin neyin var ki bunlardan başka?...

O zemini oluşturmak için düzenin bütün müesseselerini ele geçirmemiz gerekir hareketin sıhhati bakımından... Üniversiteliler ve yüksek okullar gibi köşe başlarını tutmamız gerekir. Ezelden bizim olan yerlere tekrar bizim diye basabilmemiz için...

"Müslümanlar Saflara!..." diyoruz; zulme sömürüye, küfre son diyebilmek için!... İnancımızı hayata hakim kılmak için!... Müşrik düzenlerin şeytanca oyunlarını bozup başlarına çalmak için...

MÜCADELEMİZ KIYAMETE KADAR SÜRECEK...

YAŞASIN DÜNYA MÜSLÜMANLARININ İSLAMİ HAREKETİ...

YAŞASIN MÜSLÜMAN TÜRKİYE MÜCADELEMİZ...

MÜSLÜMAN TÜRKİYE KURULACAKTIR!...

AK—GENÇ

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 6, Sayfa: 13)

Akıncılar ve Bir Devrin Kültür Sermayesi Üzerine Bazı Notlar

Kemal KAHRAMAN
Dr., Tarihçi-Yazar

1970'li yılların sonlarında İzmir'de üniversite öğrencisi iken otobüslerle Ankara'ya gittiğimizi hatırlıyorum. Akıncılar teşkilatının bir mitingi vardı. Sabah ulaştığımız başkentte heyecanlı anlar yaşandı, başka şehirlerden gelen arkadaşlarla görüştük. Görüşmenin, tanışmanın daha önemli olduğu bir devirdi. Arkasından ilgi alanımız olan kültür ve yayın merkezlerine geçtik. Çankaya taraflarında kurulan Mila Haber Ajansı'na ziyaretimiz oldu. Rahmetli Yaşar Kaplan'la tanışma, sohbet…O sırada bir yandan *Aylık Dergi*'yi çıkarıyor. *Büyük Doğu* dergisinin bıraktığı yerden önce *Diriliş*, sonra *Edebiyat*, arkasından *Mavera* gibi dergilerin kitap yayınlarıyla birlikte Türkiye kültür hayatına damgasını vurduğu bir dönemden söz ediyoruz.

Ülke kargaşa ve kaos içinde, sokaklar sağdan soldan kurtuluş reçeteleri sunan örgütlerin uygulama alanı olmuş, devlet kurumları da bu kutuplaşmalardan payını alıyor. Gazeteler her gün gösteri, çatışma, saldırı haberleriyle dolu. Bir bakıma temsil yeteneği zayıf olan siyasi sistemin yapamadığını sokaklar, meydanlar yapıyor. İşin ilginç yanı bütün tarafların kendine göre oldukça etkili, üretken, seviyeli, okunan, takip edilen bir kültürel arka planının bulunması. Belli yaştaki veya özelliklerdeki gençler muhtelif örgüt isimleri altında sokaklarda mücadele veriyor olabilir. Zaman zaman çatışmalar da yaşanıyor olabilir. Bunların birçoğunu ancak aradan şu kadar zaman geçtikten sonra ve Türkiye o günlerden bu günlere geldikten sonra yeni yeni çözümleyebiliyoruz.

O günleri yaşamış olan arkadaşlarımız ve büyüklerimiz yine de bir pişmanlık veya hatırlamak istemedikleri bir tecrübe olarak değil, mevcut şahsiyetlerini inşa eden nitelikli, heyecanlı, fedakâr bir dönem olarak hatırlıyor. Gerçekten sokak eylemlerine katılan gençler kendi başlarına kaldıklarında bir şeyler okuyor, bugünlere kadar evlerini süsleyen zengin kütüphaneleri oluşmaya başlıyordu. Elbette aile yapısı, karakter, eğitim gibi faktörler gençlerin eylem biçimini, kitaba ayırdıkları zamanı ve kitap türlerini belirliyordu ama ortak özellik herkesin kitap

Akıncılar Derneğinin tertipleciği şiir okuma yarışmasında ikinci gelen küçük Akıncı Mehmet Bereket Doğan, şiirini okurken görülüyor... (Foto: M. Said DOĞAN ADIYAMAN)

Adıyaman'da Akıncılar Derneği Şiir Okuma Yarışması düzenledi

ADIYAMAN (Mehmet Said DOĞAN Bildiriyor)

Kuruluktan hemen sonra hızlı bir çalışma devresine giren Adıyaman Akıncılar derneğinin geçtiğimiz hafta ortaokullar seviyesinde bir şiir okuma yarışması düzenlemiştir.

50 kişinin yarışmasın öğretmen Ebubekir Ayaklı tarafından yönetilmiştir. İmam — Hatip Lisesi öğrencilerinden Mustafa Bozan'ın Kur'an-ı Kerim tilâvetiyle başlayan yarışmanın konuşmasına Endüstri Meslek Lisesi din ve ahlâk dersleri öğretmeni Yahya Kemal Gürendede yapmıştır.

Daha sonra yarışmaya geçilmiş, yarışmacılar davetlilerin millî duygularını galeyana getirmişlerdir. Yarışmacılar jüri tarafından şöyle derecelendirilmişlerdir:

1 — Nizayi Avcı, 2 — Mehmet Bereket Doğan, 3 — Abdulkadir Çelik, 4 — Sinan Temel ve 5 — Bekir Horzu.

Yarışmanın sonunda derece alanlara muhtelif hediyeler verilmiş, öğretmen Abuzer Bereket Adıyamanlı Akıncıları faaliyetlerinden dolayı bertik etmiştir.

ve dergi okumasıydı. Bilgisayar, cep telefonu gibi insanı meşgul eden iletişim araçlarının yokluğu bu durumda bir avantaj olabilir. Fakat o günlerin ülke ve Dünya atmosferini de dikkate almak gerekiyor.

Siyasiler ekranlarda enflasyon, zam, vatan, millet hesapları yaparken aydınlar, yazarlar, şairler, kendi birikimlerine göre düşüncelerini ve eserlerini ortaya koyuyordu. Ülkenin kültür, sanat ve düşünce hayatı bakımından velut bir dönemdi. Sokaklarda, duvarlarda slogana dönüşen çözüm formüllerinin arkasında yazarların, şairlerin kalemiyle ortaya koyduğu yeni bir dünya tasavvuru vardı. O dönemin yazarlarına, şairlerine bakın ne kadar idealist, fedakâr, inançlı olduklarını fark edeceksiniz. Özgün, ses getiren, kanaat önderliği yapan eserler, kurumsal yapıların dışındaki nispeten özgür ortamda ortaya konan eserlerdi. Tabi sık sık yasal engellerin sınırlarıyla karşılaşıyorlar. Kamuda çalışanlar ya üç maymunu oynuyor, değilse düşüncesi veya yaşam biçimi nedeniyle irili ufaklı bedeller ödemeyi göze alıyordu.

Bedel ödemek denince ilk akla gelen elbette Necip Fazıl'dı. Sakarya Türküsü'nü 1949'da yayınlamıştı. Dönemi bilenler başına neler gelebileceğini tahmin etmekte zorlanmayacaktır.

Sakarya, saf çocuğu masum Anadolu'nun
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun.

Buradaki Sakarya sembolü rastgele seçilmiş değildir. Medeniyetimizin son devletinin çınarı fidan halindeyken Sakarya boylarında gelişip serpilmiştir. Necip Fazıl'ın şiirleri, konuşmaları, prensipleri net bir şekilde ortaya koyan, üstelik kolayca akılda kalan üstün bir nitelik taşıyordu. Adeta destansı bir dönemin şekil ve ruh olarak son büyük temsilcisiydi. Sadece sanata ve edebiyata yakın aydınlara değil bütün bir millete hitap eden üslubu, dili, duruşu, sesi, anlamı vardı. Nice nesiller onun mısralarıyla beslendi, büyüdü, olgunlaştı. Bugün bile ilerlemiş yaşına rağmen *Sakarya Destanı*'nı, *Gençliğe Hitabe*'yi ezberden okuyacak birçok insan bulabilirsiniz.

Sahnelerde bizim dünyamızı yansıtacak esaslı bir şiir okunmak istendiğinde akla hemen onun şiirleri gelir. Belki bir de Mehmet Akif, Arif Nihat Asya, işte o kadar. Böylesine meydan yerine çıkmış bir insanın o dönemde sık sık hapishane duvarlarını görmesi normaldi. Bunlardan birisi 1960 ihtilalinde oldu. 1961'de *Zindandan Mehmet'e Mektup* şiiri yayınlandı. Aslında oğlu Mehmet'e yazılmış bir mektuptu ama "Mehmet" sembol oldu Anadolu sathındaki bütün Mehmetleri içine aldı, zaman boyutunu da aşarak günümüze kadar bütün Mehmetler bu mısralarla hayat buldu.

1970'li yıllar derseniz *Sakarya Türküsü* ve *Zindandan Mehmet'e Mektup*'u bilmeyen genç yok gibiydi. Sokaklarda, meydanlarda gençler, aydınlar, akademisyenler... Okumuş okumamış ayrımı yapmadan aynı davaya inanmış gönüller bu şiirlerde gerçek ifadesini buluyordu. Onun el vermesiyle yetişen nesiller geleceğin Türkiye'sine damgasını vurdu. 60 ihtilali ülkeyi kasıp kavururken Necip Fazıl 1962 yılında şiirlerini *Çile* adlı kitapta topladı. Bu, umutların tükenmediği anlamına geliyordu. Siyasi atmosferin bütün umutsuz görünüşüne rağmen onun açtığı yoldan giden aydınlar, yazarlar, eserlerini, emeklerini ortaya koymaya başladı. Bu süreçte Necip Fazıl'ın 1968'deki ünlü Van Konferansını, unutmamak gerekiyor; *Özlediğimiz Neslin Vasıfları.*

Necip Fazıl adına ilk iliştirilecek isim kuşkusuz Sezai Karakoç'tur. Daha 50li yıllarda yayınladığı *Monna Rosa* adlı destansı şiiriyle hem gençlerin hem de üstadın gözüne girmiş durumdadır. Necip Fazıl'ın oğlundan gerekli özleri aldıktan sonra "Diriliş" kavramı çevresinde yepyeni bir biçimde kendine has bir oğul meydana getirdi ve eserlerini orada vermeye başladı. 1975'te yayımladığı *Zamana Adanmış Sözler* konumuz açısından büyük önem taşıyor. Necip Fazıl gibi vezinli kafiyeli şiir yazmamakla beraber onun da dillere destan olan mısraları vardır ki başında işte bu şiirindeki *Ey Sevgili* kısmı gelir. O günkü gençlerin ruhunu beslediği gibi günümüze kadar dillerden yani gönüllerden düşmemiş,

bu kadar halka mal olan bir şiiri Cumhurbaşkanı da mikrofonlardan okumuştur. Tabi bu bağlamda bir yıl sonra gelen (1976) *Diriliş Nesli'nin Amentüsü*'nü de unutmamak gerekiyor. Eğitim sisteminin bıraktığı büyük boşluk karşısında düşünürler, şairler, önderler gençler için bir inanç manzumesi ortaya koyma gayreti içindedir.

Biraz geriden alırsak, yıl 1970; Şule Yüksel bir dönem kadın-erkek bütün inanmış gönüllerde fenomen olan ünlü *Huzur Sokağı*'nı yayınladı. Şahsiyet olarak inanmış hanımların yeni dünyada nasıl yaşaması, düşünmesi ve giyinmesi gerektiği konusunda belki ilk rol model oldu.

Yıl 1972, Erdem Bayazıt *Sebep Ey* adlı şiir kitabını yayımlıyor;

Dünyanın kalbini dinle geliyor adım adım
Dallar meyveye dursun toprak tohuma dursun
İnsan barışa dursun selama dursun zaman
Sabır savaş zafer. Adım: Müslüman.

Bu mısralar genç ihtiyar herkesin kalbinde, okulda, sokakta, meydanlarda yankı buldu. Bir şeyler yapmak isteyen canlara can kattı. Erdem Bayazıt'ın davudi sesi o dönem yapılan bütün çalışmaların, siyasetin, kültürün, düşüncenin arkasında yaslanılan bir dağ gibi duruyordu. O dönemin kaotik ortamında kaybettiğimiz canları şöyle tarif ediyordu;

Onlar gittiler
Yalnız bir yemin kaldı aramızda
Ben şimdi bu yanda
Kasılmış çıplak bir kurşun gibiyim
Namluda.

Günümüzün konforlu ortamından baktığımızda o günleri çözümlemek kolay görünmüyor. Şiirlerin adlarına bakın; *Önden Giden Atlılar*, *Güneşçağ Savaşçıları*, *Diriliş Saati*, *Sürüp Giden Çağlardan.* Şu odaklanmaya bakar mısınız;

Güneşçağ öncüleri yolları tuttu dua erleri tuttu
Yüzleri Mekke ülkesi gözleri medine çeşmesi
Elleri altınçağ mimarı.

Yitik bir medeniyeti tasvir çabaları… Arkasından Cahit Zarifoğlu 1973'te *Yedi Güzel Adam*'ı yayınlıyor. Kültür dünyamız o gün bugün yarım asırdır bu güzel insanları konuşuyor.

Burada Salih Mirzabeyoğlu'na ayrı bir parantez açmak uygun olabilir. O da kendini bütün inançlı yazarlar, şairler gibi Necip Fazıl'ın nesli olarak görüyor. Üstadın kendisiyle görüşüyor ve övgülerine mazhar oluyor. 1979'da onun *Gölge Dergisi* Çağlarüstü Mutlak Fikre Doğru sloganıyla ortaya çıkıyor. Akıncı kavramını sık kullanıyor, adeta teşkilatla bu dergi arasında manevi bir bağ kuruluyor. O günleri yaşamış gençler olarak mısraları hala kulaklarımızda çınlıyor;

Sen Eritre'desin çocuk
Sen Moro'da
Sen yıllarca zulmedilensin
Türkistan'da, Azerbaycan'da
Kırım'da
Kan denizinde boğulansın Ortadoğu'da
Terkedilensin Trakya'da
Mahzunsun Kosova'da
çığlık içimde düğüm
çığlık gözümde yaş
bekle çocuğum
yeni bir dünya için verdiğim savaş…

Bu haliyle Necip Fazıl'ın Dava, Sezai Karakoç'un Diriliş dediği mücadeleyi evrensel boyutlarıyla ortaya koymaya çalışmış gibidir. Onun duruşu gençlere kendini Dünyanın her yerinde varoluş mücadelesi veren ümmetin bir parçası olarak hissetme duygusu kazandırıyordu.

Umut bahçelerine yeni fidanlar dikmek için 1979 yılında Rasim Özdenören *Gül Yetiştiren Adam*, Nuri Pakdil *Bağlanma* adlı eserlerini yayınlıyor. Başka bir kulvarda Mehmet Zahit Kotku hazretlerinin *Tasavvufi Ahlak* adlı eserinin yayınlandığını görüyoruz. Bu da gerektiğinde meydanlara çıkmaktan kaçınmayan fedakâr, gözü pek ruhların beslendiği en önemli kaynaklar arasında yer alıyor. Fatih'teki küçük camiyi merkez alarak faaliyet gösteren "görünmeyen üniversite", Şeyh Edebalı'dan Akşemseddin'e, ondan Gümüşhanevi hazretlerine kadar gelen emaneti modern dünyada varlık göstermeye çalışan gönüllere aktarıyor. Böylece gençler okullarda mesleklerini öğrendikleri gibi, entelektüel açıdan şair ve yazarların eserleriyle manevi açıdan gönül mimarlarının işaretleriyle yolunu çiziyordu.

Dünyada olup bitenleri göz ardı edersek o dönem düşünce dünyamızı şekillendiren önemli bir etkeni ihmal etmiş oluruz. Sol gelenekteki 68 kuşağı efsanesinden bahsetmiyorum elbette. İthal ve sahte olandan değil çağlar boyu bize ait olan bir dünyadan bahsediyoruz. Cezayir'in bağımsızlık mücadelesi. Arkasından Kudüs'ün işgaliyle sonuçlanan 67 Arap- İsrail Savaşı. Bütün bunlara duyarsız kalan siyasi ve idari bir atmosfer. Şairlerimiz, yazarlarımız tepkilerini eserleriyle verdi,

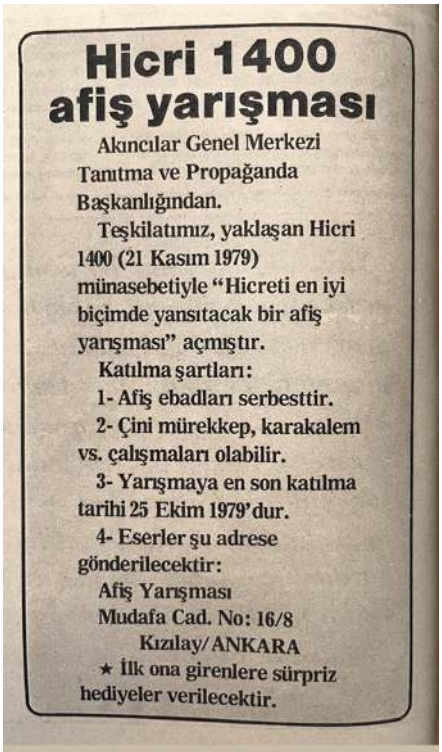

Hicri 1400 afiş yarışması

Akıncılar Genel Merkezi Tanıtma ve Propağanda Başkanlığından.

Teşkilatımız, yaklaşan Hicri 1400 (21 Kasım 1979) münasebetiyle "Hicreti en iyi biçimde yansıtacak bir afiş yarışması" açmıştır.

Katılma şartları:

1- Afiş ebadları serbesttir.

2- Çini mürekkep, karakalem vs. çalışmaları olabilir.

3- Yarışmaya en son katılma tarihi 25 Ekim 1979'dur.

4- Eserler şu adrese gönderilecektir:

Afiş Yarışması
Mudafa Cad. No: 16/8
Kızılay/ANKARA

★ İlk ona girenlere sürpriz hediyeler verilecektir.

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 4, Sayfa: 4)

gençler meydanlarda, duvarlarda İslam dünyası haritasını hatırlatmaya çalıştı.

Aynı devirde İslam dünyasından yapılan yoğun çevirilerin katkısı büyük önem taşıyor. Fakat onlar için ayrı bir çalışma yapmak gerekiyor. Mısır'da büyük bir mücadele veren Seyyid Kutub kendi başına bir örnek ve model olmuştur. *Fî Zılâl* adlı Kur'an tefsiri çevirisinin 1977'de yayınlanması anlamlıdır. *Yoldaki İşaretler* gibi birçok eseri tercüme edilen Mısırlı ünlü âlimin 1966'daki idamı bir yıl sonra İsrail karşısında yaşanacak büyük hezimetin habercisi gibidir.

Manevi önderlerin, yayın dünyasının dışında burada tiyatro, sinema ve müzik konularına da kısaca değinmekte fayda var. Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Nuri Pakdil, aklınıza hangi büyük yazar gelirse, bir tiyatro eseri yazma gereği duyduğu bir dönemden söz ediyoruz. Önemli çalışmalar yapıldı, bize ait tiyatro salonları doldu. Abdullah Karslı'nın, Hasan Nail Canat'ın sahne çalışmaları, Ali Nar'ın *Muhtar Kafası*'nın gösterimi (1976). Fakat bu alandaki çalışmaların başladığı gibi devam ettiğini söylemek zor. Sinemada Yücel Çakmaklı'nın yönettiği Şule Yüksel'in *Birleşen Yollar* (1970), Salih Diriklik'in *Gençlik Köprüsü*, Mesut Uçakan'ın *Lanet* adlı film çalışmaları önemli bir başlangıç niteliğindeydi.

TRT ve kurumsal sanat çevreleri tarafından "yeşil pop" adıyla dışlanan müzik faaliyetini de dönemin olmazsa olmazları arasında saymamız boynumuza borçtur. Onlar günümüze kadar genç insanların duygularına hitap ederek bir duyarlığın daha geniş kitlelerce paylaşılmasına büyük katkı sağladı. Birçok örnekte şairler yazdı, onlar söyledi, böylece söz geniş kitlelere ulaştı. Sanat dünyasında bize yabancı bir kültürün hâkim olduğu süreçte bu arkadaşlar önemli bir boşluğu doldurdu. Meydanların, salonların, gönüllerin sesi oldu. Direniş ruhunu geniş kitlelere taşıdı.

1977 yılında Müslüman olarak Yusuf İslam adını alan eski Cat Stevens kimlere ilham vermiştir uzmanları bilir ama ülkemizde de sosyal etkinlikleri destekleyen kültür faaliyetleri arasında müzik önemli bir yer tutmuştur. Bunların arasında Mehmet Emin Ay gibi geleneksel ilahi formunu yeni bir yaklaşımla yaşatanlar olduğu gibi Millî Görüş, Akıncılar gibi derneklerin bizzat oluşturduğu gençlik koroları sahnelerde, meydanlarda katılım sağlamak üzere marşlar söyleyen korolar meydana getirdiler. Şairlerin dillerde dolaşan mısralarını kuvvetli gûfteler halinde heyecanlı dinleyicilere sundular. Bunlar arasında Necip Fazıl'ın, Erdem Beyazıt'ın Akif İnan'ın şiirleri sayılabilir.

Son olarak, 1970'lerin ikliminde, ruhunda yetişerek 1980'lerde eser veren sanatçılarımız var ki Ömer Karaoğlu, Eşref Ziya Terzi, Taner Yüncüoğlu, Aykut Kuşkaya bu cümleden sayılabilir. Bunlar arasında birçok hitabetin yapamadığını yapan günümüze kadar da gönüllerden düşmeyen Karaoğlu'nun yeri sanırım başkadır. On yıllardır genç yaşlı insanımızın kalbini ürperten, geniş bir toplumsal karşılığı olan bu arkadaşın kültür kurumlarımızda hak ettiği ilgiyi görmediği kanaatindeyim. Oysa 1970'li-1980'li yıllardaki kaos ortamında yeşeren o direniş ruhunun en önemli temsilcilerinden birisi Ömer Karaoğlu'dur. Manevi önderlerin gönüllerde, şairlerin mısralarda, düşünürlerin satırlarda yaptığını Karaoğlu bestelerde yapmıştır.

Herkes bir ucundan sağlam bir şekilde tuttuğunda bu emanet gelecek nesillere selametle aktarılacaktır. Bu yola katkısı olan herkese selam olsun.

Ümmetçi Bir Gençlik Hareketi Olarak Akıncılar

Mustafa ÖZEL
Prof. Dr., FSMVÜ

İslam'ın temel umdelerinden biri, kardeşliktir. Kur'an-ı Kerim'in en bilinen, en çok okunan, toplumsal birlik ve beraberlik söz konusu olduğundan çok sık okunan ayetlerinden biri, Hucurât suresinin 10. ayet-i kerimesidir: "Müminler ancak kardeştirler." Peygamber Efendimizin (s.a.v.) Medine'ye hicret ettikten hemen sonra ilk yaptığı işlerden biri, *muâhât*'tır (insanları birbirleriyle kardeş kılma). Efendimizin bu fiili kardeşlik uygulamasını destekleyen, açan, çeşitlendiren birçok hadis-i şerif de vardır. Bunlardan biri şöyledir: "Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, haksızlık yapmaz, onu düşmana teslim etmez. Müslüman kardeşinin ihtiyacını gideren kimsenin Allah da ihtiyacını giderir. Kim bir Müslüman'dan bir sıkıntıyı giderirse, Allah o kimsenin kıyamet günündeki sıkıntılarından birini giderir. Kim bir Müslüman'ın ayıp ve kusurunu örterse, Allah da o kimsenin ayıp ve kusurunu örter." *(Buhârî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 58)*. "İslam kardeşlik dinidir." desek, abartmış olmayız.

Coğrafi keşifler ve Rönesans hareketiyle birlikte batı, kendine yeni kaynaklar, yeni pazarlar bulma ihtiyacı duydu. Doğunun özellikle İslam dünyasının zenginliği, onları çeşitli entrikalara, değişik planlara, farklı yöntemlere sevk etti. Kendilerine yer açabilmeleri için dünyanın hâkim gücü olan Osmanlı Devleti'nin zayıflatılması, etkisizleştirilmesi gerekiyordu. Batıda dine karşı gelişen tepki, Fransız İhtilali'yle birlikte dünyayı, hassaten imparatorlukları tehdit eden milliyetçilik, özgürlük, bağımsızlık gibi düşünce ve anlayışlardan en çok etkilenen İslam dünyası oldu. İngilizler zamana yaydıkları plan ve programla Müslümanları birbirlerine düşürdü. Siyaseten, iktisaden ve askeri olarak zayıflayan, çöküşe geçen İslam dünyası, milliyetçilik cereyanları karşısında tutunamadı. Tutunma, ayakta kalma çabaları oldu ancak bunlar maalesef başarılı olamadı. Milliyetçiliğe karşı Müslümanların bir olması, ümmetin birlikteliği gibi mevzular 1850lerde tartışılmaya başlanmıştı. Sultan II. Abdülhamid'le birlikte konu daha bir ehemmiyet kazanmış, hatta 1876 Kânûn-ı Esâsîsi'nde bile yer almıştır. "Zât-ı hazret-i pâdişâhî hasbe'l-hilâfe dîn-i İslâm'ın hâmisi ve bilcümle tebaa-i Osmâniyye'nin hükümdarı ve padişahıdır" şeklindeki 3. madde, hilâfetin ve İttihâd-ı İslâm'ın evrensel açılımının resmî bir ifadesi olarak yorumlanmıştır. O yıllarda bugün Müslümanların birliği olarak ifade edilen mef-

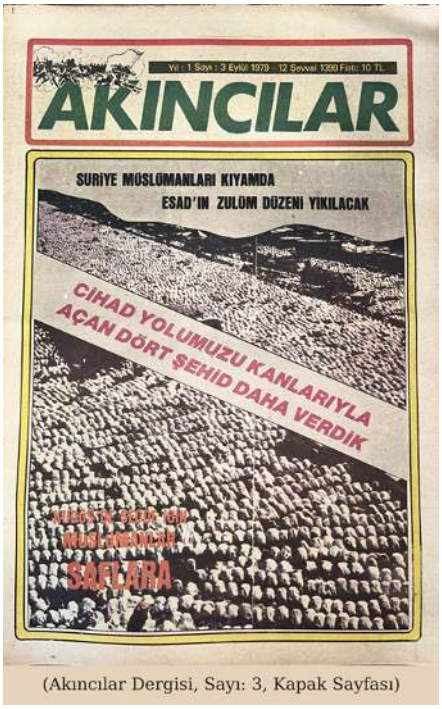

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 3, Kapak Sayfası)

humun karşılığı, İttihâd-ı İslam idi. Bunun yanı sıra, İslamcılık ve Panislamizm de kullanılan diğer iki kavramdı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde başlayan ama başarılı olamayan İttihâd-ı İslam (Müslümanların Birliği) davası, savaşın sonrasında da devam etmiştir. İslam âleminin siyasi ve idari birliği meselesi, yıllardır Müslüman toplumların en mühim, en canlı, en tartışmalı konularından biridir. Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesiyle birlikte Hindistan'dan Mısır'a kadar hemen hemen her yerde Ümmet-i Muhammed'in bir ve beraber olması tartışmaları süregelmiştir. Mısır'daki el-İhvânü'l-Müslimîn (Müslüman Kardeşler), Hind alt kıtasındaki Hindistan Hilâfet Hareketi, Cemaat-i İslami gibi yapı ve oluşumların ana hedeflerinden biri, Müslümanların birliği meselesi olmuştur.

Son dönemin büyük mütefekkirlerinden merhum üstad Sezai Karakoç'un üzerinde ısrarla durduğu konuların başında, Müslümanların birlik ve beraberliği gelmektedir. O, *Gün Saati* (Birlik Üstüne, syf. 126-127), *Sûr* (Birlik İdeali, syf. 92-94), *Diriliş Neslinin Âmentüsü* (syf. 63-64), *İslâmın Dirilişi* (syf. 23), *Yapı Taşları ve Kaderimizin Çağrısı II* (Birliğin Gücü, syf. 92-94) gibi eserlerinde konuyu enine boyuna ele almıştır. Mezkûr kitaplardan iki kısa alıntı yapmak istiyorum. Önce *Yapı Taşları ve Kaderimizin Çağrısı II*'den (syf. 92). Şöyle diyor üstad: "Bin yıllık ömrüm olsa, ömrüm boyunca konuşmam ve yazmam nasibimde varsa, hep Müslümanların birleşmesinden, bir araya gelip şuurlu birliklerini oluşturmalarından bahsederim. Bundan bıkmam ve yılmam. Çünkü: bundan daha büyük bir dava bilmiyorum." Diğeri *Sûr*'dan (syf. 92). Karakoç'un kayalara kazınası sözleri şöyle: "İslâm Birliği idealini bir hayal, bir ütopya sananlar aldanıyorlar. Göz görüyor ve kalb duyuyor ki, İslâm Âlemi için birleşmek, bir araya gelmek, artık varolmanın tek şartı haline gelmiştir. Veyl bu gerçeği görmeyenlere!"

Böyle bir yazıda Sezai Karakoç'un görüşlerine yer vermemizin sebebi, Akıncıların beslenme kaynaklarından birinin onun olmasıdır.

Türk siyasi hayatına yeni bir renk, bakış ve duruş getiren Milli Nizam Partisi ve daha sonra Milli Selamet Partisi ve bunların Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın İslam Birliği, Müslümanların bir birlik oluşturma yolundaki düşünce ve gayretleri de burada anılmalıdır.

Şimdi yazı başlığımıza bakabili-

Birinci Dünya Savaşı öncesinde başlayan ama başarılı olamayan İttihâd-ı İslam (Müslümanların Birliği) davası, savaşın sonrasında da devam etmiştir. İslam âleminin siyasi ve idari birliği meselesi, yıllardır Müslüman toplumların en mühim, en canlı, en tartışmalı konularından biridir. Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesiyle birlikte Hindistan'dan Mısır'a kadar hemen hemen her yerde Ümmet-i Muhammed'in bir ve beraber olması tartışmaları süregelmiştir.

Akıncılar Derneği'nin ümmetçi tutumunu en iyi görebileceğimiz yerlerin başında, değişik tarihlerde farklı şehirlerde tertip ettikleri miting, gösteri ve toplu yürüyüşlerdir. Kitlenin harekete geçirilmesinde, insani duyarlığın artırılmasında, konuya dikkat çekilmesinde dernek, sendika, parti gibi kuruluşların miting vb. etkinlik düzenlenmesi büyük ehemmiyet arz eder.

riz. Müslüman bir kişi veya kurumun Müslümanlarla ilgilenmemesi tasavvur dahi edilemez. Kitap ve sünnet bize bir seçenek, tercih sunmaz bu konuda. Toplumsal hayatı İslam merkezli bir anlayışla inşa etme niyet ve amacı taşıyan herhangi bir kişi veya kurum, yaptığı ve yapacağı bütün çalışmaları, dünyanın neresinde olursa olsun, rengi, dili, ırkı ne olursa olsun bütün kardeşlerini dikkate alarak yapar. Kurum bazında en iyi örneklerden biri, Akıncılar Derneği'dir.

Akıncılar hakkında bir eser kaleme alan Ersönmez Yarbay, Akıncılar Derneği'nin hedeflerini iki başlık altında ele almaktadır. Bunların ilki *yazılı hedefler*, diğeri *sözlü hedefler*dir. Yarbay yazılı hedefleri, *derneğin tüzüğü ile resmî makamlara bildirilenler*, yazılı olmayan hedeflerin ise *söylemler ve eylemler ile ortaya konan görüşler* olduğunu ifade etmektedir. Bunun gerekçesini Türkiye'deki o gün yürürlükte olan parti ve dernekler kanunu olarak izah etmektedir.[1] Yazılı olmayan hedefler arasında iki nokta konumuzla doğrudan ilgilidir. Müslüman birey yetiştikten sonra Müslüman devletlerin birleşmesi yani İttihâd-ı İslam sağlanacak, evrensel bir dünya nizamı kurulacaktır. Ayrıca Akıncılar İslam dışı güçler tarafından parçalanmış, ahalisi Müslüman olan ülkelerin bir araya gelip tek bir devlet olmasını istiyordu.[2]

12 Eylül darbesinden sonra 5 Mayıs 1981 günü Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcısı Hava Hakim Yüzbaşı Enis Karakış tarafından bir iddianame hazırlanmış (63 sayfa, sayı: 1981/621) ve mahkemeye sunulmuş, böylece Akıncılar hakkında ana dava açılmıştır.[3] Bu ana davada mahkemeye sunulan delilerden biri, Kayseri şubesince yayınlanan bir bildiridir. Savcının delil olarak öne sürdüğü bu bildiride Filistin-İsrail arasındaki savaş İslami açıdan yorumlanmış (K.11 S.10), buradaki "İslam Birliği ve İslam Paktı kurulması" dileklerinde suç unsuru bulunmuştur.[4]

Akıncılar Derneği'nin ümmetçi tutumunu en iyi görebileceğimiz yerlerin başında, değişik tarihlerde farklı şehirlerde tertip ettikleri miting, gösteri ve toplu yürüyüşlerdir. Kitlenin harekete geçirilmesinde, insani duyarlığın artırılmasında, konuya dikkat çekilmesinde dernek, sendika, parti gibi kuruluşların miting vb. etkinlik düzenlenmesi büyük ehemmiyet arz eder. Akıncılar Derneği de kurulduğu günden kapandığı güne kadar Türkiye'nin farklı şehirlerinde, çeşitli konu ve olaylarla ilgili mitingler yapmışlardır. İslam dünyasıyla ilgili, İslam dünyasında meydana gelen hadiselerden dolayı yaptıkları bu faaliyetler hem ülke genelinde büyük ses getirmiş hem de kapanma davasında gerekçe olarak ileri sürülmüştür.

Akıncılar Derneği ilk mitingini kuruluşundan yaklaşık altı ay sonra 26 Mayıs 1976'da Kayseri'de "Fetih Yürüyüş ve Mitingi" adıyla gerçekleştirmiştir. Bilindiği üzere muhafazakâr ve İslami çevreler İstanbul'un Fethi'ni hep önemsemişlerdir. Bugün de bu

1 Ersönmez Yarbay, *Akıncılar Hareketi -1975-1980-*, Bursa 2021, syf. 57.

2 Ersönmez Yarbay, *Akıncılar Hareketi -1975-1980-*, syf. 58-59.

3 Ersönmez Yarbay, *12 Eylül'de Akıncılar Yargılanıyor*, Bursa 2023, syf. 121.

4 Ersönmez Yarbay, *12 Eylül'de Akıncılar Yargılanıyor*, syf. 146.

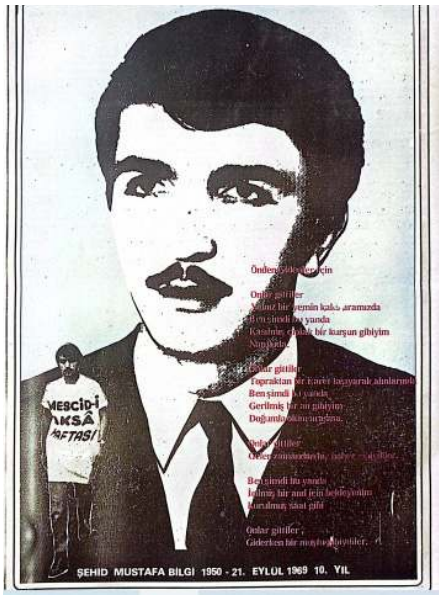

önem devam etmektedir. İstanbul'un Fethi programları, Ayasofya'nın açılmasını gündeme taşıdığı için de ayrı bir ehemmiyeti haizdi. Derneğin yazımızın konusu oluşturan mevzuyla ilgili ilk mitingi, 6 Mart 1977'de Ankara'da "Müslümanlar Kardeştir Yürüyüş ve Mitingi" adıyla yapılmıştır. Aynı yılın 23 Ekim'inde aynı isimle bir miting de Adıyaman'da düzenlenmiştir. 1978 senesinde bu bağlamda gerçekleştirilen üç mitingin ilki "İsrail'i Tel'in Yürüyüş ve Mitingi" 1 Nisan'da Kayseri'de, ikincisi "Müslümanlar Kardeştir Yürüyüş ve Mitingi" ise 4 Kasım'da Manisa'nın Turgutlu ilçesinde yapılmıştır. Akıncılar tarihinde en çok ses getiren miting, 1 Nisan 1979'da Sakarya'da tertip edilen "Dünya Müslümanları Dayanışma ve Müslüman Katliamını Protesto Yürüyüş ve Mitingi"dir. Bu mitingde Filistinli, İranlı ve Suriyeli konuşmacılar millete hitap etmiştir. Miting Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmet Güney'in katılımcılara hitabının ardından yazar, şair ve eğitimci Akif İnan'ın konuşmasıyla sona ermiştir. Sakarya Mitingi, Akıncıların Türkiye'deki İslami uyanışın kendi başına, kendisiyle sınırlı bir uyanış olmadığı, dünya İslami uyanışının bir parçası olduğu şeklinde yorumlanmıştır.[5] Aynı senenin 21 Kasım'ında İskenderun'da "Suriye'deki Müslüman Katliamını Protesto ve Hicri 1400 Yürüyüş ve Mitingi" yapılması planlanmış, duyurular yapılmış ancak etkinlik son anda iptal edilmiştir. Akıncılar dergisi bu iptali, "Miting ve yürüyüş için hazırlıklar devam ederken düzenin sorumlularınca izin verilmemiştir."[6] şeklinde haberleştirmiştir. Akıncılar iptal edilen bu yürüyüş ve miting yerine kapalı salon toplantısı yaparak günü değerlendirmişlerdir. Bu toplantıda çevre il ve ilçelerden yürüyüş için gelen Akıncılar da hazır bulunmuştur. Bu yılın üçüncü mitingi İskenderun'da yapılması planlanan mitingden üç gün sonra (24.11.1979) Kayseri'de gerçekleştirilen "Hicri 1400 ve Afganistanlı Müslümanların Kıyamını Destekleme Yürüyüş ve Mitingi"dir. 12 Eylül darbesinin yapılacağı 1980'de İslam dünyasıyla ilgili iki faaliyet görmekteyiz. Bunların birincisi yılın ilk ayının son günlerinde (26.01.1980) Düzce'de düzenlenen "Afganistan'ın İşgali Protesto Yürüyüş ve Miting"idir. Söz konusu darbeden altı gün önce (06.09.1980) Konya'da yapılan "Kudüs ve Gençlik Günü Yürüyüş ve Mitingi" Akıncılar Derneği'nin kapatıldığı, Akıncı Gençler Derneği'nin kurulduğu günlerde yapılmıştır. Milli Selamet Partisi öncülüğünde düzenlenen Akıncı-

Akıncılar Derneği ilk mitingini kuruluşundan yaklaşık altı ay sonra 26 Mayıs 1976'da Kayseri'de "Fetih Yürüyüş ve Mitingi" adıyla gerçekleştirmiştir. Bilindiği üzere muhafazakâr ve İslami çevreler İstanbul'un Fethi'ni hep önemsemişlerdir. Bugün de bu önem devam etmektedir. İstanbul'un Fethi programları, Ayasofya'nın açılmasını gündeme taşıdığı için de ayrı bir ehemmiyeti haizdi.

5 Ertuğrul Zengin, *Bir Toplumsal Hareket Olarak Akıncılar: Türkiye'de İslamcı Öznenin Kurulumu ve Eylemi*, Galatasaray Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul 2017, syf. 224-225.

6 *Akıncılar*, "Teşkilat Haberleri, İskenderun Yürüyüşüne İzin Verilmedi", 10 Aralık 1979, sayı: 9, syf. 5.

ların da büyük destek verdiği bu miting, Türkiye tarihinde İslami çevrelerin en önemli, en büyük, en etkin faaliyeti olarak tarihe geçmiştir.

Akıncıların ümmetçi bir gençlik hareketi olduğunu gösteren diğer bir husus da dernek tarafından çıkarılan dergilerde İslam dünyasıyla, dünya Müslümanlarıyla ilgili haber ve yorumların oldukça baskın olmasıdır. Akıncılar Derneği'nin iki resmi dergisi olmuştur. Bunların ilki 29 Mayıs 1977'de çıkmaya başlayan *Akıncı* dergisidir. *Akıncı* dergisi düzensiz olarak sadece altı sayı çıkabilmiştir. Diğer dergi *Akıncılar* ise 12 sayı (ilk sayı 3 Ağustos 1979, son sayı 19 Mart 1980 tarihlidir.) çıkmış olup derneğin kapatılmasıyla derginin yayını da sona ermiştir.

Akıncı dergisinin ilk sayısının kapağında zincirden oluşan bir dikdörtgen içinde Ayasofya Camii ile Mescid-i Aksâ'nın fotoğrafları yer almaktadır. *Akıncı* dergisi yazı heyeti adına "Çıkarken" başlığıyla bir yazı kaleme alan, S.E. Çakırgil şu noktaya dikkat çekmiştir (syf. 1): "Biz bir uyuşukluktan silkinişin işareti olarak Türkiye'de İslâm'ın kesinlikle, hukuken ictimai hayattan kovulmak istendiğinin ve bütün İslâm dünyasında da müslümanların zihinlerinin kelepçelendiğinin çağrışımını temin için yahudi işgali altında bahçesinde fuhuş icra edilen bir İslâm mabedi durumunda olan Mescid-i Aksa'yı da Ayasofya'yla birlikte zincire vurulmuş olarak çizdik. Bu zincirin mel'un kilidini İslâm fetihnâmelerinin arması halinde tarihi bir sembol haline gelen bir anahtar'ın açmasına duacıyız." *Akıncı*'nın 2. sayısında (syf. 14, 28) Ferman Şafak imzalı, Pakistan'da Olumlu Gelişmeler başlıklı yazı, Türkiye'nin bu kardeş ülkeye olan ilgi ve alakasını göstermektedir. Ortak sayı olarak çıkan 4-5. sayıda "Haberler" (syf. 32 vd.) başlığı altında Kuzey Yemen'den Mısır'a, Habeşistan'dan Filipinler'e İslam dünyasının dertleriyle dertlendiği görülmektedir.

Daha farklı sosyo-politik bir ortamda, daha hareketli bir zamanda yayın hayatına başlayan *Akıncılar* dergisi, *Akıncı* dergisine göre İslam ümmetini ilgilendiren konulara daha çok yer vermiştir. Bunda İran'da, Afganistan'da, Filipinler'de vd. bölgelerde yaşananların tesirinin olması ihtimal dâhilindedir. *Akıncılar* dergisinin ilk sayısına bakıldığında, 3. sayfada A. Akıncı imzalı "Ortadoğu Mektubu" başlıklı yazıda spota çıkarılan ifadenin şu olduğu görülür: "Halkının dökülen kanlarını anlamıyan Filistinli kardeşlerimizin davasını nereden anlasın". Aynı sayıda sayfa 5'te merhum Necmettin Erbakan'ın bir sözü manşete çekilmiştir: "İslâm Dinarı Sistemine Geçilmelidir". Bu söz Erbakan'ın 14 Temmuz 1979 günü tertip ettiği basın toplantısında sarf edilmiştir. Derginin, sayfalarına taşıdığı bu basın toplantısındaki şu cümleler, doğrudan yazımızın konusuyla alakalıdır: "İslam Aleminin haklarının korunması lazım gelirken Mısır'ın Amerika ve İsrail'in tesiri ile attığı adımları tasvib mümkün değildir. Müslüman ülkeler gerek kendi aralarındaki meseleleri ve gerekse beynelmilel meseleleri İSLAM BİRLEŞMİŞ MİLLETLERİNİ kurmak sureti ile halletmelidirler." Aynı sayının 8. ve 9. sayfaları, "Cihad, Allah yolunda ölmesini bilmektir" üst başlığı altında İslam dünyasından haberlere ayrılmıştır. Bu sayfalarda "Hindistan'da 20 bin Müslüman katledildi", "Afganistan'da yeni bir İslam devleti doğuyor", "Filipinlerde son durum", "Uganda'da 100 bin Müslüman evsiz", "Suriye'de Müslüman Kardeşler Baas yönetimine karşı cihad ilan ediyor" başlıklı haberler göze çarpmaktadır. Dr. Fehmi Cumalıoğlu'nun bu sayıdaki (syf. 12-13) "İslam'ın baş düşmanı Siyonizm" başlıklı yazısını da zikretmemiz lazım. 2. sayıdan itibaren İslam dünyası ve Müslümanların sorunlarıyla ilgili haberlerin "Cephelerimiz" başlığıyla verildiğini görmekteyiz (syf. 8-9). Burada, kapaktan da girilen Moro Kurtuluş Cephesi Lideri Nur Misuari ile yapılan bir söyleşi ve Eritre haberiyle karşılaşmaktayız. 11. sayfada Suriye Müslüman Kardeşler teşkilatının yayınlandığı bildiri, "Baskı arttıkça İslami hareket güçleniyor" başlığıyla verilmiş. Aynı sayfada Filistin'deki Müslüman Arap öğrencilerin yayınladığı bildiri de kendine yer bulmuş, şu cümle öne çıkarılmış: "Ya Kudüs'te yaşarız, ya Kudüs topraklarında ölürüz". Öğrenciler Kudüs'ün mutlaka kurtarılmasını, bunun için de Müslüman ülkelerin bu konuda müşterek hareket etmeleri gerektiğini vurgulamışlar. 4. sayıya baktığımızda İslam dünyası haberlerinin kayda değer bir yekûn teşkil ettiği görülmektedir. Cephelerimiz bölümünde Suriye ve İran'a dair haberlerden sonra *Middle East* dergisinden tercüme edilen Sudan'ın önde gelen âlim, mütefekkir ve davetçilerinden Dr. Hasan Türâbî'yle yapılmış söyleşiyi okumaktayız (syf. 13). Bu sayının arka kapağında, şehadetinin 10. yılı münasebetiyle yayınlanan şehid Mustafa Bilgi posterini de anmamız gerekmektedir. Burada şehidimizin üzerindeki

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 6, Arka Kapak)

tişörtte "Mescid-i Aksâ Haftası" ibaresi bulunmaktadır. Derginin ümmet hissiyatını ve hassasiyetini en iyi gösteren şeylerden biri, sonraki yıllarda dillere pelesenk olacak olan Akif İnan'ın Mescid-i Aksa şiirinin ilk kez burada yayınlanmış olmasıdır (sayı 5, syf. 3). *Akıncılar*'ın diğer sayılarında da İslam dünyasını daima gündemde tutan, kardeşlik ve ittihad duygu ve düşüncesini yerleştirmeye çalışan haberler, yorumlar, iktibaslar bulunmaktadır. Akıncılar Derneği Genel Başkanı Mehmed Güney'in derginin 7. sayısındaki başyazıda söyledikleri (8 Kasım 1979, syf. 2) oldukça dikkate şayandır. Yaşlı kuşaktan devraldığımız aksiyonu, önce, kendi yaşadığımız Türkiye'ye tatbik edip emperyalizmin kıskacından kurtarmalı, İslam'ı hâkim kılmalıyız diyen Başkan Güney, diğer adımı şu şekilde belirtmiştir: "İkinci etapta kardeşlerimizle aramızda olan suni sınırları kaldırıp "Tek Millet, Tek Devlet" ilkesini gerçekleştirmeliyiz."

Dergide sürekli yazanlardan Akif İnan'ın iki yazısını burada anmadan geçemeyeceğim. Bunların ilki 6 sayıda (syf. 14) yayınlanan "Irkçılık veya İslâm Birliğinin Dağılışı" başlığını taşımaktadır. Diğer yazı ise 7. sayıda (7 Kasım 1979, syf. 14) yer alan "İslâm Birliği üzerine"dir. Bu iki yazı, müstakil olarak okunmayı hak eden yazılardır.

Türkiye'de yayınlanmakta olan 6 dergi (AKINCILAR Dergisi, DÜŞÜNCE Dergisi, Fikir ve San'atta HAREKET Dergisi, Haftalık HİCRET Gazetesi, İSLAMİ HAREKET ve SEBİL), Hicri 1400. yıl münasebetiyle 10 maddelik ortak bir açıklama yaparak bazı konuları kamuoyunun dikkatine sunmuşlardır. *Akıncılar* dergisinin Hicri 1400 Özel Sayısı'nda (sayı 8, 23 Kasım 1979, syf. 3) neşredilen bu maddelerin 10.cusu şöyledir: "Müslümanların, dünyanın neresinde olursa olsunlar, esaretten kurtulup, İnançlarınca yaşayacakları bir nizam kurabilmek İçin mücadele veren diğer müslümanları desteklemelerini ve bütün uluslararası kuruluşların entrikalarına karşı kendi İnançlarına göre bir davranış İçine girmelerini, bütün dünyadaki müslümanların tek *İmam›ın* emrinde toplanabilmeleri hususunu da gündeme getirmelerini teklif ederiz."

Akıncılar dergisinde, İslam dünyasında ümmet-i Muhammed'in birlik ve beraberliğine, kardeşliğine her zaman büyük bir ehemmiyet veren Hasan el-Bennâ'nın sözlerine yer verilmesini (örneğin sayı 2, syf. 7; sayı 3, syf. 6; sayı 4, syf. 6; sayı 5, syf. 15; sayı 10, syf. 13; sayı12, syf. 3), Akıncılar hareketinin ümmetçiliğini göstermesi bakımından mühim bulmaktayım.

Akıncıların ümmetçi tutumunun son göstergesi, derneğin zaman zaman İslam dünyasının iki büyük gençlik kuruluşu olan IIFSO (International Islamic Federation of Student Organizations -Uluslararası İslam Öğrenci Teşkilatları Federasyonu-) ve WAMY (World Assembly of Muslim Youth -Dünya Müslüman Gençlik Teşkilâtı-) ile ortak program ve etkinlikler yapmasıdır. Buna bir örnek verelim. *Akıncılar* dergisindeki bir haberde (sayı 4, syf. 4) WAMY tarafından Kıbrıs'ta tertip edilen "Kıbrıs Dünya İslâm Gençlik Kampı"na katılmak üzere Türkiye'yi temsilen 15 Akıncının adaya gittiği belirtilmiştir. Derginin bir sonraki sayısında (syf. 15) kampın sona erdiği, kamp mensuplarının bir haftalık ziyaret için Türkiye'ye geldikleri, Bursa ve İstanbul'da tarihi mekânları gezdikleri ve memnuniyetle ülkeden ayrıldıkları bildirilmiştir. *Akıncılar* dergisi, IIFSO Genel Sekreteri Mustafa Tahhan'la, derginin hacmine göre uzun sayılabilecek bir söyleşi yapmıştır (sayı 11, syf. 6-7). Tahhan faaliyetlerini anlatırken teşkilatın dünyadaki Müslüman gençleri birbirleriyle tanıştırdığına dikkat çekmiştir.

Beş yıl kadar faaliyette bulunan Akıncılar Derneği, kısa ömrüne rağmen gençlik üzerinde derin, kalıcı ve etkin bir iz bırakmıştır. Türkiye'nin en sıkıntılı, en karmaşık, en netameli döneminde tarih sahnesine çıkan dernek, gençliğin kültürel, siyasal ve dini olarak şuurlanmasında mühim bir rol oynamıştır. İslam kardeşliğini merkeze almış, buradan yola çıkarak bütün Müslümanların dertlerine derman olmaya çalışmış, Müslümanların bir ve beraber olması fikir ve anlayışının yerleşmesinde önemli rol oynamıştır.

Sağ Siyasetin Kıskacını Kırmak: Akıncılar Hareketi ve Türkiye'de Ümmetçi Bilincin İnşası

Vahdettin IŞIK

Doç. Dr., İbn Haldun Üniversitesi, Medeniyetler İttifakı Enstitüsü

Bu çalışma, 1970'li yılların toplum ve siyaset ikliminde doğan Akıncılar Hareketi'nin Türkiye İslami hareketi içindeki yapısal dönüşümünü, ideolojik kırılma noktalarını ve tarihsel mirasını ele almaktadır.

1970'li yılların Türkiye'sinde sağ–sol kutuplaşmasının ve sokak çatışmalarının yoğunlaştığı bir sosyo-politik iklimde doğan bu hareket, Cumhuriyet tarihi boyunca sağ siyasetin şemsiyesi altında erimiş olan İslami dinamikleri bağımsız bir aktör olarak sokağa, entelektüel mecralara ve siyasete taşımıştır. Türkiyeli Müslüman gençliğin dinamizmini üstlenen Akıncılar Derneği, ilk olarak Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademili bir grup öğrenci tarafından Tevfik Rıza Çavuş'un başkanlığında 1975'te kurulmuş, kısa sürede ülke genelinde şubelere ve geniş bir üye tabanına ulaşarak toplumsal bir harekete dönüşmüştür. Kurucu genel başkan Tevfik Rıza Çavuş'un ardından sırasıyla Mehmet Tezel, 1977'de Mehmet Tellioğlu ve 1979'da Mehmet Güney başkanlığa seçilmiştir. Dernek 27 Kasım 1979'da basılmış, 13 Aralık 1979'da ise Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatılmıştır. Kapatılmadan önce 600'e yakın şubesi bulunan dernek, sıkıyönetimin kapatma kararına kadar şube sayısını yaklaşık 1200'e çıkarmıştır. Hareket yal-

nızca bir gençlik derneği değildir; Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar ve Akıncı Sporcular gibi farklı toplum kesimlerini kapsayan derneklerle geniş bir kitleye ulaşmıştır.

Cumhuriyet'in tek parti yıllarının şartlarında kendine alan arayan İslamcılığın, geleneksel milliyetçi-mukaddesatçı çizgiden kopuşunun önemli bir aşamasını simgeleyen Akıncılar, aksiyonel ve ümmetçi bir kimliğin inşasında belirleyici bir rol üstlenmiştir. Akıncılar Hareketi, Türkiye'deki İslami uyanışın entelektüel ve edebi aşamadan kitlesel, eylemsel ve kurumsal bir boyuta geçmesini sağlayan kritik dönüm noktalarından biridir.

Dönemin baskın ideolojik kutupları olan sol fraksiyonlar ve kendini anti-komünizm üzerinden tanımlayan Ülkücü hareket karşısında bağımsız bir İslami kimlik inşa etme misyonuyla öne çıkan Akıncılar, Türk sağının geleneksel reflekslerinden belirgin bir kopuşu temsil etmiştir. Hareket, milliyetçi argümanlar yerine ümmetçi, sistem eleştirisi yapan ve referanslarını İslam'dan alan bir çizgi önermiştir.

Akıncılar Derneği, hem düşüncelerini yaygınlaştırmak hem de var olan kitlesinin hissi birlikteliğini ve eğitimini sağlamak amacıyla bir yayın stratejisi izlemiştir. Bu strateji, Hareket içindeki bölünme sonrasında belirgin biçimde netleşmiştir. Hüsnü Kılıç öncülüğünde ve genel merkezden habersiz biçimde çıkarılan *Akıncı Güç* dergisi, Hareket'te bir bölünmeye yol açmıştır. Haziran 1979'da yayımlanmaya başlayan *Akıncı Güç*, Kılıç tarafından Fazıl Aslantürk ve Salih Mirzabeyoğlu'nun da aralarında bulunduğu Büyük Doğu ekolüne mensup isimlerle birlikte çıkarılmıştır. Dergi "Akıncılar" değil "Akıncı Güç" adıyla yayımlanmış ve o güne kadar Akıncılar Derneği tarafından izlenen strateji ve metottan belirgin biçimde farklılaşan bir hareket çizgisi önermiştir. İslamcı bir devrim için ihtilalci yöntem savunan bu yayın, Akıncılar Derneği genel merkezinde büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Hüsnü Kılıç, Fazıl Aslantürk ve Salih Mirzabeyoğlu başta olmak üzere dergiyi çıkaranların militanca bir stratejiyi benimsemelerinin karşılığı olarak bu isimlerin Hareket'le ilişkileri kesilmiştir. 3 Ağustos 1979'da ise Hareket'in genel merkezi tarafından *Akıncılar* adlı on beş günlük siyasi bir dergi çıkarılmıştır. İlk sayısında "Hayat İman ve Cihad'tır" sözünü kapağına yerleştiren derginin yazarları arasında Sadık Albayrak, Rasim Özdenören, Arif Altunbaş, Zeki Can ve Akif İnan gibi bilinen isimler yer almıştır. Dergi sayfalarında özellikle dünya Müslümanlarına ve dünyanın muhtelif yerlerindeki İslami hareketlere dair haberlere ağırlık verilmiştir.

Akıncı Güç dergisinin, "tabela dernekçiliği" yapmakla suçlayarak, "sokağa çıkmama" gibi gerekçelere sığınarak pasifist bir tutum takındığını söylediği Akıncılar Derneği ise başlangıçtaki çizgisini korumaya devam etmiştir.

Siyasetin olmazsa olmazı olarak görülen pragmatizmi reddeden, birçok cemaatin modernist-dikey yapılanmasını benimsemeyen ve şiddet söylemini dışlayan Akıncılar; yerli kültürel refleksler ile ümmetçi ve bağımsızlıkçı İslami hareketlerin ve öncülerinin metinlerini, toplumculuk ile

Siyasetin olmazsa olmazı olarak görülen pragmatizmi reddeden, birçok cemaatin modernist-dikey yapılanmasını benimsemeyen ve şiddet söylemini dışlayan Akıncılar; yerli kültürel refleksler ile ümmetçi ve bağımsızlıkçı İslami hareketlerin ve öncülerinin metinlerini, toplumculuk ile bireysel dönüşümü, entelektüel derinlik ile sokak eylemini harmanlayan özgün bir duruş oluşturmuştur.

Hareketin birincil yayın organı olan Akıncılar Dergisi, bu düşünsel çerçevenin en açık gözlemlenebileceği mecra olmuş; dergide "Bağımsız İslamcı Gençlik" vurgusu, MTTB eleştirisi, sınıfsal duyarlılık ve anti-emperyalist tutum bir arada işlenmiştir.

bireysel dönüşümü, entelektüel derinlik ile sokak eylemini harmanlayan özgün bir duruş oluşturmuştur. Bu özgünlük, hareketin sağ siyasetin dar çerçevesini kırarak ümmetçi bir bilinç inşa etme çabasının da temelini oluşturur. Zira sağ siyasetin kıskacı, Türkiye'deki İslami dinamiklerin ya milliyetçi-mukaddesatçı bir senteze hapsolmasını ya da devlet merkezli elitist yapıların gölgesinde kalmasını beraberinde getirmişti. Akıncılar ise bu kıskacı kırarak İslami kimliği ulusal coğrafya sınırlarının ötesinde bir aidiyet düzleminde yeniden tanımlamıştır.

Bu kimlik inşası sürecinde hareketin yaşadığı en belirgin içsel dönüşüm ve kırılma noktası, Türkiye İslami gençliğinin tarihsel çatı örgütlerinden biri olan Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ile yaşanan yol ayrımıdır. MTTB, özellikle 1960'ların sonundan itibaren farklı siyasi eğilimlere ev sahipliği yapmış; yapı içinde milliyetçi, muhafazakâr ve İslamcı kanatlar bir arada bulunmuştur. Ancak MTTB'ye hâkim olan "anti-devrimci" tutum, 1970'li yıllarda yükselen köktenci İslamcı mücadele dilinin de etkisiyle yeni bir İslamcı gençlik hareketinin doğuşunun zeminini hazırlamıştır. MTTB'deki "milliyetçi-muhafazakâr" söylemin İslamcı kadroları yabancılaştırdığı ve örgütsel bir kopuşu kaçınılmaz kıldığı algısı, Akıncıların doğuşuna zemin oluşturmuştur. Bu kopuş, yalnızca örgütsel değil, aynı zamanda düşünsel bir farklılaşmaydı. Dönemin çatı hareketi olarak değerlendirilebilecek Milli Görüş hareketi bağlamında ele alındığında, MTTB'den kopuş Milli Görüş damarının farklı bir yöne evrilmesinin başlangıcı olarak da okunabilir. Akıncılar üzerine doktora tezi hazırlayan Ertuğrul Zengin'in de ifade ettiği gibi, Akıncılar Derneği'nin kuruluşunun iki önemli nedeni bulunmaktadır: Birincisi, İslamcı gençliği yükselen "anarşi"den uzak tutmaktır. Derneğin kuruluşunun ikinci sebebi ise İslamcı gençliği örgütleyerek süreklilik oluşturmaktır. Akıncılar Derneği'nin şiddetten uzak durması ise iki önemli kazanım sağlamıştır. Öncelikle, mütedeyyin kesim şiddetten uzak durduğu için derneğe rağbet göstermiştir. İkinci olarak, Hareket'in şiddet sarmalına boğulmuş sosyalist ve milliyetçi hareketler ile resmi makamların öncelikli hedefi olması engellenmiştir.

(Devamı Sa. 7, Sü. 4'de)

kaydetmiştir.

Sanayi ve Teknoloji Bakanı Abdülkerim Doğru'nun da

Akıncı Gençliğin Fetih yürüyüşü bugün Kayseri'de başlıyor...

Akıncı gençliğin fetih yürüyüşü bugün saat 14'te Kayseri'de mehterin de refakatiyle yapılacaktır.

Kayseri Akıncılar Derneği İl Şubesi ile diğer sekiz şubenin tertiplediği büyük yürüyüşe, çeşitli illerimizdeki Akıncılar Teşkilâtı temsilcileri de katılacaktır.

Yürüyüş, Akıncılar Derneği Genel Başkanı Tevfik Rıza Çavuş'un, fethin mânâ ve ehemmiyetini belirten bir konuşma yapmasından sonra başlayacaktır.

Alınan bilgilere göre, otobüs ve çeşitli vasıtalarla yola çıkan Akıncılar Kayseri'de toplanmaya başlamışlardır.

MTTB'nin daha çok üniversite öğrencilerine hitap eden, kültürel faaliyetlere odaklanan nispeten elitist yapısına karşılık Akıncılar, liseli gençleri, işçileri, memurları ve esnafı da bünyesine katarak hareketi kitleselleştirmiştir. İdeolojik düzlemde ise MTTB'nin

yerli milliyetçilik ağırlıklı çizgisine karşılık Akıncılar; Seyyid Kutub, Hasan el-Benna ve Mevdudi gibi küresel İslamcı düşünürlerin çeviri eserlerinden beslenerek anti-emperyalist tutumu ve ümmet bilincini öne çıkarmıştır. Büyük Doğu geleneğinden devralınan "manevi önderlik" söylemini kısmen benimsemekle birlikte, Necip Fazıl Kısakürek'in kültürel seçkinciliğini reddeden hareket, küresel İslamcı söylemle kurduğu bağla birlikte "Anadolu İslam'ı" ile barışık bir çizgiyi esas almada ısrar etmiştir. Bu sentez ne tam anlamıyla modernist ne de tam anlamıyla gelenekselci bir konumda durmuş; Anadolu irfanı ile devrimci İslami hareketlerin söylemini bir arada harmanlayarak Türkiye'deki İslami düşüncenin çoğulcu ve yerli yapısına önemli bir katkı sunmuştur.

Hareketin birincil yayın organı olan *Akıncılar Dergisi*, bu düşünsel çerçevenin en açık gözlemlenebileceği mecra olmuş; dergide "Bağımsız İslamcı Gençlik" vurgusu, MTTB eleştirisi, sınıfsal duyarlılık ve anti-emperyalist tutum bir arada işlenmiştir. Dergide yayımlanan çeviriler, Akıncılar'ın küresel İslamcılıkla kurduğu diyaloğun somut göstergesidir. Hareketin düşünsel yapısı, ümmetçi bilincin Türkiye özelinde nasıl inşa edilebileceğine dair özgün bir tecrübe sunmaktadır.

MTTB ile yaşanan ayrışma, Türkiye Müslümanlarının birikimini meydanlara, boykotlara, mitinglere ve toplumsal eylemliliğe taşımıştır. Bu eylemlilik süreci, hareketin Milli Selamet Partisi ile gerilimli bir ilişki kurmasına yol açmıştır. Akıncılar, teoride Milli Görüş'ün taban motoru gibi görülse de pratikte partinin bürokratik, seçim odaklı ve sistem içi siyasetine her zaman tam uyum sağlamamıştır. Parti, sandık başarısına ve kitlesel meşruiyete odaklanıp daha ılımlı bir söyleme kaydıkça, Akıncı söylem partiyi "düzen içi" olmakla eleştirmiştir. Ancak tüm bu fikri mesafelere rağmen Akıncılar, parti ile bağlarını radikal biçimde koparmamıştır. Bu çift kutuplu ilişki, ne tamamen bir kopuşa ne de koşulsuz bir biata izin vermiş; bir anlamda partiyi tabandan besleyen ve ideolojik özüne çeken dinamik bir denetim mekanizması işlevi görmüştür. Sağ siyasetin pragmatik kalıplarını reddeden bu tutum, hareketin ümmetçi bilincini korumasının en önemli güvencelerinden biri olmuştur.

Hareketin eylemsel ve fikri karakterini somutlaştıran iki sembolik kırılma noktası, Fatih Camii avlusunda suikasta uğrayarak şehit edilen Metin Yüksel olayı ve Eylül 1980'de gerçekleştirilen Konya Kudüs Mitingi'dir. Fatih Akıncıları'nın lideri Metin Yüksel, hem yerel gettolaşmaya karşı sokak hâkimiyeti kuran eylemsel duruşu hem de entelektüel çevrelerin ilgilenmediği yoksul mahalle gençliğini örgütleyen yapısıyla hareketin devrimci ruhunun sembolü olmuştur. O dönemde atılan "Akıncı Ölse de Zafer İslam'ın" sloganı, hareketin bireysel kurtuluştan ziyade kolektif bir varoluş mücadelesini benimsediğinin ve bedel ödemeyi göze alan bir irade ortaya koyduğunun simgesi haline gelmiştir.

Kısa ömrüne rağmen etkinliğiyle öne çıkan Akıncılar, ülke çapında yankı uyandıran büyük eylemliliklere imza atmıştır. Bu eylemlerin başlıcaları arasında 24 Kasım

Hareketin eylemsel ve fikri karakterini somutlaştıran iki sembolik kırılma noktası, Fatih Camii avlusunda suikasta uğrayarak şehit edilen Metin Yüksel olayı ve Eylül 1980'de gerçekleştirilen Konya Kudüs Mitingi'dir. Fatih Akıncıları'nın lideri Metin Yüksel, hem yerel gettolaşmaya karşı sokak hâkimiyeti kuran eylemsel duruşu hem de entelektüel çevrelerin ilgilenmediği yoksul mahalle gençliğini örgütleyen yapısıyla hareketin devrimci ruhunun sembolü olmuştur.

Milli Gazete
ABDULBAKİ AKSAY
LİSELİ GENÇLİK
LİSELİ GENCLIKTEN MÜSLÜMANLARA
ÖKUYUCUYLA BAŞBAŞA
Gönüldaşlar
İHL DOSYASI
imam Hatip
AKINCI ÖLSE DE ZAFER İSLAMIN
FORUM

Akıncıların Sakarya'da düzenlediği Dünya Müslümanları Katliamını Protesto Mitingi ve Yürüyüşü gibi, dünya genelinde Müslümanların sorunlarını dile getiren büyük mitinglerde İslam Devleti vurgusu taşıyan birçok slogan atılmıştır.

1979 Kayseri Mitingi, 1 Nisan 1979 Sakarya Mitingi, 6 Eylül Konya Kudüs'ü Kurtarma Mitingi, Erzurum'daki Hicret Yürüyüşü ve Bursa'da Mescid-i Haram'ın işgalini protesto eden mitingler yer almaktadır. Özellikle Kudüs Mitingi, Akıncı vizyonun güncel siyasetin üstündeki karakterini açıkça ortaya koymaktadır. Ümmetçi sloganlarla örülen bu kitlesel duruş, hareketin yerli ulus-devlet sınırlarını aşarak coğrafyalar ötesi bir İslami aidiyet inşasını meydanlarda somutlaştırdığını göstermiştir. Bu miting, aynı zamanda İran İslam Devrimi'nin ve Afgan Cihadı'nın Akıncılar üzerindeki etkisinin Türkiye sahnesine yansıyan biçimi olarak da okunabilir. Bu süreçte İslamcıların aktif mücadele yöntemlerine yönelimi belirgin biçimde artmış; devrimin bir devletleşme başarısı sergilemesi, Türkiye'de de devletin İslamlaşabileceği ve hareketin örgütlenmesiyle devrimin gerçekleşebileceği düşüncesini pekiştirmiştir. Akıncıların Sakarya'da düzenlediği *Dünya Müslümanları Katliamını Protesto Mitingi ve Yürüyüşü* gibi, dünya genelinde Müslümanların sorunlarını dile getiren büyük mitinglerde *İslam Devleti* vurgusu taşıyan birçok slogan atılmıştır. Filistin, Afganistan, Moro ve Eritre gibi mazlum coğrafyalardaki Müslümanların mücadelelerini Türkiye kamuoyunun gündemine taşıyarak yerli aksiyon anlayışına evrensel bir boyut kazandıran hareket, süreli yayıncılıktan İslami ezgi ve marşların üretimine kadar geniş bir kültürel ve toplumsal alternatif üretim alanını da beraberinde inşa etmiştir. Bu ümmetçi duyarlılık, sağ siyasetin yerli ve dar çerçevesini aşan en önemli kırılmayı temsil etmektedir.

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle kurumsal varlığına son verilen ve yöneticileri ağır yargılamalardan geçen Akıncılar Hareketi, aktif olarak beş yıl gibi kısa bir süre sahnede kalmasına rağmen kalıcı bir miras bırakmıştır. Bu mirasın en somut yansımaları, darbe sonrasındaki baskı ortamında İslami camianın dergicilik faaliyetlerinde ve yeni sivil toplum kuruluşlarının inşasında görülmüştür. Sokak hareketliliğinin bastırıldığı 1980'li yıllarda yayımlanan dergiler, Akıncı geleneğin sokakta kazandığı sorgulayıcı ve sistem eleştirisi yapan karakteri düşün-

sel bir zeminde sürdürmüştür. Küresel İslami uyanış literatürünü Türkiye gündemine taşıyan bu yayınlar, sonraki kuşakların zihinsel altyapısının kurulmasında önemli bir işlev görmüştür.

Bütün bu tecrübeler, 1990'lı yıllardan itibaren Türkiye sivil toplumunu dönüştüren çeşitli kuruluşların felsefesine ve insan kaynağına öncülük etmiştir. Akıncıların mazlum coğrafyalara duyduğu erken dönem ümmetçi hassasiyet, darbe sonrasında profesyonel ve kurumsal sivil toplum organizasyonlarına evrilerek kalıcı hale gelmiştir.

MTTB'nin entelektüel altyapısını aksiyonla birleştiren, parti siyasetiyle kurduğu eleştirel bağla kendi özgünlüğünü koruyan ve bunu darbe sonrasında kurumsal sivil topluma tahvil eden bu süreç, Türkiye'nin son çeyrek asrına damga vuran Müslüman siyasi şahsiyetlerin ve devlet kadrolarının yetiştiği önemli bir gayriresmi mektep işlevi görmüştür. Cumhuriyet tarihi boyunca sağ siyasetin şemsiyesi altında erimiş olan İslami dinamikleri bağımsız bir aktör olarak sokağa, düşünce mecralarına ve siyasete taşıyan Akıncılar, Türkiye İslami hareketinin karakterini ve eylem pratiğini şekillendirmede kurucu özne zeminlerinin önemli bir örneği olarak değerlendirilebilir.

İleri Okumalar için Kaynakça

- *Akıncılar. Çeşitli sayılar. Erişim: idp.org.tr*
- *Cihat Arpacık, 12 Eylül'ün Mahpus İslamcıları: Ben Hâlâ Akıncıyım, Erişim: https://www.indyturk.com/node/242181/haber/12-eyl%C3%BCl%E2%80%99%C3%BCn-mahpus-islamc%C4%B1lar%C4%B1-ben-h%C3%A2l%C3%A2-%E2%80%98ak%C4%B1nc%C4%B1y%C4%B1m%E2%80%99*
- *Doğan, İsmail. Netameli Yıllarda Gençlik: Akıncılar Hareketi. [EOYO, 2024].*
- *Feyizoğlu, Turhan. Akıncılar ve AK-Gençlik'ten AKP'ye: Akıncı Gençlik Tarihi (1969-2001). Tekin Yayınevi, 2015.*
- *Halis Özdemir, Mamak Zindanlarında Bir Akıncı; Tarihe Notlar, Ravza 2018.*
- *https://www.akincilar.net.tr/*
- *Serkan Yorgancılar, Akıncılar: İslamcı gençliğin yazılmamış öyküsü, Otorite Kitap, 2016*
- *Yarbay, Ersönmez. Akıncılar Hareketi: 1975-1980, Ekin 2021.*
- *Tuğrul, Talip. Milli Görüş Hareketi Bibliyografyası, MGV 2018.*
- *Zengin, Ertuğrul. Akıncılar Hareketi: 1970'lerde İslamcı Gençliğin Oluşumu ve Eylem. İletişim Yayınları, 2021.*

MTTB'nin entelektüel altyapısını aksiyonla birleştiren, parti siyasetiyle kurduğu eleştirel bağla kendi özgünlüğünü koruyan ve bunu darbe sonrasında kurumsal sivil topluma tahvil eden bu süreç, Türkiye'nin son çeyrek asrına damga vuran Müslüman siyasi şahsiyetlerin ve devlet kadrolarının yetiştiği önemli bir gayriresmi mektep işlevi görmüştür.

(ALINTI)

WAMY Kampı Sona Erdi-Kıbrıs

** Akıncılar Dergisi, Sayı 5, Sayfa:17*

• WAMY teşkilatının Kıbrıs'ta tertiplemiş olduğu İslâmcı Gençlik Kampı sona ermiştir. Türkiyeden de 15 Akıncının katıldığı Kamp mensupları, daha sonra bir haftalık bir ziyaret için Akıncılar Derneği Genel Merkezinin davetlisi olarak ülkemize gelmişlerdir. Ziyaretleri esnasında Bursa ve İstanbul'un tarihi yerlerin gösterilen ilgi karşısında hayranlıklarını dile getirmişlerdir. Ülkemizde bir hafta kalan gençler tekrar ülkelerine dönmüşlerdir. Kampa Ülkemizden katılan 15 Akıncı adına gazetemize açıklamada bulunan Mümin Emre "Orada çeşitli renk ve dilden insanlar bu kavramların taassubuna kapılmadan 'Ancak müminler kardeştir.' Akidesini şiar edinerek et ile tırnak misali birbirinden kopmaz bir hal almışlardır. Kampta daha çok kültürel çalışmalar ağırlıktaydı" demiştir.

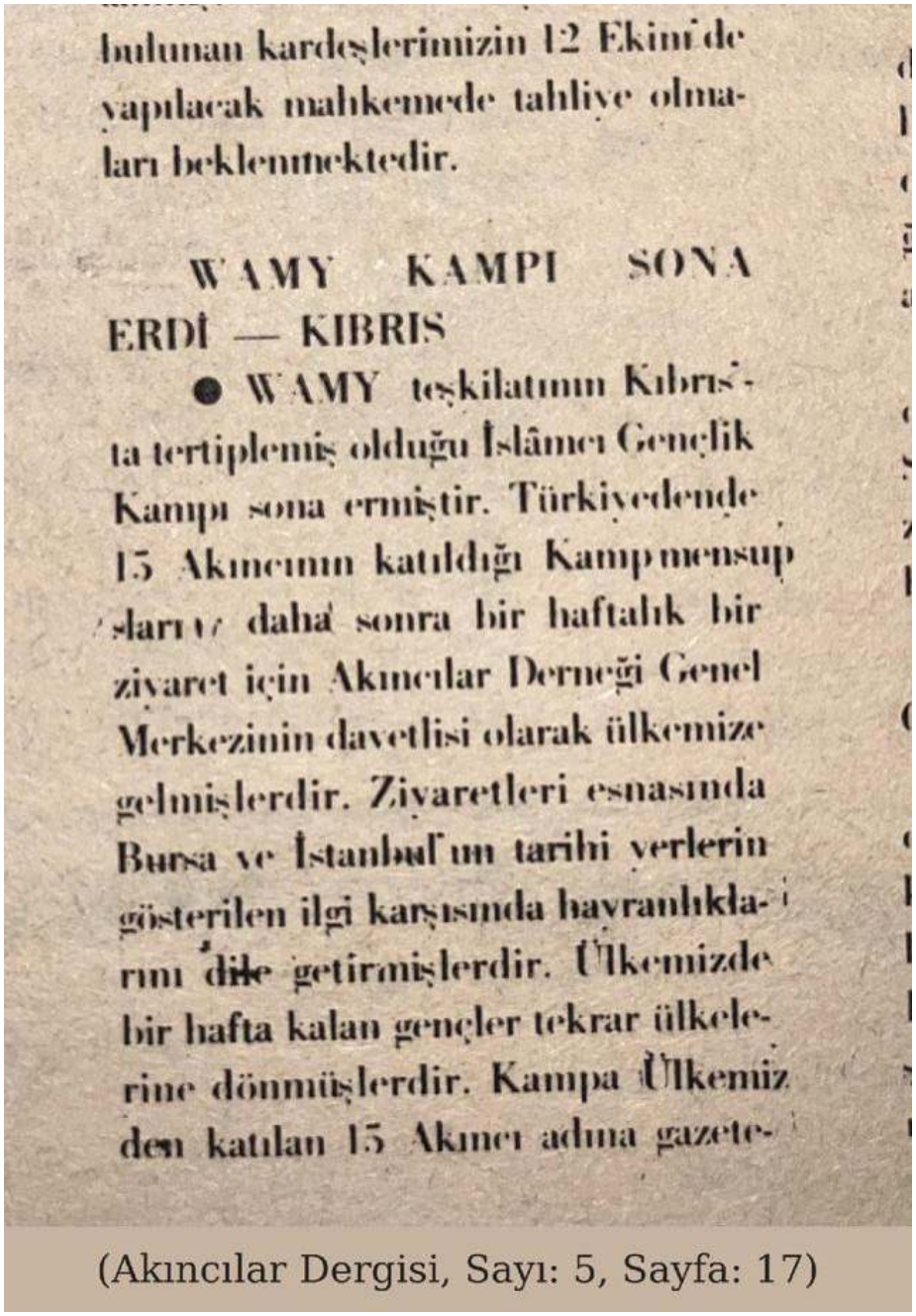

bulunan kardeşlerimizin 12 Ekim'de yapılacak mahkemede tahliye olmaları beklenmektedir.

WAMY KAMPI SONA ERDİ — KIBRIS

● WAMY teşkilatının Kıbrıs'ta tertiplemiş olduğu İslâmcı Gençlik Kampı sona ermiştir. Türkiyedende 15 Akıncının katıldığı Kamp mensupları 7 daha sonra bir haftalık bir ziyaret için Akıncılar Derneği Genel Merkezinin davetlisi olarak ülkemize gelmişlerdir. Ziyaretleri esnasında Bursa ve İstanbul'un tarihi yerlerin gösterilen ilgi karşısında hayranlıklarını dile getirmişlerdir. Ülkemizde bir hafta kalan gençler tekrar ülkelerine dönmüşlerdir. Kampa Ülkemizden katılan 15 Akıncı adına gazete-

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 5, Sayfa: 17)

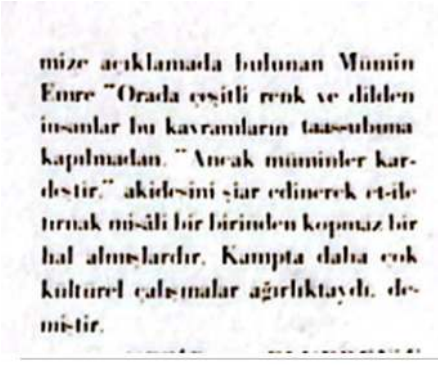

mize açıklamada bulunan Mümin Emre "Orada çeşitli renk ve dilden insanlar bu kavramların tasavvuruna kapılmadan, "Ancak müminler kardeştir." akidesini şiar edinerek et-ile tırnak misâli bir birinden kopmaz bir hal almışlardır. Kampta daha çok kültürel çalışmalar ağırlıktaydı. demiştir.

(Akıncı Dergisi, Sayı: 5, Sayfa: 15)

Öncü ve "Akıncı" Nesil

Bekir SAĞLAM

Bizim kuşak ortaöğretim yıllarında kendini MTTB'nin içinde buldu. 1965'ten 1980'lere kadar sürebilen bir gençlikti ama daha çok bir öğrenci hareketiydi.

Bildiğimiz belirgin bir şey vardı, bu gençlik hareketinin öncüsü Üstat Necip Fazıl Kısakürek'ti. Kitaplarıyla, yer yer konferanslarıyla gençliğin oluşmasında en büyük sahibi Üstat'tı.

Üstadın, etkin bir kalem gücü vardı. Fikri ve ilmi anlamda ruhlara, zihinlere ufuklar açıyordu.

Böyle bir akış hâlindeyken Akıncılar kuruldu. Akıncılar ve MTTB aynı düşüncenin, aynı fikrin gençleriydi. Gerçekten Akıncılar diye bir teşkilata gerek var mıydı?

Politik hareketler heyecanları daha bir kamçılıyordu... Bir de ortamda bunu besliyordu; her gençlik hareketinin bağlantılı olduğu politik bir alan, parti vardı. Sol çizginin partisi CHP'ydi milliyetçilerin partisi MHP'ydi. Sanki bizde bir boşluk var gibiydi, MSP hareketi bu boşluğu dolduruyordu.

MTTB ve Akıncılar aynı çatının, aynı ekolün gençleri olduğu için hâliyle kendimizi orada bulmuş oluyorduk.

Akıncılar'ın diğer gençlik hareketlerinden farkı dünden bugüne gelen fikir dünyasında aranmalıydı.

Bildiğimiz gibi Devlet-i Âliyye'nin cephelerde genelde yeniliyor olması Osmanlı aydınlarında arayışlara neden oluyordu. Bu süreçte üç fikri akım kendini ortaya koyuyordu: Batıcılar, Milliyetçiler ve İslamcılar.

MTTB ve Akıncılar İslamcı hareketin gençlik kollarını temsil ediyordu.

Birebir vazife aldığımı hatırlamıyorum. O günün gençleri olarak gerek MTTB'nin gerekse Akıncılar'ın bütün faaliyetlerine katılıyorduk.

Üstat N. Fazıl MSP hareketine destek veriyordu. Üstat Sezai Karakoç Millî gazetede yazıyordu. İslamcıların büyük çoğunluğu MSP ve Akıncılar hareketi içinde şöyle ya da böyle yer alıyordu.

Akıncılar'ın kendilerini yetiştirmek için, fikri ve ilmi gelişmeler kaydedebilmeleri için özel kurumlar, özel çabaların olduğunu görmedim, bilmiyorum. Ama ilmi ve fikri olarak derin bir zafiyetin içinde olduğumuzu görüyordum.

Şöyle de yaklaşılabilir, politik bir hareketten ciddi anlamda fikri ve ilmi bir oluşum beklenebilir mi? Ama kendi adıma söylüyorum, fikri derinlik kazanılmadan geleceğe güçlü adımlarla yürümek mümkün olabilir mi?

O yıllarda 141- 142 komünistleri bağlıyordu, 163'te İslamcıları bağlıyordu, engelliyordu. Hâliyle İslam'ın bir hayat nizamı olduğunu söylemenin yazmanın ciddi riskleri vardı. Buna rağmen inancımızı, davamızı dile getirmekten geri durmuyorduk. Hâliyle yer yer kısa süreli gözetim altında tutulmalar, mit mensuplarının gözdağı veren sözleri, tavırları, zaman zaman takiplere maruz kalmalar oluyordu.

Akıncılar beş yıl gibi kısa bir sürede icra-i faaliyetler yaptı. Elbette toplumumuzda belli seviyelere varan kabuller gördü. Bu doğal olandı, tabii olandı zira milletimiz Müslüman'dı. Hele bir de o günün dava erleri olarak bizler kendimizi ciddi anlamda yetiştirebilseydik, ahlaken de belli bir seviyeyi yakalamış olabilseydik, bugün toplumumuzun durumu çok daha iyi olabilirdi daha kaliteli bir toplum olabilirdik.

Her hareketin artıları eksileri olacaktı. Ama eksilerinin çok daha büyük olduğunu söylemeliyim. Hâliyle kanaatimi belirtiyorum.

İslam gibi bütün insanlığın dinini temsil edebilmek elbette çok zordu. Her müminin kendi seviyesinde, karınca kaderince temsil etme durumunda bir davanın öncüleri fikri bir derinliğe ve yüksek bir ahlaka sahip olması gerekiyordu. Üstat Sezai'nin yer yer beyan ettiği gibi kendi değerler dünyamızı arka planıyla bilmek gerekiyordu. Sonra kendi tarihimizi, kendi medeniyetimizi bilmek gerekiyordu. Buna paralel olarak mahkumu olduğumuz batı medeniyetini bütün boyutlarıyla bilmemiz gerekiyordu. Yani bir fikrin mücadelesi tarih, medeniyet ve o fikrin mahiyeti ileri derece bilinmesi gerekiyordu.

Biz bu süreçleri maalesef göremedik, yaşayamadık. Aslında Üstat Sezai bu hususları defalarca vurgulamıştı ama politik zeminin sloganları, heyecanları bunları görmemizi engellemişti.

Elbette hayat mektebi gerçekleri çok acı olarak gösterir. Artık düne bakıp nice eksiklerimize dövünmek değil de o yanlışlara bir daha düşmeden yolumuza devam edebilmek gerekir.

Üstat N. Fazıl MSP hareketine destek veriyordu. Üstat Sezai Karakoç Millî gazetede yazıyordu. İslamcıların büyük çoğunluğu MSP ve Akıncılar hareketi içinde şöyle ya da böyle yer alıyordu.

Akıncılar: İslamcılığın İlk Örgütlü Gençlik Hareketi Üzerine Bir Yorum

Hatice BALİN

Uzm. Sosyolog, Mutlu Aile Mutlu Çocuk Dern. Başk.

"Bir hareketi 'ilk' yapan, kronolojik önceliği değil; kendinden sonrakilere bıraktığı dilin ve örgütlenme aklının kalıcılığıdır."

Türkiye'de İslamcılığın yirminci yüzyıldaki serüvenini konuşurken, çoğunlukla düşünce adamlarından, dergilerden ve siyasi partilerden söz ederiz; gençliğin, yani hareketin en aksiyoner ve en örgütlü katmanının kendisinden nadiren bahsedilir. Oysa bir düşüncenin ideoloji hâline gelip toplumsal bir harekete dönüşmesi, onu sokakta, okulda, mahallede taşıyacak bir gençlik kadrosu bulmasıyla mümkündür. Bu yazının iddiası şudur: Akıncılar, Türkiye'de İslamcılığın kendi başına, bağımsız ve kitlesel bir gençlik hareketi olarak ete kemiğe büründüğü ilk örgütlü deneyimdir. Bu iddiayı temellendirmek için önce hareketin doğduğu zemine, sonra kurumsal önceline (MTTB), ardından kendi özgün örgütlenme mantığına, fikri kaynaklarına, söylemine ve iç gerilimlerine bakmak; son olarak da bu "ilk olma" iddiasının bugüne ne söylediğini sormak gerekiyor.

Toplumsal hareketi, bir toplumun bilgi, inanç, değer, aile, eğitim, din, ekonomi ve tabakalaşma düzeninde iz bırakan köklü dönüşümlerin öznesi olarak tanımlayabiliriz; "parçası olduğu toplumda ya da grupta değişme meydana getirmek ya da bir değişmeyi engellemek üzere

süreklilik içinde eylemde bulunan bir insan topluluğu" bu tanımın özüdür. İslami hareket ise, bu genel tanımın İslami referanslar - Kur'an ve sahih sünnet - temelinde özelleşmiş bir versiyonudur; amacı, biriken İslami tecrübeyi kendi çağının idrakine, iktisadi, ictimai, siyasi, hukuki, edebi ve irfani bütün alanlarda en sahih biçimde taşımaktır. Akıncılar'ı bu iki tanımın kesişiminde okumak, onu yalnızca nostaljik bir hatıra değil, sosyolojik bir vaka olarak ele almayı mümkün kılar.

Akıncılar'ın "ilk" olma iddiasını anlamlı kılan şey, doğduğu tarihsel anın kendisidir. 1970'li yıllar, hem Batı'da hem Türkiye'de toplumsal hareketliliğin doruğa çıktığı bir dönemdi; Batı Almanya'da başlayan öğrenci hareketleri Fransa'ya sıçramış, 1973 petrol krizi Avrupa'yı umutsuzluk ve tedirginlikle sarsmıştı. Türkiye ise 1961 Anayasası'nın getirdiği görece liberal ortamda, kırdan kente göçün ve sanayileşmenin hızlandırdığı bir siyasallaşma dalgasıyla karşı karşıyaydı; Zonguldak madencilerinin 1968 grevinden Derby Lastik işgaline uzanan bir işçi hareketliliği, üniversite gençliğini de sağ-sol kutuplaşmasının tam ortasına itmişti. İşte tam bu noktada, 12 Mart 1971 ile 12 Eylül 1980 darbeleri arasındaki gergin aralıkta, Müslüman gençlik de kendi cephesini kurma ihtiyacı duydu. Akıncılar'ı "ilk" yapan, bu ihtiyacı sol ve sağdan bağımsız, kendi diliyle ve kendi örgütlenme mantığıyla karşılamış olmasıdır.

Akıncılar'ı MTTB'den ayıran şey, sadece kuruluş tarihi değil, temsil ettiği toplumsal tabandır. MTTB, 1916'da kurulmuş, Cumhuriyet'e geçişin bütün sıkıntılarını üzerinde taşımış, hatta bir dönem CHP'nin gençlik kolu gibi işlemiş bir kurumdu; Burhanettin Kayhan döneminde İslami bir çizgiye oturması ve amblemini kurttan Kur'an'a teşbihle kitaba çevirmesi, zihinsel bir dönüşümün sembolik karşılığıydı. Ne var ki MTTB'nin sınırı nettir: yalnızca üniversiteli, okuyan gençliğe seslenir; örgüt disiplinini aldığı ilk hayır teşkilatlanması da bu çerçevede kalmıştır. Bu, taşradan İstanbul'a gelen öğrenciler için

Toplumsal hareketi, bir toplumun bilgi, inanç, değer, aile, eğitim, din, ekonomi ve tabakalaşma düzeninde iz bırakan köklü dönüşümlerin öznesi olarak tanımlayabiliriz; "parçası olduğu toplumda ya da grupta değişme meydana getirmek ya da bir değişmeyi engellemek üzere süreklilik içinde eylemde bulunan bir insan topluluğu" bu tanımın özüdür.

İslamcılık, Akif Emre'nin vurguladığı gibi başka şeylere eklemlenmiş bir payanda değil, kapitalizmle sosyalizm, sağcılıkla solculuk arasında sıkışmayan, kendi başına bir düzen ve sistem iddiasıdır; Sait Halim Paşa'dan Akif Emre'ye, Muhammed İkbal'den Aliya Izzetbegoviç'e, Necip Fazıl'dan Sezai Karakoç'a uzanan, tek bir isme indirgenemeyecek bütüncül bir düşünce geleneğidir - ve her zaman muhalif bir duruşu işaret eder.

bir sığınak olsa da, okula gitmeyen, esnaf çıraklığı yapan ya da işçi olarak çalışan geniş bir gençlik kesimini kapsam dışında bırakır. Akıncılar'ın tarihsel yeniliği tam da burada başlar: 1970'lerin ortasında, okuyan ve okumayan gençliği aynı çatı altında toplayan bir yapı kurarak, MTTB'nin bıraktığı boşluğu doldurmuştur. Bu iki hareketi birbirinin rakibi değil, art arda gelen iki nesil olarak okumak daha doğru görünüyor.

Akıncılar'ın İslamcı gençlik hareketleri tarihinde bir milat sayılabilmesinin asıl gerekçesi, kurduğu örgütlenme modelinin ölçeğidir. İllerde, ilçelerde, hatta bazı köylerde yedi kişinin bir araya gelip dernek kurabildiği bu yapı, kısa ömrüne rağmen 600'e yakın şubeye ulaşmış; dönemin gençlik hareketleri arasında en yoğun örgütlenmeyi başaran İslami yapı olmuştur. Bu, CHP'nin gençlik kolu, MHP'nin ülkü ocakları ya da MSP'nin gençlik teşkilatları gibi zaten siyasallaşmış, tepeden kurulu yapılarla kıyaslandığında dikkat çekicidir; Akıncılar taşradan, mahalleden yukarı doğru büyümüş bir kitle hareketiydi. Solun devrimci kanadını DEV-GENÇ, DEV-YOL ve DEV-SOL temsil ederken, sağda ülkü ocakları vardı; İslamcı camianın sokaktaki sesi ise büyük ölçüde Akıncılar'dı. Burada altı çizilmesi gereken bir ayrım var: Akıncılar'ın zihniyeti MSP'nin gençlik kollarıyla birebir örtüşmedi, MTTB'nin partiler üstü duruşuna kıyasla siyasete biraz daha yakın durdu, ama bu yakınlık onu bir parti uzantısına indirgemedi - kendi bağımsız aklını korudu.

Şiddet sorusu, bu bağımsızlığın en çetin sınandığı yerdir. Akıncılar'ın sokak çatışmalarına girip girmediği sorulduğunda, dönemin şahitlerinden alınan cevap, hareketin kendi şiddet algısını da ortaya koyar: çatışmalara tamamen yabancı kalmadıklarını, ama eylemci sol ve eylemci sağ kadar saldırgan davranmadıklarını, yalnızca arkadaşlarına ya da inançlarına yönelik bir saldırı karşısında haklarını savunduklarını ve bunun bedelini yüzlerce arkadaşlarının canıyla ödediklerini aktarmışlardır. Bu, hem dönemin şiddet sarmalından tamamen azade kalamadıklarını hem de kendilerini bilinçli biçimde "saldırgan değil, savunmacı" bir çizgide konumlandırdıklarını gösteren, kendi içinde gerilimli bir özet sayılabilir.

Akıncılar'ı bir "ilk" olarak öne çıkaran bir başka özellik, beslendiği kaynakların çoğulluğudur. İdeolojik planda Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç, Nurettin Topçu, Cemil Meriç ve Mavera dergisinin "Yedi Güzel Adam"ı; kendi yayın organlarında ise Akif İnan ve Erdem Beyazıt gibi isimler öne çıkar. Ahlaki damar, Erenköy'de Sami Efendi ve İskenderpaşa'da Mehmed Zahid Kotku Hazretleri gibi tarikat çevrelerinden beslenirken; siyasi damar Milli Görüş hareketine, sonrasında İran, Pakistan ve Afganistan'daki toplumsal hareketlerin yansımalarına, Müslüman Kardeşler ve Hasan el-Benna'nın külliyatına, Mevdudi ve Cemaat-i İslami'nin metinlerine uzanır. Bu çok kaynaklılık, tesadüfi değildir; aksine, henüz kurumsallaşmamış bir hareketin, elinin ulaştığı her sahih kaynaktan beslenerek kendi sentezini kurma çabasının işaretidir. Akıncılar'ı sonraki İslamcı gençlik yapılarından ayıran da bu erken dönem sentezciliğidir - tek bir kaynağa, tek bir

şeyhe ya da tek bir partiye bağlı kalmama refleksi.

Akıncılar dergisi, hareketin kendi kimliğini en açık biçimde yazıya döktüğü yerdir. Derginin o dönemki yayın yönetmenliğini üstlenen isim, yayın ilkelerinin kendi hayatında hâlâ geçerliliğini koruduğunu belirtmiştir; bu ilkelerin özü, tüm Müslümanları kardeş bilen, şahısları hedef almayan, tebliğ ve daveti önceleyen, muhalif bir dile kaymayan bütünleştirici bir yayıncılık anlayışıdır - bu, dönemin bazı İslami yayınlarının birbirini ölçüsüzce eleştirdiği bir ortamda bilinçli bir tercih olarak okunmalıdır. On iki sayı süren dergide Asr-ı Saadet ile Hicri 1400 arasındaki dönem "tağut" ve "mürted" kavramlarıyla anılmış; Müslümanın önce bireysel şuura, sonra cemaatleşmeye, nihayet devletleşmeye doğru ilerlemesi gerektiği "Tebliğ, Davet, Hicret, Cihat, Devlet" formülüyle özetlenmiştir. Kasım 1979'daki "Hicri 1400'de Sınırsız ve Sınıfsız Hicret Devleti'ne Doğru" başlıklı özel sayı, âdeta bir manifesto işlevi görmüş; bireysel, toplumsal ve siyasal şuuru birbirini tamamlayan üç aşama olarak tarif etmiştir (Akıncılar, 1979: 3) [1]

Akıncılar'ın dili üzerine düşünmek, dönemin baskı ortamını da anlamayı gerektirir. Hareketin söylemi ve sloganları özünde İslami olsa da, Türkiye'deki sistemin doğrudan İslami bir dile tahammülü sınırlı olduğu için, kendilerini Filistin ve Afgan marşlarının diliyle - "İran, Pakistan, sıra sende Müslüman", "Şah, Butto, Hüveyda, sıra bizim Kenan" gibi sloganlarla - ifade etmeyi tercih etmişlerdir. Bunu "kendini unutup dışarıya endekslenmek" olarak okumak yüzeysel bir yorum olur; asıl mesele, içeride doğrudan konuşmanın mümkün olmamasıdır. Aynı ölçüde dikkat çekici olan, çatışmacı ya da aşağılayıcı bir dile hiçbir zaman prim vermemeleridir; bu ölçülü dil tercihinin, hareketin bugün hâlâ saygıyla anılmasında payı olduğu söylenebilir

Akıncı gençliği ile bugünün gençliğini karşılaştırmak, hareketin mirasını değerlendirmenin bir yolu olabilir. Dönemin şahitleri, kendi kuşaklarında dava kutsiyeti, güçlü bir ibadi birliktelik, fedakârlık ve dayanışma duygusunun baskın olduğunu; buna karşılık bugünün gençliğinde bu özelliklerin yıprandığını, ama teknoloji kullanımı ve akademik donanım bakımından belirgin bir üstünlük bulunduğunu vurgulamaktadır. Aynı tanıklığa göre, o dönemin gençliğinde dünyevi bir beklenti neredeyse yoktu; "Allah için ne yapabilirim" sorusu, bugünün daha çok "bu işten ne kazanırım" sorusuna bıraktığı yeri dolduruyordu. Bu karşılaştırmayı nostaljik bir yakınma olarak değil, iki farklı gençlik tipolojisinin - idealist ama donanımsız olan ile donanımlı ama motivasyonu zayıflamış olan - sentezine duyulan ihtiyacın bir teşhisi olarak okumak mümkündür.

Sonuç: "İlk" Olmanın Anlamı

Bütün bu veriler ışığında en başa, tanıma dönebiliriz: İslamcılık, Akif Emre'nin vurguladığı gibi başka şeylere eklemlenmiş bir payanda değil, kapitalizmle sosyalizm, sağcılıkla solculuk arasında sıkışmayan, kendi başına bir düzen ve sistem iddiasıdır; Sait Halim Paşa'dan Akif Emre'ye, Muhammed İkbal'den Aliya Izzetbegoviç'e, Necip Fazıl'dan Sezai Karakoç'a uzanan, tek bir isme indirgenemeyecek bütüncül bir düşünce geleneğidir - ve her zaman muhalif bir duruşu işaret eder. Akıncılar'ı bu tanımın ilk kitlesel gençlik karşılığı saymamızın gerekçesi budur: 1970'lerin çatışma ortamında sağcılığa ve solculuğa karşı üçüncü bir yol olarak, kendi bağımsız örgütlenmesiyle, kendi yayın organıyla ve kendi manifestosuyla ortaya çıkan ilk İslamcı gençlik hareketi olmasıdır. Dört yıl gibi kısa bir ömrü olsa da, 1980 darbesiyle kapatılmasının ardından bile bir kuşağı biçimlendirmiş, bugün siyasette ve toplumun değişik kesimlerinde aktif rol alan pek çok ismin yetiştiği bir ocak olmuştur.

Not: 2018 yılında TDE'de makale yazmak amacıyla, Akıncılar'ın önderliğini yapmış tüm ağabeylerimizle mülakatlar gerçekleştirerek hazırladığım araştırma notlarına dayanan bu yorum yazısını tamamlayıp istifadenize sunma fırsatını bana veren İnsicam Dergimize ve mülakatlarda bana destek veren ağabeylerimize gönülden teşekkür ederim.

1 Akıncılar Dergisi, 1979: 3 (Hicri 1400 özel sayısı, "Hicri 1400'de Sınırsız ve Sınıfsız Hicret Devleti'ne Doğru" manifestosu).

Akıncı Ruhu Roma'ya Uzanır Kudüs'ü Fetheder

Mucahid YILDIZ

Düşman topraklarının ta içlerine kadar dalıp, malumat toplamak, casusluk faaliyetleri yaparak düşmanın zayıf taraflarını tesbit etmek, gerektiğinde vurucu ameliyeler yapmak askeri tabiriyle akıncı birliklerinin görevidir. Bu cihetten vazifeli birlikler, Asrı Saadet'te, Hz. Rasul'ü Ekrem efendimizin başkanlığındaki devletin askeri kuvvetleri arasında bulunmaktaydı. Bu akıncı kuvvetlere 'seriyye' adı veriliyordu ve ilk kurulan birliğe Hz.

Hamza (r.a.) komuta etti.

Bu şekilde vazife icra eden birlikler batılılarda da mevcuttu. Öncü birlikler, ordunun ilerleyişini kolaylaştırmak için, gerekli tedbirleri alır, mesela köprüler yapar, yolları temizlerdi.

Asıl mevzumuz, akıncının askeri manasından ziyade İslami bakımdan nasıl bir ehemmiyet taşıdığıdır. Yakın tarihimizde memleketimizde başlatılan akıncılar hareketinin özü, Tevhid inancını mümkün olduğunca ilerilere taşımaktır. İslam tarihinin tüm devletlerinde askeri olarak bu yapıldı. Günümüzde ise bu mesele sadece askeri manada değil, aynı zamanda siyasi ve ictimai olarak da değerlendirilmelidir. Zira Türkiye'deki son akıncı hareketi de cemiyet hayatında yeniden İslam'ın hâkimiyetini sağlamak gayesi gütmekteydi.

Bu kalemin sahibi bendeniz 'Akıncılar Derneği' ve mensuplarıyla henüz İmam-Hatip Lisesine başladığım yıllarda tanıştım. Takriben 45 yılı aşmıştır sanırım. Mahallemizin camisinde fahri olarak müezzinlik yapardım. Cami imamı hocamızla birlikte ilk defa dernek binasına gitmiştik. İlk gittiğimiz günü çok iyi hatırlıyorum. Müezzinlik yaptığımı öğrendiklerinde benden bir Kur'an tilaveti icra etmemi istediler. Hasbelkader bir aşrı şerif okuyuvermiştik.

O günden sonra daha sık bu dernek binasına gidiyordum. Orada yapılan eğitici seminerlere, toplantılara katılıyordum. Tüm Türkiye'de büyük bir teşkilatlanması vardı. 1979 yılında sıkıyönetim tarafından kapatıldığında 600'den fazla şubesi bulunuyordu. Hatta bir o kadar da Akıncı işçiler, Akıncı memurlar, Akıncı sporcular, Akıncı esnaflar derneklerinin şubeleri de mevcut idi.

Akıncı ruhu ne demektir, bundan ne anlamalıyız? Âcizane bu mevzudaki düşüncelerimi burada zikretmek isterim. Yukarıda da kısaca ifade ettiğimiz gibi bu hareketin asıl gayesi, Tevhid inancını mümkün olduğunca geniş insan kitlelerine duyurmaktır. Zira insanlığın hem dünyada hem de ebedi âlemde kurtuluşunun tek yolu, malum olduğu üzere Tevhid inancıdır. İman etmiş her Müslüman doğrudan bu görevi üstlenmiş demektir.

Elbette İslam'da misyonerlik faaliyeti Hristiyanlıktakine benzer bir şekilde asla yoktur. Hz. Peygamber efendimizin Medine'ye hicretten sonra civar kabilelere Tevhid'i, İslam'ı tebliğ etmek için sahabeden bazılarını görevlendirdiği elbette vakidir. O halde İslam'ın kendine has üslubuyla inancımızın temellerini anlatmak, ya da yaşayarak göstermek vazifemizdir.

Yeryüzünde insanlara Müslümanlar İslam'ı daha çok yaşayarak tebliğ ettiler. Bu suretle 8. yüzyılda Tibet'e, hatta bazı rivayetlere göre Güney Amerika'ya kadar, Müslüman tüccarlar vasıtasıyla İslam'ın nuru ulaşmıştır. Amerika'yı keşfettiğini iddia ettikleri Kristof Kolomb'un bu kıtada bir camiyle karşılaştığı anlatılmaktadır.

Akıncı ruhu yeryüzünün neresinde olursa olsun, zalimlere karşı mücadele ve mücahede etmek demektir. Mazlumların dini, dili, ırkı ne olursa olsun Akıncının görevi zalimlere karşı çelik yürekle karşı durmaktır.

Filistin için karadan ya da denizden yollara düşen kahramanların yüreklerinde taşıdıkları aşk, akıncı ruhunun icabıdır. Onların cesareti, atalarımızın da ta düşmanın kalbine kadar uzanmasını sağlayan manevi güçtür.

Günümüzde bu davayı savunanların mücadele etmek zorunda oldukları cephelerin çeşitleri, teknik gelişmeler doğrultusunda artmıştır. Mesela sanal âlemde verilen mücadelenin ehemmiyeti pek büyüktür. Seksenlik dedelerimiz ve ninelerimizin dahi, başımızın belası diyebileceğimiz sözüm ona akıllı telefonlarla çok uzun vakitler geçirmektedirler. Yani yediden doksana herkesin eline bulaştı bu netameli icad.

Şeytanın çocuklarının yaptıklarını göz önüne alırsak, Hakk'ın yanında yer alanların bu cephedeki çalışmalarının ne kadar az olduğunu görebiliriz. Hâlbuki gerçekten kalbinde Allah sevgisi olanlar, Hz. Rasul'ü Ekrem'i örnek alanlar, İlayı Kelimetullah için her alanda ellerinden geldiğince büyük gayretler göstermek zorunda olduklarını bilmelidirler.

Bugün barbar, siyonist İsrail terör rejiminin vahşetini tüm dünyaya yaymak isteyen, İslam adına ya da insanlık adına, gerek sanal âlemde, gerekse sokaklarda protestolar yapanları bütün gücümüzle desteklemek boynumuzun borcudur. Daha çok insanların bundan haberdar olması için 'sosyal medya' takip edilmeli ve hiç kimsenin aşağılamasından ya da hor görmesinden korkmadan, Allah'a güvenip tevekkül ederek daha çok paylaşmak zorundayız. İster bunu farz-ı ayın, isterse farz-ı kifaye olarak anlayalım. Fetva kısmını erbabı düşünsün

Yeryüzünde insanlara Müslümanlar İslam'ı daha çok yaşayarak tebliğ ettiler. Bu suretle 8. yüzyılda Tibet'e, hatta bazı rivayetlere göre Güney Amerika'ya kadar, Müslüman tüccarlar vasıtasıyla İslam'ın nuru ulaşmıştır. Amerika'yı keşfettiğini iddia ettikleri Kristof Kolomb'un bu kıtada bir camiyle karşılaştığı anlatılmaktadır.

Akıncılar Derneği Son Genel Başkanı Mehmet Güney ile Konuştuk

İNSİCAM

- Esselâmü aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtühü. Siz İstanbul'a geldiğinizde MTTB ile tanıştınız; Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeyken MTTB'de faaliyette bulundunuz. Akıncılar'la ismen ve fiilen tanışma süreciniz nasıl başladı?

- Bismillâh. İstanbul'a ilk gelişimiz eğitim içindi. İstanbul Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi İnşaat Bölümü'ne geldiğimizde, okulumuzda "İstanbul Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi Talebe Derneği" diye bir derneğimiz vardı. Bu dernek de Milli Türk Talebe Birliği'ne bağlıydı. MTTB'nin İstanbul'daki tüm üniversitelerde kendine bağlı dernekleri bulunuyordu. Dolayısıyla biz, okuldaki derneğimiz vasıtasıyla ana kuruluş olan MTTB ile tanışmış olduk.

Buradaki ilk ilişkimizde MTTB'nin diğer üye kuruluşlarıyla -Teknik Üniversite'dir, İstanbul Üniversitesi'dir- o günkü şartlarda İstanbul'da olan üniversiteli arkadaşlarla yolumuz kesişti. Onların bilgi birikiminden istifade ettik, varlıkları bize güç verdi. Tecrübe alışverişi, moral motivasyon, öğrenciler bakımından iyi bir kaynaşma orada başladı.

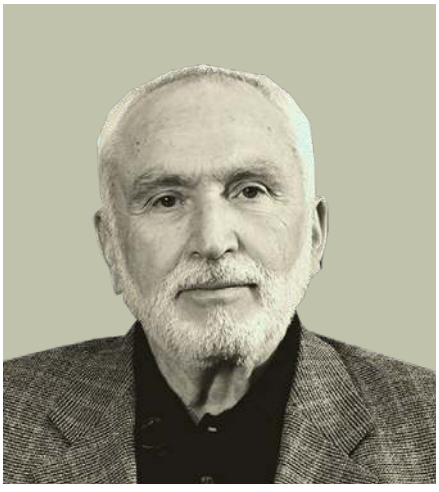

MTTB aynı zamanda eğitim ve örgütlenme bakımından bizim ilk durağımızdı. Orada bilhassa Üstad Necip Fazıl Kısakürek'in konferansları, o günkü şartlarda söz söyleyebilecek üstadlarımızın konuşmaları, spor çalışmalarımız, eğitimlerimiz... MTTB bizim zihnimizi de büyüttü.

1970'li yılların ortasına gelindiğinde, MTTB sadece öğrenci çalışmalarıyla sınırlı bir yapıya sahipken, 1975'li yıllarda öğrenci olmayanları da kuşatan Akıncılar gündeme geldi. Akıncılar Derneği'nin kuruluşu 12 Aralık 1975'tir. Dernek Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi'nde bir grup mühendislik öğrencisi arkadaş tarafından kuruldu. İlk başkanımız da Tevfik Rıza Çavuş'tur. O dönemde Adana'da, İstanbul Kasımpaşa'da, farklı yerlerde künyesi Akıncı olan dernekler vardı; bunlar daha sonra kendi varlıklarını feshedip Ankara'da kurulan yapıya dâhil oldular. Ankara'daki bu

Akıncılar'ı kuran arkadaşlarımızın tamamı da yine Ankara Milli Türk Talebe Birliği'nde hizmet eden arkadaşlarımızdan oluşuyordu. Bu yapının genel merkezi İstanbul'daydı. 12 Eylül 1980'de kapatıldığında yönetimi 15 asil ve 6 yedek kişiden oluşuyordu. 11 bölge başkanlığı ve 1200 şubesi vardı.

Yani MTTB öğrenci gençliği; Akıncılar ise öğrenci olmayanları da kuşatan Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar, Akıncı Sporcular, Akıncı Liseliler ile birlikte daha geniş bir gençlik çalışmasının adıdır. Yayın organı *Akıncılar Dergisi*'dir. İl, ilçe ve hatta bazı köylerde de şubeleri vardı. Ama bunun ilk mayasının tuttuğu ve ilk kimliğinin oluştuğu yer, Milli Türk Talebe Birliği'dir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Akıncılar bir nevi MTTB'nin devamı, tamamlayıcısı gibidir.

Biz ilk etapta İstanbul'da olayı okumakta biraz temkinli davrandık. Sonradan kendi okulumuzdaki arkadaşlarımızdan rahmetli Mehmet Sonverdi gibi, yine Abdullah Suphi Aydın gibi bazı arkadaşlarımız Akıncılar İstanbul şubesinde görev aldılar. İlişkilerimiz zaten çok iyiydi; İstanbul'da aktif çalışma yapan Vakıflar Yurdu'ndaki, İlim Yayma Yurdu'ndaki arkadaşlarımızla birlikte bu çalışmaları izliyor ve destek veriyorduk. Sonra 1978 yılının Temmuz ayında bir grup arkadaşımızla birlikte İstanbul Akıncılar Derneği'nde sorumlu olarak görev aldık.

- Bu arkadaşlarınız kimlerdi?

- Bunların hemen hemen tamamı İstanbul'daki üniversite çalışmalarını yürüten arkadaşlarımızın temsilcileriydi. Teknik Üniversite'dekilerin temsilcileri, hukuk fakültesinin temsilcileri, edebiyat fakültesinin temsilcileri, yurt temsilcileri... Bir iki de İstanbul'daki şubelerimizin başkanı vardı; ama kahir ekseriyet üniversitede okuyan arkadaşlarımızdan oluşuyordu.

- İsimler söyleyebilir miyiz?

- Elbette. Mesela rahmetli Akif Emre, bizim eğitimden sorumlu başkan yardımcımızdı; İstanbul Akıncılar Derneği'nin eğitimden sorumlu başkan yardımcısıydı. Allah mekânını cennet etsin. Yine Şile'deki deniz kampımızda boğulan rahmetli Taceddin Çete -Yıldız Teknik Üniversitesi Elektrik Bölümünü, o sene bitirmişti- o da teşkilatlanmadan sorumlu başkan yardımcımızdı. Bunun yanı sıra Vakıflar Yurdu'nun temsilcisi Emin Ucuz vardı; kendisi şu anda Mersin'de müteahhitlik yapan bir arkadaşımız. Yine Teknik Üniversite'de, o dönem üniversitedeki arkadaşlarımızın başkanlığını yapan ve bir dönem Malatya milletvekilliği de yapan rahmetli Bülent Çaparoğlu. Hukuk Fakültesinde Hüsnü Tuna... Tıp Fakültesindeki arkadaşlarımızla birlikte daha kolektif bir hareket olduk. Şubelerden de Fatih Akıncılar Derneği Başkanı Mehmet Kahraman gibi arkadaşlarımız vardı.

Arkadaşlarımızın kahir ekseriyeti üniversiteli bir kimlikti. O dönemde İstanbul'da 37 şubemiz vardı. Bu 37 şubeden bir iki tanesi -Fikirtepe, Fatih, Sanayi Mahallesi Akıncıları gibi- İstanbul Akıncılar Derneği yönetimlerinde yer aldılar.

- Şurayı biraz açsak. MTTB'de üst yönetimde sorunlar oldu; Ankara'da bazı ağabeyler Akıncılar diye bir oluşum içine girdi. Dışarıdan bakıldığında bu doğal bir akış gibi görünüyor. Bu akışın

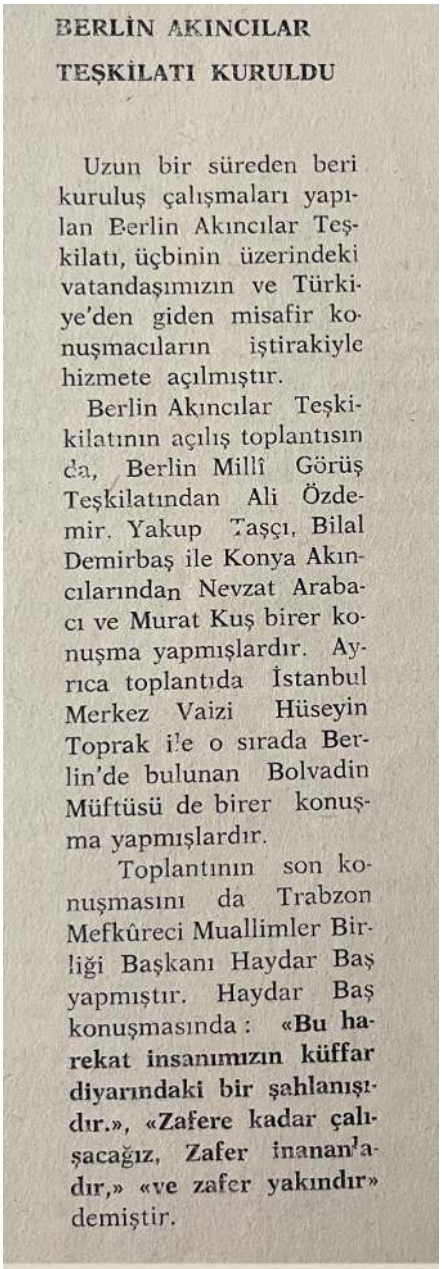

BERLİN AKINCILAR TEŞKİLATI KURULDU

Uzun bir süreden beri kuruluş çalışmaları yapılan Berlin Akıncılar Teşkilatı, üçbinin üzerindeki vatandaşımızın ve Türkiye'den giden misafir konuşmacıların iştirakiyle hizmete açılmıştır.

Berlin Akıncılar Teşkilatının açılış toplantısında, Berlin Milli Görüş Teşkilatından Ali Özdemir, Yakup Taşçı, Bilal Demirbaş ile Konya Akıncılarından Nevzat Arabacı ve Murat Kuş birer konuşma yapmışlardır. Ayrıca toplantıda İstanbul Merkez Vaizi Hüseyin Toprak ile o sırada Berlin'de bulunan Bolvadin Müftüsü de birer konuşma yapmışlardır.

Toplantının son konuşmasını da Trabzon Mefkûreci Muallimler Birliği Başkanı Haydar Baş yapmıştır. Haydar Baş konuşmasında: **«Bu harekat insanımızın küffar diyarındaki bir şahlanışıdır.», «Zafere kadar çalışacağız, Zafer inananlarındır,» «ve zafer yakındır»** demiştir.

(Akıncı Dergisi, Sayı: 4-5, Sayfa: 31)

DİKKAT

AKINCILAR DERNEĞİNİN ŞUBESİNİ AÇABİLMEK İÇİN GEREKLİ ŞARTLAR:

1. Bir adet dilekçe (7 kişilik Müteşebbis Heyetin imzasını havi),
2. 7 Kişilik Müteşebbis Heyetin muhtardan tasdikli ve fotoğraflı Nüfus Hüviyet Cüzdanı suretleri,
3. Dernek binasının adresi,
4. Çevrede bulunan teşkilâtımızın mühürlü ve imzalı teskiyesi,

Bilgi edinilmesi rica olunur.

(Akıncı Dergisi, Sayı: 4-5, Sayfa: 12)

harici bir unsuru var mıdır? Soruyu biraz açayım: O zaman siyasi parti olarak MSP var. MSP–MTTB ilişkilerindeki soğukluk veya mesafe, Akıncılar'ın ortaya çıkmasına yol açmış mıdır?

- Bunlar konjonktürel meseleler; o dönemde bazı hadiseler oldu. Milli Türk Talebe Birliği'nin kendi yönetimindeki temsil ile ilgili bazı sıkıntılar oldu mu? Oldu. Anadolu ile İstanbul arasında bazı sıkıntılar oldu mu? Oldu. Ama bunlar bir gençlik kuruluşunda olması olağan şeyler. Yoksa sanki bütün mesele buymuş, Akıncılar bu problemler üzerine kurulmuş gibi anlatmak doğru bir tabir olmaz. Akıncılar, söylediğimiz gibi, bir öğrenci örgütlenmesi ve öğrencinin terbiye edildiği bir yapıdan -yani Milli Türk Talebe Birliği'nden- daha geniş bir havzaya taşınan, öğrenci olmayanları da kuşatan bir gençlik hareketidir.

Belki MTTB Cumhuriyet öncesinde, 1916'da kuruldu ama bizim mahalleyle, Müslüman camiayla tanışmasında bir arınma süreci geçirdi. Burada söylemek istediğim şu: Son solcu başkanı Yüksel Çengel, Cumhuriyet Halk Partisi'nin milletvekilliğini yapan birisiydi. Ondan sonra İslami camiayla irtibatında Rasim Cinisli ağabeyle sağ-muhafazakâr bir yapı; bir dönem Meclis Başkanlığı yapan İsmail Kahraman ağabeyle milliyetçi-İslamcı bir yapı. Ama bugünkü 2026 standartlarına göre anlayacağımız İslamcı yapının ilk mihenginin rahmetli Burhanettin Kayhan ağabeyle başladığını söylemek isterim. Burhanettin Kayhan ağabeyden sonra Ömer Öztürk, Raşit Ürper. Yani 12 Eylül 1980'e kadar, kapanış sürecine kadar MTTB İslamcı yapısını, İslamcı gençlik ve öğrenci çalışması çizgisini kaybetmedi.

Milli Selamet Partisi ile evet, bazı şeyler oldu. Ama "Akıncılar'ın kuruluşunun temel sebebi MSP–MTTB kavgasıdır" demek haksızlık olur.

- Akıncılar isminin seçilmesi konusunda bir şey biliyor musunuz? Yeni bir yapı oluşturuluyor; bunun adı niye Serdengeçtiler değil de Akıncılar? İsim babası kimdir, bu ismi kim önermiştir?

- Ben o kurucular arasında yoktum. Orada Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi'nde okuyan rahmetli Tevfik Rıza Çavuş ağabeyin başkanlığında bir heyet vardı; kurucuların listesini verebilirim. Niye Akıncılar oldu, orasını ben bilmiyorum. Ancak ondan önce, dönemin Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu tarafından bazı konuşmalarda "Akıncılar, Akıncılarım, Akıncı gençlik" gibi bir terminoloji kullanılır olmuştu. Niye Serdengeçti değil de Akıncı oldu, niye A değil de B oldu, orasını bilmiyorum. Ama bu isim bir anda hüsnükabul gördü ve sonrasında çok hızlı bir yayılmayla, teşkilatlanma ağıyla birlikte Türkiye'de tabanda da ciddi bir ilgi alaka buldu.

- Şunu hatırlıyor musunuz: Ankara'da bir oluşum var, bu İstanbul'a yansıyor. Siz veya çevrenizdekiler "Hadi arkadaşlar, biz Akıncılar'a intikal edelim" mi dediniz? Bu nasıl gerçekleşti?

- Yok, yok. Öyle paldır küldür, "Ankara'da bir sinyal çakıldı, biz de buna tabi olalım" gibi değil. Akıncı kimdir, hedefi nedir, tüzüğü nedir, ne düşünüyor, idarecisi kim, olayı anladıktan sonra irtibatlandık. Eczacı Mustafa Aydıner ağabey; Nasuh Boztepe, Teknik Üniversite'de, kimya mühendisi, Antalyalı, iş müfettişliğinden emekli olan bir ağabeyimizdi. Yakup Kaldırım döneminde, ondan sonraki dönemde de ben sorumluluk aldım.

Dikkat ederseniz o arkadaşlarımızın içinde üniversiteyle irtibatı olan Nasuh Boztepe gibi ağabeyler de var, üniversitenin dışında olan Yakup Kaldırım gibi arkadaşlarımız da var. Ve bu arkadaşlarımızın "Milli Selamet Partisi'nin içinde olmak, dışında olmak" diye o dönemde bir gündemi yok. Çünkü o dönemde siyasal İslam'ı temsil eden Milli Görüş Partisi olarak kimsenin MSP ile bir kavgası yok. Milli Türk Talebe Birliği'nin MSP yönetimiyle bazı şeyleri olmuş mudur? Olmuştur, İnsanın olduğu yerde bunlar oluyor. Ama tek sebep olarak "MSP–MTTB kavgasından Akıncılar çıktı" denilirse bu haksız bir itham olur.

- Buradaki, İstanbul'daki ilk başkan kim?

- İşte söylediğim gibi Nasuh Boztepe oldu, Yakup Kaldırım oldu. Ondan sonra da 1978'de biz olduk...

- Siz İstanbul'da üçüncü başkansınız. Peki, Akıncılar daha kapsamlı bir gençlik hareketi diyelim. "Genç" dendiğinde, gençlik hareketi dendiğinde kadınlar, kızlar da buna dâhil oluyor. Ama bilindiği kadarıyla Akıncılar hep erkeklerden oluşan -modern tabirle söyleyecek olursak erkek egemen- bir hareket. Hiç kadınlar, kızlar, kız öğrenciler yok muydu; ne kadar vardılar?

- Şimdi bunu Akıncılar'a hasretmeyin; Türkiye'deki Müslümanların örgütlenmesindeki bir aşama gibi değerlendirin. Siyasal İslam'da, Milli Görüş partilerinde, Milli Nizam Partisi'nde kadın kolları

yok, Milli Selamet Partisi'nin kadın kolları yok. Yani bugün yadırgayacağımız bazı şeyler gibi değerlendirilebilir. Milli Türk Talebe Birliği'nin kadın komisyonu diye ayrı bir komisyonu yok; dolayısıyla Akıncılar'da da kadın komisyonu diye bir şey yok. Bu, o günkü şartlarda, konjonktürden kaynaklanan bir durum.

Ama solcularda ve ülkücülerde kızlar var, kızlar yönetime giriyor. Ülkücüler de sonradan yönetime kadın aldılar; solda zaten kadın-erkek beraber çalışıyorlardı. Bizim mahallede kadınların devreye girmesi çok daha sonraki dönemde oldu. Bunun iki sebebi var. Bir: İslami harekette nitelikli zihni, örgütleme birikimi ve temsil kabiliyeti olan hanımlarımızın olmayışı. O dönemde söz söyleyen kim var? Şule Yüksel Şenler var; *Seher Vakti* diye bir dergisi var ama sadece hanımlara yönelik. Şule Hanım konuşurken hanımlara konuşuyor, erkeklere konuşmuyor; bir nevi haremlik-selâmlık gibi bir şey.

Daha sonra kadın da yeterli bir olgunluğa sahip olduktan sonra siyasetin içerisinde de, diğer derneklerin ve vakıfların içerisinde de yerini aldı. Bugünden bakıldığında "kadına karşı bir haksızlık yapıldı" denemez; o günkü şartlarda kadın vardı ama temsiliyetinde bazı eksiklikler ve yetersizlikler, ya da konjonktürel olarak kadınla beraber çalışma yetisinin olmayışı sebebiyle bunlar yapılmadı. Akıncılar'da da kadınlarla ilgili ayrı bir birimimiz olmadı. Yani doğal bir şeydi; çalışmalarımızın içerisinde erkeklerimiz kadar kadınlarımız da vardı. "Hep erkekler gelsin, kadınlar gelmesin" şeklinde bir alan daraltmasına biz hiçbir zaman girmedik.

- O zamanlardan bugüne intikal eden bir isim var mıdır? Yani diyelim ki "Ankara şubesinde Zeynep ablamız" diye birinden söz edebilir miyiz?

- Akıncılar adına söz söyleyebilecek öyle bir isim yok. Ancak diyelim ki Ankara'da başörtüsüyle ilgili Ankara İlahiyat Fakültesi'nde bir mücadele oluyor; oradaki mücadeleden Hatice Babacan'ın ismini biliyoruz. Ancak Hatice Babacan'ın kadınlar arasında bir örgütlenmesi veya ayrı bir hanım örgütlenmesi yok. Hatta Şule Hanım en geniş etkiyi yapan hanımefendi olmasına rağmen, kadınlarla ilgili ayrı bir hanım derneği, ayrı bir hanım örgütlenmesi veyahut alternatif bir çalışma yok. O dönemde belki mahremiyet kaygıları, belki sosyolojik olarak bir evre gibi değerlendirmek lazım. Siyasette de yok, sivil toplum kuruluşu dediğimiz derneklerde de yok.

12 Eylül 1980'den sonra, vakıflarda veyahut siyasette -işte Tayyip Erdoğan'ın Refah Partisi İstanbul İl Başkanlığı döneminde gençlik ve kadın konusunu öne çıkarmasıyla- kadın biraz daha görünür oldu. O gün bugündür kadın çalışmaları hem hızlandı hem de mevcut tüm yapılar içerisinde hanımlar paydaş olarak yönetimde yer almaya başladı. O bir evreydi yani; kasıtlı olarak kadınlar dışarıda bırakılsın diye değildi.

- Bir gençlik hareketinin terbiyeye, eğitim ve öğretime; bilgi, fikir, düşünce ve anlayış açısından beslenmeye ihtiyacı var. O günkü şartlarda Akıncılar'ın beslenme kaynakları, eğitim ve öğretim materyalleri nelerdi?

- Akıncılar'ın, daha doğrusu Müslüman gençliğin beslenme kaynakları birden fazladır. Hâl ve ahlâk-ı hamîde noktasında İstanbul tekkeleri -özellikle Erenköy'de Sami Efendi Hazretleri gibi, Fatih İskenderpaşa'da Mehmed Zahid Kotku Hazretleri gibi- bu iki dergâhın Türkiye İslami hareketine ve gençliğine olan katkısını kimse yadsıyamaz.

Siyasal olarak, o dönemde Milli Görüş hareketleri içerisinde Milli Nizam'ın ömrü kısa oldu ama Milli Selamet Partisi döneminde siyasal bilinç noktasında oradan da istifade edildi. Doğruyu eğriden ayırma noktasında onunla iş birliği içinde olduk, faydasını gördük.

İdeolojik ve fikrî olarak Akıncılar'ın, belki de sorduğunuz gibi, en çok etkilendiği beslenme kaynaklarından biri Üstad Necip Fazıl Kısakürek ve *Büyük Doğu*'dur. Üstad Necip Fazıl hem yazdıklarıyla hem de çok etkili bir hatip olarak yaptığı konuşmalarla, verdiği konferanslarla zihnimizde bir üstad olarak yerini almıştır; *Büyük Doğu* bizim için birinci beslenme kaynağıdır. Bunun tamamlayıcısı, bir ekol olarak rahmetli Sezai Karakoç'un *Diriliş*'idir; o dönemlerdeki *Diriliş* dergisi, gazetelerde yazdığı "Sur" yazıları ve sonra kitaplaştırılanlarla birlikte *Büyük Doğu*'dan sonra tamamlayıcı olarak *Diriliş* gelir. Bunun yanı sıra *Mavera*'nın Yedi Güzel Adam'ı; burada Allah razı olsun, rahmetli Erdem Bayazıt ve Akif İnan ağabeyleri özellikle kastediyorum. Bunlar hem dergilerimizde yazan hem de salonlarımızda konuşan isimlerdi; zihnî beslenme kaynaklarımız arasında *Mavera* önemli bir yer tutar. Bunun yanı sıra Nurettin Topçu'nun *Hareket*'i gelir. Beslenme kaynaklarımız yerlidir; öncelikli beslenme kaynaklarımız yerli ve İslamidir.

Sonradan 79 İran İslam Devrimi gibi, *İhvân-ı Müslimîn*'in -bilhassa Said Havva'nın, Hasan el-Bennâ'nın müktesebatı gibi- ve daha sonra Pakistan *Cemaat-i İslâmî*'nin, Mevdûdî'nin müktesebatı gibi, bu yerli birikimin üzerine katkı olarak ümmete dair farklı alternatifler de söz konusu olmuştur.

Biz kimseden hazır eğitim içerikleri anlamında bir müfredat almadık. Ancak o günkü şartlarda söz söyleyebilecek, fikrî yetkinliği ve ilmî yetkinliği olan bazı hocalarımızla bir araya gelip bunun mütalaasını yapıyorduk. Mesela Akıncılar Genel Merkezi'nde, o dönemde Ankara'da söz söyleyen, eli kalem tutan köşe yazarı arkadaşlarımızla, ağabeylerimizle bir araya gelip önümüzdeki dönemin fikrî beslenme kaynakları ve işin eğitim-terbiye kısmıyla ilgili defalarca toplantılar yaptık. O günkü yayın organlarımızda, dergilerimizde bunlar zaten neşredilmiş vaziyette.

- Abi, diğer bir soruya geçebiliriz. Gençlik enerjik bir kitle, enerji dolu bir yaş grubu. Akıncılar Derneği'nin faaliyetlerinden söz etsek: Bu dernek 4-5 yıllık ömrü içerisinde hangi faaliyetlerle ön plana çıkmıştır?

- 1970'li yılların ortasını ve ikinci yarısını kastederek söylüyorum, Türkiye'de Müslümanlarla ilgili gerçekten çok ciddi sıkıntılar vardı. Başörtüsüyle ilgili en büyük sıkıntıyı o nesil çekti; ancak başörtüsü mücadelesi daha çok 28 Şubat 97 öncesinde kitleselleşti. İmam Hatip Liselilerinin üniversiteye alınmaması; dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk tarafından veto edilen bir karar. İmam Hatip Liseliler üniversiteye alınmıyor, başörtüsü bir tehdit olarak görülüyor, Kur'an kurslarının alanı daraltılıyor. Şimdiki gibi, yani 2026'da olduğu gibi rahat İslami faaliyetlerin ve söylemlerin olmadığı bir dönemde doğal olarak muhalif bir dil, muhalif bir taktik ve muhalif bir tepki gündeme geliyor.

Peki bu muhaliflik nedir? Devlet karayoluyla haccı engelliyor; biz o zaman "Karayoluyla hac engellenemez" diyoruz. Bununla ilgili mitingler yapıyoruz, eylemler yapıyoruz, duvar posterleri asıyoruz; bu duyarlılıkla birlikte bu yanlış karardan dönülsün istiyoruz. Buna rağmen polisler -o dönemin dergilerinde, gazetelerinde vardır- uzun namlulu silahlarla çamurda, yolun ortasında arkadaşlarımızı yatırıp "Bu afişi niye asıyorsunuz?" diye cezalandırabiliyorlar. Karayoluyla hac açılsın istiyoruz; İmam Hatip Liseleriyle ilgili eğitim özgürlüğü olsun istiyoruz. Başka ne oluyor? Müslümanlar olarak, bu ülkede doğup büyüyen insanların hakkı hukuku neyse bizim de olsun istiyoruz. Onun için o dönemde muhalif bir dilimiz, muhalif bir zihnimiz ve muhalif bir stratejimiz daha aktif oldu.

1 Nisan 1979'da Sakarya'da Dünya Müslümanlarıyla Dayanışma Mitingi yaptığımız zaman -ki bu bir milattır- daha önce mesela ulusal kavramlar üzerine miting yapılırken, ilk defa 1 Nisan 1979'da Dünya Müslümanlarıyla Dayanışma Mitingi oldu. Ondan sonra Filistin'e, Moro'ya, farklı yerlere dönük mitinglerimiz oldu. Kayseri'de Hicret Mitingi oldu, el bildirileri ilanlar dağıttık; Bursa'da Kudüs Mitingi yaptık. Mesela Sakarya Mitingi'nde mitingin ana konuşmacısı, rahmetli Akif İnan'dı; Akıncılar Başkanı olarak biz de orada söz alıyoruz. Sakarya şiirini okuyan da Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'dı.

Şimdi mitingde ne oluyor? O dönemde yoğun bir ilgi olan İran'dan arkadaşlarımız konuşuyor, Filistin'den arkadaşlarımız konuşuyor, Suriye'den arkadaşlarımız konuşuyor. Niye? Dünya Müslümanları. Burası imparatorluk bakiyesi; farklı yerlerdeki İslami gelişmeleri ve İslami davetleri biz ilgiyle takip ediyoruz. Ve bu muhaliflik bizi o dönemin konjonktürel siyasetiyle hep karşı karşıya getirdi. Bunu slogan hâline şöyle getirdik: "Kâfir devlet yıkılacak elbet." Bu, o dönemde takınılması gereken bir tavırdı; arkasından da "İslam devleti kurulacak elbet." Şimdi "kâfir devlet" dediğin zaman o zaten seni yanına sokmuyor, sen zaten ona parmak sallıyorsun; dolayısıyla bu fay hattı sürekli değişti. İslam devletine gelince, biz bu ideallerimizden hâlâ vazgeçmiş değiliz. Günümüzde bazı çevrelerin/kişilerin İslami hareket iflas etti gibi söylemlerine cevaben söylüyorum; bu onların hezeyanıdır, belki temennisidir, belki kendi yorgunluklarıdır. İslami hareketin iflas etmesi söz konusu değildir.

- Anladığımız kadarıyla o dönem bir meydan faaliyetleri var, mitingler var, protestolar var. Peki bir de salon toplantıları oluyordur herhalde. Mesela kültürel olarak bir şeyler yapılmış mıdır?

- Hatırlatmanız iyi oldu; kitlesel eylemlerin yanı sıra ikinci faaliyet salon toplantılarıdır. O dönemde seminer dediğimiz, salon konferansları dediğimiz çalışmalar vardı; ders halkaları daha sonraki dönemde gündemimize girdi. Buralarda kavramlarımız üzerinde daha çok konuşabiliyorduk. O dönemde söz söyleyebilecek hatiplerimiz gelip salonlarda bize duyarlılıklarımızı ve sorumluluklarımızı aktarıyorlardı. Orada hatibin

konuşmasının, zihnimize bir şey söylemesinin yanı sıra bir de akran dayanışması var: Salona giren insanın İslam'la aidiyeti, MTTB'yle veya Akıncılar'la aidiyeti, bir A noktasındaysa, konferansı dinledikten sonra bu üç A'ya kadar, beş A'ya kadar çıkıyordu. Bu akran dayanışması, o türlü ortamlar psikolojik olarak insanları yetiştiren, terbiye eden kurumlardır. Sonradan günümüze gelen ders halkaları da ayrı bir başlıktır.

Ondan sonra kitap okuma, kitap tahlilleri, toplumsal duyarlılık mitingleri, basın bildirileri, duvar yazı ve afişleri, yaz kampları, iller arası gezi programları, üniversite-lise okul organizasyonları, okullar arası bilgi-spor-şiir vs. yarışmaları, anma geceleri yapılırdı. O günkü şartlarda MTTB'nin bildiğim kadarıyla iki dergisi var: orta öğrenimle ilgili *Çatı*, yükseköğrenimle ilgili de *Milli Gençlik*; bu dergilerde yazan arkadaşlarımız, birikimi olan ağabeylerimiz oldu. Akıncılar'ın da yine aynı şekilde yayın organı *Akıncılar Dergisi* idi.

- Akıncılar Derneği'nin yayın organı olarak Akıncılar Dergisi var. Bu derginin çıkış sebebi, süreci ve muhtevasıyla ilgili ne söylemek istersiniz? Zannediyorum dergi sizin döneminizde çıktı. Bir de tirajı ne kadardı, kaç adet basılıyordu, hatırlıyor musunuz?

- Bizden önceki dönemlerde de yayınlar var ama sürekli bir yayın, sürdürülebilir bir yayın noktasında belki kesintili olmuş. 1979 yılına gelindiği zaman imkânlar da genişledi, örgütlenme havzası da çok genişledi; yani 1200 şubeye ulaşabiliyorsunuz. İnsanlarla iletişim sadece tabelalar, rozetler ve söylemle olmuyor; burada yayın organlarının da devreye girmesi gerekiyor. Biz 1979'un Mart ayında, 3 Mart'ta Ankara'ya, genel merkeze gittik ve orada eğitim komisyonundaki arkadaşlarımızla birlikte daha kuşatıcı, Türkiye çapında sürekli bir yayın organı çıkarmayı düşündük.

- O eğitim komisyonunda kim var veya başkanı kimdir, hatırlıyor musunuz?

- O dönemde bu eğitim ve dergi çıkarma işine, İstanbul'dan beraber gittiğimiz Hüsnü Kılıç arkadaşımızın riyasetinde bir heyet görevlendirildi. Orada kendi içimizde bir sıkıntı yaşadık: Derginin sahibi ve tüzel kişiliği Akıncılar Genel Merkezi, sahibi de Genel Başkan adına çıkması gerekirken arkadaşlarımız kendilerine göre farklı bir şey yaptılar. Sonra orada "Akıncı Güç" diye bir sadme, bir sıkıntı yaşadık. O sıkıntıdan sonra bir yönetim tasfiyesi oldu; arkasından da söylediğiniz *Akıncılar Dergisi*, rahmetli Abdülkadir Özkan'ın yazı işleri müdürlüğünde, "Akıncılar Genel Merkezi'nin yayın organıdır, sahibi de genel başkanıdır" şeklinde kendi rotasında çıkmış oldu. Selahattin Akgüre ve ekibiyle dergi hizmeti devam etti.

Akif İnan, Erdem Bayazıt, Rasim Özdenören bizim yazarlarımızdandı. Konjonktüre göre bazen 30 bin adet bastığımız oldu. Hatta "İslam Anayasası" sayısını, Selahattin Akgüre'nin yazı işleri müdürlüğü döneminde o günkü şartlarda 100 bin adet bastık. O İslam Anayasası'nın deklare edildiği muhtevayı arkadaşlarımız bir yerden bulmuşlardı, o sayıdan söz ediyorum.

- Kapağını hatırlıyorum ben; "İslam Anayasası" diye bir kapak var.

- Evet. Şimdi burada İran'daki olayların sıcaklığıyla diyelim ki 30-40-50 bin oluyor; Afganistan cihadı döneminde 70 bin, 80 bin oluyor. Konjonktürel olarak bu değişti ama *Akıncılar Dergisi*'nin baskısı 30 bin ile 100 bin arasında değişti. 1979 sonu gibi yargılamalar başladıktan hemen sonra 12 Eylül 1980 darbesine gelinceye kadarki süreçte zaten Akıncılar kapatıldı; Akıncılar Derneği kapatılınca da tüm yayın organlarını, tüm faaliyetlerini durdurdular.

Bu dergi aynı zamanda sokak eylemleri, okullardaki ders halkaları, yaz eğitim çalışmaları, gençlik çalışmaları, salonlardaki konferanslar ve dergideki mesajlarla birlikte İslami mesajımızı mümkün olduğu kadar kitlemize taşıdığımız bir araç oldu kanaatindeyim. Mesela yeni eğitim sezonu geliyor; "Yeni eğitim döneminde Akıncılar olarak orta öğretimde şunları, yükseköğretimde bunları hedefliyoruz" şeklinde kaygılarımızı tabanımıza aktardık. Ve hamdolsun, bu dergiler ücretliydi; ücreti karşılığında arkadaşlarımız bunları alıyor, okuyor ve dergi, eğitim kadar bir aidiyeti, kurumsal mensubiyeti de beraberinde getiriyordu.

- Evet. Peki ağabey, bir de şöyle bir sorumuz var: WAMY, IIFSO gibi dünya gençlik, Müslüman veya İslamcı gençlik teşkilatları da vardı. Akıncılar'ın bu Türkiye dışındaki gençlik teşkilatlarıyla bir alakası var mıydı; vardıysa ne düzeydeydi?

- Az önce söylediğim gibi Türkiye İslami hareketinin temeli yerlidir. Yerlidir derken bunu toprak milliyetçiliği açısından söylemiyorum. Bizim siyasal İslam'ımız yerlidir; fikrî olarak zikrettiğim *Büyük*

Doğu, *Diriliş* yerlidir. Yine örgütlenmede, gençlik örgütlenmesinde de yerli olarak Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar'la biz bunun zeminini oluşturduk.

Milli Türk Talebe Birliği'nin bazı kongrelerini, gençlik teşkilatları olarak WAMY ile, dünya Müslüman gençlik örgütleriyle bazen İstanbul'da veya başka yerlerde ortak yapıyorduk. Akıncılar da bunu WAMY ve IIFSO'yu da dâhil ederek yaptı; mesela Bebek Otel'de MTTB adına IIFSO ile kongre yaparken, Çanakkale'de WAMY ve IIFSO ile ortak kongre yapabiliyorduk.

- Akıncılar olarak mı?

- Tabii tabii, Akıncılar olarak. Artık yerli birikimin üzerine dünyanın farklı yerlerindeki İslami birikimle de irtibat kurulmuştur. Orada Pakistan'dan gelen bir arkadaşı dinliyorsun, Malezya'dan gelen bir arkadaşı, hatta Londra'dan gelen başka bir Müslüman arkadaşı dinliyorsun. Ufkumuz daha globalleşmişti.

- Yani o zamanlar dünyanın çeşitli yerlerinden gelip kampa katılma, etkileşim başlamış mıydı?

- Başlamıştı tabii. Yani bu nedir, herkes kendine uygun partnerler ediniyor. Ülke içerisinde İslamcı gençlik teşkilatları olarak, Müslümanlar olarak MTTB ve Akıncılar var. Bu toprakların dışında ise İhvan'ın terbiyesini gören WAMY ve IIFSO, *Pakistan Cemaat-i İslâmî*'nin terbiyesini görmüş Mevdûdî'nin gençleri, *İslâmî Cemiyet-i Talebe*'nin gençleri var. Ben ilk defa *Cemiyet-i İslâmî*'nin başkanı Miraceddin'i Çanakkale kampında tanıdım. "Nâra-i tekbir" diye heyecanlı bir şekilde tekbir nidasıyla herkesi heyecanlandırmıştı.

- O günlerden hatırladığınız başka isim var mı; yurt dışından gelen?

- Tabii tabii. WAMY'nin başkanı rahmetli Kemal Hilbâvî'yi hatırlıyorum, IIFSO'nun başkanı Mustafa Tahhan'la koordinasyonumuzu hatırlıyorum. Bunlar aynı dönemde dünyanın farklı yerlerinde... Miraceddin'dir, Kemal Hilbâvî'dir, Mustafa Tahhan'dır. Artık yerli birikimin üzerine daha global bir birikim; o dönemdeki paydaşlarımızdır.

- Yayınları sorduk; 80 öncesi, yani 12 Eylül 1980 darbesi öncesi Türkiye bir ateş çemberi içerisinde, kaynayan bir kazan. Sağ-sol, ülkücü, devrimci, İslamcı çatışmaları var. Bu çatışma ortamında Akıncılar nerede durdu? Kendini koruyabildi mi, koruyamadı mı? Ülkücü ve solcu gençlik örgütlerine karşı tutumunuz, davranışlarınız neydi?

- Bizim ilk çıkışımız, söylediğim gibi, Milli Türk Talebe Birliği'nin sağ-milliyetçi ve İslamcı yapısının bir arınmasıyla geldi. Ama Akıncılar kurulduğu ilk günden beri zaten İslamcı bir söylem üzerine kuruldu. MTTB tecrübesi üzerine bizim ilk günkü söylemimiz İslamcı bir söylemdi, Müslüman bir söylemdi. "Ne sol, ne sağ, ne Amerika, ne Rusya; İslam" diyerek böyle bir tercihimiz vardı. Çizgimiz de İslami bir söylemdi, bunu saklamadık. Bedeli ağır oldu mu? Oldu. Müslüman olmak, üstelik Müslüman genç olup demin söylediğimiz eylemleri yapmak, tabir caizse kor ateşi elde tutmak kadar ağır bedeller ödettirdi.

Birçok arkadaşımız hak mahrumiyetine uğradı. Birçok arkadaşımızın okuldaki eğitimi yarıda kesildi. Birçok arkadaşımız aileleriyle problem yaşadı. Birçok arkadaşımızın özgürlüğü elinden alındı ve hapse atıldı, kimisi ömrünü yurt dışında geçirdi. Bunların hepsinin bedeli ödendi. Eğer bugün, 2026 itibarıyla Müslüman gençliğin soy kütüğünü konuşuyorsak, ben şunu çok rahatlıkla söylerim: *Geçmişin bedeli ödendi.* Bundan sonra bunu güncelleyip 2026 ve sonrasında daha doğru bir rotaya taşıyabilmek de yeni nesillerin görevi. Ben "75'li yıllardaki normlar günümüzde aynen tekrar edilsin" demiyorum. Konjonktürel olarak iki günü birbirine denk getirmemek kaydıyla kendimizi yenilememiz ve istikameti bozmadan, çelişkiden uzak, doğru hedefler üzerine gitmemiz gerekiyor.

Söylediğiniz gibi 75, 76, 77, 78 Türkiye'nin sıcak dönemleri. 12 Eylül 80 darbesi geliyor; zaten 79'da Akıncılar'ı kapattılar. Bu faaliyetlerden dolayı idareci arkadaşlarımız Mamak Cezaevi'ne gitti, orada bedel ödediler. Sıkıyönetimin akabinde, 12 Eylül 80 ile birlikte Türkiye'nin tamamında sıkıyönetim ilan edildi; tüm dernekler, partiler, sendikalar kapatıldı, bizim faaliyetlerimiz de orada bitti.

12 Eylül 80'e kadarki bu konumda biz İslamcı kimliğimizi mümkün olduğu kadar, gücümüz nispetinde korumaya çalıştık. Solcu olmadan, sağcı olmadan İslamcı olmak o dönemde çok daha zordu; bedeli de ağır oldu. Bunun yanı sıra solcuların ithamı oldu mu? Oldu. Sağcıların ithamı oldu mu? Oldu. Bu ithamlara rağmen biz mümkün olduğu kadar çatışmacı eylemlere girmedik. Bizim değerlerimize, inancımız İslam'a ve arkadaşlarımıza, mensuplarımıza sataşılmadığı sürece biz keyfî olarak eylemlere girmedik. Tekrar ediyorum:

Değerlerimize, inancımız İslam'a ve arkadaşlarımıza, mensuplarımıza sataşılmadığı sürece biz çatışmaya girmedik. Ama tüm bu temkinlere rağmen çok ağır bedeller ödendi.

Benim tespit edebildiğim 153 arkadaşımız -bir kısmı solcular, bir kısmı sağcılar, bir kısmı da kolluk kuvvetleri, polis ve asker tarafından şehit edilmiş kardeşlerim- hâlâ gözümün önündedir.

- Yani Akıncılar Derneği üyesi olan arkadaşlar mı?

- Akıncılar Derneği tabii. Mesela Ankara'da Durmuş Öztürk, 16 yaşında bir delikanlı; Konya mitingine gidecek. Asker muhasara ediyor, çocuk korkusundan arabanın altına saklanıyor. Ama buna rağmen asker kurşunla onu delik deşik ediyor. Biz onu babasının rızasıyla, elbisesiyle birlikte defnettik. Yani asker de vurdu, polis de vurdu.

- 153 şehidimizden 3-5 isim zikretsek, değişik şehirlerden; onlar da bu vesileyle anılmış olsa.

- Yani burada bulunduğumuz şehirde mesela rahmetli Sedat Yenigün. Zeytinburnu'nda, İhsan Mermerci Lisesi'nde bizim edebiyat hocamızdı, Fatih'te bu ağabeyimiz rahmetli oldu. Milli Türk Talebe Birliği'nden beri bize emeği geçen, eli kalem tutan, nitelikli bir insandı. Çok nitelikli bir zihni şehit ettiler.

Başka, mesela Fatih'te -Fatih Akıncıları'nın kuruluşunda, şehit olduğu zaman Fatih Akıncıları Başkanı değildi, başkan o dönemde Fatih Akıncıları Mehmet Kahraman'dı- Metin Yüksel'di. 20 Şubat 1979'da ülkücüler tarafından şehit edildi, daha önce de Edirne'de Erdoğan Tuna aynı kesim tarafından şehit edilmişti. Ülkücü hareketle İslamcı hareketin arasının netleşmesine bu iki şehidimiz öncülük etmiştir; bir turnusol gibiydi yani.

Sanayi Mahallesi'nde Gürsel Kabadayı'dan Mustafa Sevim'e, Mustafa Hoca'ya kadar arkadaşlarımız şehit oldu. Ordu'da Kemal Kaya, Kayseri'de Kemal Özer, daha sonra 12 Eylül 80 sonrası Çanakkale Cezaevi'nde Diyarbakırlı Şeyhmus Durgun... Bunlar beş on kişi değil; her biri hikâyesi olan ve ağır bedeller ödeyerek bu dünyadan giden örneklerimiz, meşalelerimizdir aslında. Bir toplum kendi içinde şehit verecek kadar fedakârsa, geriden gelen nesillerin de bunların izini takip etmesi ve mirasına sahip çıkması gerekiyor. Bu insanlar zirvede; fedakârlığın zirvesinde canlarını ortaya koymuşlar. Bunların yolunu takip etmek, bugün İslamcılık iddiasında, Müslümanlık iddiasında bulunan her birimizin boynunun borcudur.

- Malatya, Van gibi Türkiye'nin doğusunda da böyle şehit olan arkadaşlarımız, ağabeylerimiz var mıdır?

- Her tarafında. Türkiye'nin her tarafında; ben sana arkadaşlarımızın teker teker isimlerini de aktarabilirim. Urfa'dan da şehidimiz var, Mardin'den de; Cemal Havuz 'un şehadetini de bu vesileyle analım. Bunun sadece Van'ı, Batman'ı, Erzurum'u falan yok; Türkiye'nin tamamında bu arkadaşlarımız var. Aktivitenin yoğun olduğu İstanbul gibi yerlerde, nüfusu da göz önünde tuttuğumuzda, İstanbul'un şehitleri belki daha fazla oldu.

1200 şubenin bulunduğu, kapandığında 1200 şubeye ulaşmış bir yapıda, iddianız kadar riskiniz de beraberinde oluyor. O riski de adamlar affetmediler; birçok şehidimiz var, birçok hak mahrumiyetine ve hukukî sıkıntılara uğramış kardeşimiz var, birçok okulunu, eğitimini yarıda bırakmış kardeşimiz var. Yani bu bedeli ödeyenlerin yolunu, izini takip etmek gerekir diyorum.

- Akıncılar en çok hangi şehirlerde güçlüydü?

- İstanbul popülasyon olarak zaten her dönem başta oluyordu. Bunun yanı sıra Erzurum gibi, Konya gibi, Bursa gibi, Trabzon gibi, Samsun gibi yerlerde daha fazlaydı. Söylediğim bu yerler zaten aynı zamanda bizim bölge merkezlerimizdi; 11 bölgemiz vardı, 11 bölgede de bölge başkanlıklarımız vardı. Doğu ve Güneydoğu'da mesela Maraş, kendi çevresindeki illeri örgütleyen ve Akıncılar'ın da güçlü olduğu yerlerdendi. Yani "Akıncılar sadece İstanbul'da eylem yapıyor, faaliyet yapıyor da Diyarbakır'da yapmıyor" değil. Mesela aynı anda bölgesel mitinglerimizi programlıyorduk: Manisa Turgutlu'da miting yaptık, ilçe olduğuna bakmayın, Denizli, Aydın, İzmir, tüm Ege bölgesi oraya geldi. Aynı dönemde Trabzon Of'ta yapıyorduk; Of derken ta Samsun'dan, Amasya'dan, Ordu'dan, Giresun'dan, o bölgenin tamamının katıldığı bir miting. Aynı şekilde Tatvan'da miting yaptık.

- Aynı gün, aynı tarihte mi?

- Aynı gün değil, birbirinden farklıydı. Ama bunlar aynı anlayışla programlanmış şeylerdi. Mesela Tatvan'da mitingimizi yaptığımız zaman bizi bir de Kürtçülükten yargıladılar. Şimdi biz Türkçü ve Kürtçü olmadan ırkçılığı reddetmemize rağmen, o dönemde her-

kesin cezalandırıldığı bir ortamda bir de öyle bir ithamla karşılaştık. Mesela 26 Şubat 1979 Kayseri Hicret Mitingi, başlı başına hicret kavramıyla ilgili çok nitelikli bir mitingimizdi. Şehit rahmetli Bahattin Yıldız'ın üç arkadaşıyla birlikte Erzurum'dan Kayseri'ye kadar hicret koşusunu gerçekleştirdiği miting de odur.

- Sözümüzün başında bir de şundan bahsetmiştik: Akıncılar Derneği var ama bunun altında işçi var, memur var, çeşitli birimler var. Bu birimleri hızlıca bir sayabilir miyiz?

- Birimler derken, Akıncılar Genel Merkezi'nin birim yapısı var; Akıncı İşçilerin ayrı bir merkezi vardı, Akıncı Sporcuların ayrı bir merkezi vardı, Akıncı Memurların ayrı bir merkezi vardı.

- Bunlar size bağlı mıydı?

- Bunlar bizimle eşgüdüm içerisinde olan kurumlarımızdı. Akıncı İşçiler işçiler arasında faaliyet yapıyor, Akıncı Sporcular sporcular arasında faaliyet yapıyor. Ama bu sporcu bir beş kişi değil. Mesela Sivas'ta Oğuz Ökten diye bir kardeşimiz vardı, hâlâ hayatta. Kapalı spor salonları bizi almıyor; biz şehrin dışında, tarlalarda 300 kişiyle spor çalışıyorduk. Bilhassa savunma sporları o dönemlerde çok daha yaygındı: judo, boks, karate vesaire. Salonlarda elli kişi, yüz kişi, iki yüz kişi, beş yüz kişi değil; binlerce kişiyle, yaz çalışmalarımızda ve sezon sonlarında bu çalışmaları yürüttük.

- Akıncılar'ın bu kadar kısa süre içerisinde -diyelim ki beş yıl, son iki yılda belki sizin başkanlığınız da bunda etkili olabilir- kısa sürede büyük bir etkiye ve büyük bir teşkilatlanmaya kavuşmasının sebebini nasıl açıklarsınız?

- Bu bizim bireysel becerimiz ve niteliğimizden ziyade; Türkiye'nin yaşadığı konjonktürden kaynaklanıyordu.

- Bin küsur şube demiştiniz değil mi?

- Bin iki yüz tane şubemiz vardı. Türkiye'de o dönemde anarşinin kol gezdiği bir yerde herkesin sığınabileceği bir sığınağa ihtiyacı var, herkes güvenli bir ortam arıyor. İstanbul'da 37 şubemiz vardı, mahallelerde derneklerimiz vardı; ama Akıncılar'ın bazı şubeleri köylerde de vardı.

- Tabii, İzmir'de de vardı hatırlıyorum.

- Şimdi bunun köyde olması, mahallede olması veya şehirde olması değil mesele; heterojen bir yapısı var. Ama Türkiye'de güvenliğin olmadığı bir yerde millet birbirine sığınmak, birlikte güvenli bir ortam oluşturmak istiyor. Bir de karşı taraf zaten -sol, sağ vesaire- bloklaşmış. O dönemde tek yol kendi içine kapanmak oluyor. Biraz konjonktürden kaynaklandı. Bir de Müslüman olmaya ve İslami harekete ağır bedeller ödetilince toplumdan da teveccüh gördük; o teveccühün neticesinde sayılarımız arttı. Yoksa "20'li yaşlarda biz her şeyi biliyorduk, biz şöyle uçtuk böyle kaçtık"; yok öyle bir şey. Ancak şunu kesinlikle söyleyebilirim: O dönemdeki arkadaşlarımızın hepsinin İslam adına, İslam davası adına bir aşkı vardı, bir hedefi vardı; ihlas dediğimiz şey, özellikle ibadî dirilik, namaz konusunda asla tavizimiz yoktu.

- Akıncılar kapatıldı. Bir mahkeme süreci başladı, uzun yıllar sürdü bu süreç; hem sizin hem derneğin davası. Bu kapatılma davasının gerekçesi neydi?

- Akıncılar davasında, her ne kadar "Şu bildiri bulundu, bu bildiri bulundu" gibi şeyler olsa da, kısacası Akıncılar kapatıldığında o dönem Türk Ceza Kanunu'nda 163. madde diye bir belâ vardı. Kısacası açılımı, devletin temellerini dinî esaslara dayandırmak. Devletin temellerini dinî esaslara dayandırmak adına Konya'daki mitingimiz de o potaya girdi, arkadaşlarımızın sakalı da o potaya girdi; hatta kıyafet kanununa aykırı davranmaktan başımıza taktığımız takke de o potaya girdi.

- Yani iddianamede bunlar unsur olarak mı var?

- Şüphesiz tabii. Ne bileyim, Kayseri Yahyalı'daki kampımız... Kampa gidip biz orada Donkişotluk yapmaya çalışmadık; kendi değerlerimiz üzerinde, oradaki gençler bir araya gelmiş, bir yaz çalışması yapıyorlar. Bugün bakıldığında tamamen sorunsuz bir şey. Ama o günkü şartlarda asker orayı basıyor ve arkadaşlarımızı kurşunluyor; biz o Yahyalı kampında şehit verdik. Daha sonra oradaki arkadaşlarımız; sağ yakalananlar Mamak Cezaevi'nde çok ağır bedeller ödediler. Akıncılar yönetiminde bulunan arkadaşlarımızın çoğunluğu Mamak Cezaevi'nde, bir kısmı da Anadolu'nun farklı yerlerinde, o dönemin Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde -hangi devletse, hangi güvenlikse- çok ağır bedeller ödediler.

- İşkenceyi kastediyorsunuz değil mi?

- İşkenceler, haksızlıklar vesaireler, hak mahrumiyetleri... O dönemlerde Diyarbakır Cezaevi çok gündeme gelir ama Ankara Mamak Cezaevi'ndeki kepazeliğin boyutu Diyarbakır'dan asla az değil. Bu sadece Kürtlere yapılan bir baskı, sadece Türklere yapılan bir baskı, sadece İslamcılara yapılan bir baskı değil. O dönemde Ankara'daki bu çarpık anlayış herkesi tehdit görüyordu; tehdit görülen herkes ağır bedeller ödedi.

- Abi, bugün geriye baktığınızda, 12 Eylül öncesinde Akıncılar'daki veya MTTB'deki çalışmalarınıza baktığınızda "Keşke!" dediğiniz ne vardır ya da var mıdır?

- Keşke daha çok çalışsaymışız, keşke daha çok koşsaymışız, keşke İslam için daha çok imkân oluşturmuş olsaymışız...

- Ben yanlışlık açısından soruyorum.

- Yanlışlık olarak elbette eksiğimiz gediğimiz olmuştur. Ama ben hep "Keşke daha çok şey yapsaymışız!" demeyi tercih ediyorum.

- Peki şöyle bir düşünce hiç meydana geldi mi? Biliyorsunuz devlet insanları ve kurumları manipüle eder. Manipüle edildiğiniz hissine kapıldınız mı?

- Yok, yok; hamdolsun. Bizde o noktada gerek kurumsal olarak gerekse arkadaşlarımız açısından bakıldığında, manipüle edilme olduysa bile bizim bilgimiz dışındadır ve bu bizde asgari düzeydedir, en düşük derecededir. Yani bizde kullanılmış adam hemen hemen yok gibidir.

- Akıncılar kapatıldıktan sonra AGD, yani Akıncı Gençler Derneği kuruldu. Bu konuda sizin bilginiz var mıydı; bu derneğin kuruluşu kısaca nasıl oldu?

- Biz Akıncılar yöneticileri olarak -bir kısım arkadaşımız benimle birlikte Mamak Cezaevi'ndeydi- bir kısım arkadaşımız da Papa'nın Ankara'ya gelişi münasebetiyle Hacı Bayram'da yaptıkları eylem gerekçesiyle Sincan Cezaevi'nde; bunlar başkan yardımcımız Arif Altunbaş ile birlikte kalabalık bir gruptu. Yani bir kısım arkadaş Sincan Cezaevi'nde, bir kısım arkadaş Mamak'tayken, daha sonra rahmetli Erbakan Hoca, ilk kurucu başkanımız rahmetli Tevfik Rıza Çavuş ağabeyi getirip bünyesinde "Akıncı" ismi geçen "Akıncı Gençler Derneği" diye yeniden bir dernek kurdurdu. Tevfik ağabey o günkü şartlarda uğraştı; ancak bu yapı yukarıdan kurduruldu. O günkü şartlarda Tevfik ağabeyin başkanlığında kuruldu. Fakat hem ömrü kısa oldu hem de faaliyet alanı fazla olmadı.

- Son soruya geldik abi. Sizin üzerinizde ve çevrenizdeki arkadaşlarınız üzerinde Mehmet Zahid Efendi'nin etkisi var, bunu biliyoruz. Hocaefendi'nin Akıncılar Derneği'ne yaklaşımı hakkında ne söylersiniz; böyle bir yaklaşımı var mıydı?

- Özellikle Hocaefendi, yani Mehmed Zahid Kotku Hocamız, demin söylediğim gibi Sami Efendi Hazretleri gibi ahlâk-ı hamîde sahibi insanlardandı; Allah onlardan razı olsun, mekânları âlî olsun inşallah. O insanların bize söyledikleri hep şuydu: "Çocuklar, gözünüzü koruyun. Çocuklar, ibadetinizi taatınızı, özellikle namazlarınızı yerine getirin. Çocuklar, abdestsiz gezmeyin. Çocuklar, helâle harama riayet edin." Âdeta bizi ateşten koruyan bir mihenk gibiydiler. Bir anne şefkatinde, bir neslin olumsuzluklardan korunması ve bilhassa ibadî hassasiyet başta olmak üzere doğruyu eğriden ayırması noktasında inanılmaz katkıları oldu.

Ve bu insanlar -Allah onlardan razı olsun- diyelim ki elini öpüp duasını alıp bir toplantıya giderken: "Efendim, Maraş'ta Akıncılar bölge toplantısına gidiyoruz." "Ne oluyor?" dedi. "Maraş'ta etrafındaki iller orada bir araya geliyor; orada arkadaşlarımızla problemlerimizi konuşup çözüm oluşturuyoruz" dedik.

- Bunu Hocaefendi mi söylüyor?

- Değil, değil; Hocaefendi'ye söylüyoruz. "Ne oluyor?" diyor, "Böyle oluyor" diyoruz. O zaman dedi ki: "Oradaki arkadaşlara benim de selamımı söyle. Bu arkadaşlarımıza deyin ki..."(Fetih Sûresi'nin son âyetini okuyarak): "Müslüman'ın dostu olun, Müslüman'a karşı yumuşak ve şefkatli, kâfire karşı da şiddetli ve azametli olun." Âyeti okuyarak sana bir strateji veriyor. Müslüman, Müslüman'a karşı yumuşak ve şefkatli, kâfire karşı şiddetli ve azametli olacak... Bu o günkü şartlarda, yirmili yaşlarda, belki de duygusallığın, heyecanının doruğunda olan bir adama söylenebilecek merhem gibi bir söz.

- Allah razı olsun. Teşekkür ederiz.

- Allah razı olsun.

Fedakârlık Numunesi: Nevzat Arabacı*

Metin KÖSE
Emekli Fransızca Öğretmeni

**Bu yazı;*

Rahmetli Metin KÖSE hocamızın, hazırlamaya çalıştığımız "Nevzat ARABACI Kitabı" için talebimiz üzere gönderdiği metindir.

Worda, tarafımızdan aktarılmış olup minik bir iki dokunuş yapılmıştır.

Bu vesileyle kendisine Allah'tan rahmet niyâz ediyorum.

Ahmet Poçanoğlu

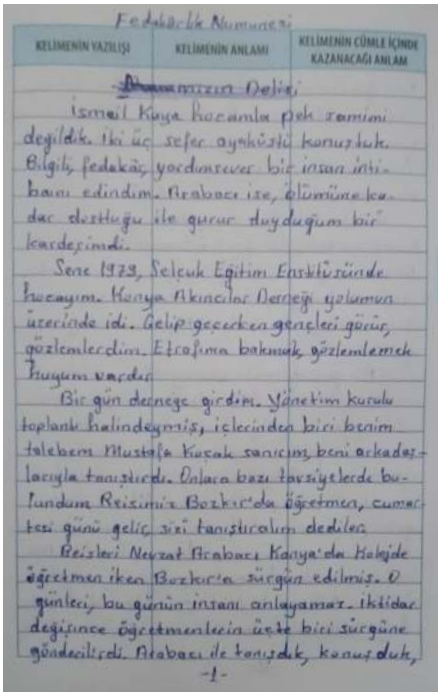

Fedakârlık Numunesi

KELİMENİN YAZILIŞI	KELİMENİN ANLAMI	KELİMENİN CÜMLE İÇİNDE KAZANACAĞI ANLAM

[illegible]mızın Delisi

İsmail Kaya hocamla pek samimi değildik. İki üç sefer ayaküstü konuştuk. Bilgili, fedakâr, yardımsever bir insan intibaını edindim. Arabacı ise, ölümüne kadar dostluğu ile gurur duyduğum bir kardeşimdi.

Sene 1979, Selçuk Eğitim Enstitüsünde hocayım. Konya Akıncılar Derneği yolumun üzerinde idi. Gelip geçerken gençleri görür, gözlemlerdim. Etrafıma bakmak, gözlemlemek huyum vardır.

Bir gün derneğe girdim. Yönetim kurulu toplantı halindeymiş, içlerinden biri benim talebem Mustafa Koçak sanırım, beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Onlara bazı tavsiyelerde bulundum. Reisimiz Bozkır'da öğretmen, cumartesi günü gelir, sizi tanıştıralım dediler.

Reisleri Nevzat Arabacı Konya'da Kolejde öğretmen iken Bozkır'a sürgün edilmiş. O günleri, bu günün insanı anlayamaz. İktidar değişince öğretmenlerin üçte biri sürgüne gönderilirdi. Arabacı ile tanışdık, konuşduk,

-1-

İsmail Kaya hocamla pek samimi değildik samimi değildik. İki üç sefer ayaküstü konuştuk. Bilgili, fedakar, yardımsever bir insan intibaını edindim. Arabacı ise, ölümüne kadar dostluğu ile gurur duyduğum bir kardeşimdi.

Sene 1979, Selçuk Eğitim Enstitüsünde hocaydım. Konya Akıncılar Derneği yolumuzun üzerinde idi. Gelip geçerken gençleri görür, gözlemlerdim. Etrafıma bakınmak, gözlem yapmak gibi bir huyum vardır.

Bir gün derneğe girdim. Yönetim kurulu toplantı halindeymiş; içlerinden biri, sanırım talebem Mustafa, beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Onlara bazı tavsiyelerde bulundum. Reisimiz Bozkır›da öğretmen, cumartesi günü gelir sizi tanıştıralım dediler.

Reisleri Nevzat Arabacı, Konya›da kolejde öğretmen iken Bozkır'a sürgün edilmiş. O günleri bugünün insanı anlayamaz; iktidar değişince öğretmenlerin üçte biri sürgüne gönderilirdi. Gün gelince Arabacı ile tanıştık, konuştuk. Ona gençlerin bazı hatalarından bahsettim.

"Haklısın," dedi, "ben Bozkır›dayım; Bozkır Konya'nın en uzak köşesi, çocuklar başıboş kaldı. Sizin tecrübeleriniz var, ilgilenirseniz memnun olurum." dedi.

Beni görevlendirdi.

Gençlerin kültür seviyelerini yükseltmeye, anarşi ve terörden uzak tutmaya karar verdim. Onları üç ya da altı kişilik gruplara ayırdım. Haftada bir gün, iki saat seminer yapmaya, ders vermeye başladım. Neticesinde başarılı olduğumu gördüm.

Bir gün dernekte oturuyordum, telefon çaldı, kaldırdım. "Ben Selahaddin Erenler, sanayiden arıyorum. Kardeşim, size para topladım, gelip almıyorsunuz, bu ne hâl?" dedi. Bense "Sağ ol ustam, o para sizde kalsın," dedim. Gençleri topladım: "Babamızdan gelen paranın yüzde iki buçuğunu bana verecek ve de hesabını soracaksınız; 'Hocam kaç lira topladınız, nerelere harcadınız?' diyeceksiniz, kabul mü?" dedim. Hepsi de fakir çocuklardı, hiçbiri hayır demedi. Hatta para verirken sevindiler.

Yüzde iki buçuklar bizim derneğin ihtiyacını karşıladı. Aslında derneğimizin gençlerin harçlığına ihtiyacı yoktu ama fedakârlık etmeleri gerekirdi. Talebe iken iki buçuk lira veren kişi, iş adamı olduğu zaman binlerce lira verir.

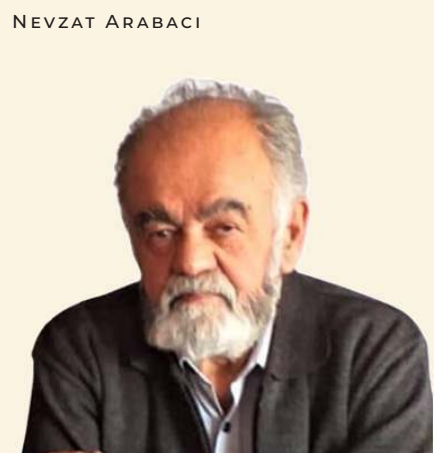

Başarılı bir çalışma oldu; bu çalışma modeline bir ad koyalım dedik ve AFK (Akıncı Fikir Kulübü) adını uygun bulduk.

Akıncı gençlerle yaptığımız çalışmalar daha sonra, "Sivil Uzlaşma, Sivil Toplum Projesi" adı altında kitap haline geldi.

Ama kısa sürdü, yaz tatiline girdik. 12 Eylül 1980 geldi; Genelkurmay Başkanı Kenan Evren bir düdük çaldı ve darbe yaptı, herkes evine kapandı. Başbakan Demirel hemen şapkasını aldı, kaçtı, hükümeti istifa etmek zorunda kaldı.

Darbenin ilk günlerinde Nevzat Arabacı'yı aldılar, sonra da beni. Ağır işkence yerlerinde gözetim altına alındık, görüşemedik.

Önce Arabacı'yı sorgulamışlar, tabii sorgulamamız gözlerimiz bağlı oluyor. İlk soruları, "AFK nedir?" olmuş. Cevabı, "Ben AFK nedir bilmem, NFK nedir bilirim'' olmuş. Nasıl bilmezsin? diye sabaha kadar dövmüş, işkence etmişler, aldıkları tek cevap, "Ben AFK nedir bilmem, NFK (Necip Fazıl Kısakürek) bilirim" olmuş.

Sonra gözlerimi bağlayıp beni içeri sorgulamaya aldılar.

İlk soruları, "Atatürk milliyetçiliğine karşı mısın?", "Karşıyım" dedim. "Ya Türk milliyetçiliğine..." ona da karşıyım. Biri kulağıma bir yumruk vurdu, yere düştüm. Birkaç tekme, tokat yedim. Ama onlar Arabacı'ya yapılan işkence karşısında hiçbir şey değildi. Kaldırdılar, "Sen Türk değil misin?", " Türküm" "O halde…"

"Türk ile Türk milliyetçiliği ayrı şey değil ki... İttihat Terakki daha gelmeden önce Osmanlı'da Türk milliyetçiliği diye ne bir fikir ne de bir kelime vardı. Türk, Kürt, Arap, Bulgar birer kavim adı. Türk milliyetçiliği, Arap milliyetçiliği ise İslam milletini parçalamak, Osmanlı'yı yıkmak için emperyalizmin ürettiği bir kavram.'' dedim.

Ertesi gün gözüm bağlandı, sorguya alındım. İki gün sabah saatinden akşam saat ona kadar süren zorlu bir sorgulamadan geçirildim.

İlk soru "AFK nedir? Akıncı Fikir Kulübü kim kurdu?" Ben, "Anlat bakalım nasıl kuruldu, maksadı neydi?" Hepsini uzun uzun anlattım.

Sorgucular kendi kendilerine, "Yahu biz Nevzat Arabacı'yı boşuna falakaya yatırmışız. Sabaha kadar işkence gördü, sadece 'Ben AFK bilmem, NFK bilirim.' dedi. Metin Köse ise her şeyi anlatıyor, bu adam bu kadar korkak olamaz" dediler.

Diğeri, "ben de aynı kanaatteyim. Metin Köse, Arabacı'dan habersiz AFK'yı kurmuş, gençleri kendi kafasına göre eğitecek, sonra Arabacı'ya darbe yapacaktı. Önce Arabacı'ya, sonra kime? Kime olacak Erbakan Hoca'ya."

Ben müdahale etme ihtiyacı duydum:

''Yanılıyorsunuz. Benim Arabacı'dan gizli hiçbir çalışmam olmadı. Arabacı beni korumak için sustu.'' dedim.

"Doğru arkadaşın seni korumak için kendini feda etti" dediler.

"Yahu," dediler, "Biz Akıncıları tanımıyormuşuz. Biz sanıyorduk ki Akıncıların başkanları İlahiyat Fakültelerinde hocalar ya da talebeler. Oysa Nevzat Arabacı felsefe öğretmeni, Metin Köse Fransızca öğretmeni."

İki ay sonra Arabacı ile görüştük. Ayaklarının altı kıpkırmızı, dizlerine kadar şişti.

"Ne gerek vardı, neden sustun? Biz suç işlemedik, cinayet işletmedik, her şeyi anlatsaydın..." dedim. "Yahu seni sıkıntıya sokmak istemedim, ben susayım Metin rahat konuşsun istedim" dedi.

Arabacı'yı sorguculara tanıtmak için Eski Roma'da kölelerin, ezilenlerin ve insan onurunun sesi olan köle isyanlarının lideri Spartaküs'e benzettim.

Çünkü o gün Çirmen'de 800 atlısı ile 70.000 Sırp ordusunu yenen akıncıları komuta eden Kılıç Şahin Paşa'nın adını bile duymamıştım. Zira bize okullarda Selçukludan, Osmanlı'dan çok Eski Yunan ve Roma'yı öğrettiler. O günün Çankaya'sı da bunu istiyordu.

Arabacı'nın babasının adı Garip idi; Garip amcanın yiğit oğlu 12 Eylül'ün ilk kurbanlarından olduğu gibi pandeminin de ilk kurbanlarından oldu.

Nevzat Arabacı'ya da Allah rahmet etsin, O her zaman Akıncı idi, Akıncı olarak yaşadı, Akıncı olarak Rabbine kavuştu mekânı cennet olsun.

(ALINTI)

Zafer ve Kan*

Mehmet TEZEL

* Akıncı Dergisi, Sayı: 1, Sayfa: 2

Mayıs 1'i ve 29'u...

«Her şey zıddıyla vardır» prensibine ne güzel misal.

Cenabı-Hakkın üzerine yemin ettiği zaman ve mayıs ayının teşkil ettiği bir dilim ve bu dilimin içinde cereyan eden iki hadise...

Bir tanesi Dünya hâkimiyetini arzu eden ve bu arzusunu planlayan Siyonizm ve onun gayrimeşru çocukları Kapitalizm ve Komünizm...

Dünya hâkimiyetinin planlanmasındaki bu inceliği ahmaklaştırmak, tembelleştirmek beyin yıkamak ve zevk-sefa ile hissettirmek suretiyle aynı anadan doğma gayrimeşru çocukların, sırayla veya dünyanın bir kısmını ona, diğer kısmını öbürüne vermek açıkgözlülüğü sergilenmektedir.

Bu manzara içinde Türkiye'mizin yeri çok nazik bir durum arz etmektedir.

Sınır komşusu komünist devletlerden Rusya ve onun uydusu Bulgaristan ile Suriye yanında; kendi liberal sistemini kabul ettirmiş Batı âlemi ve Amerika arasında önemli bir yerdeyiz. Yani, siyonizme fahişenin gayrimeşru çocuklarından bir tanesi ciğerimize el atmış kanımızı emerken; öbür yanda da büyük bir iştiha ile sırasını bekleyen diğeri bir kaç bin kuble masrafla komünist okullarda eğitim gören ve kilit noktalara yerleştirdikleri mahdut sayıdaki yerli Kripto-Komünistlerin eyleme geçirilmesiyle bu nöbeti daha erken devralma sevdasındadır.

İşte enternasyonal 1 Mayısçılar ve bu zaman dilimi içinde meydana

gelebilecek hareketlerin provasını 36 ölü pahasına yapan beyni yunmuş insanlar... Siz onların Moskofcu-Pekinci olarak piyasada ar-ı endam edişlerine aldanmayın... Çimen yayılan tavuğun, yumurtasının sarısı, çimen sarısı olur.

Bunlar aynı menbadan beslenen; hedefleri bir insanlardır.

İkna etme hareketi bizce mihenk taşı olabilir, ancak. Onlarda ise, sinsi bir mekanizma olan murakabe hâkimdir.

Evet, biz bu zaman dilimi içinde, yani Rusya'da da, Türkiye'de de aynı manayı taşıyan, 1 Mayıs ve geleceğinde kan görüyoruz ilerde akacak o kan, bu milletin mâsum ve vatanperver evlâdının olabilir.

Birde bu zaman dilimi içinde 29 Mayıs var ki Peygamberimizin fethedileceğini müjdelediği İstanbul'un, Fetih günü olma yanında, bir çağın, kapanıp yeni bir çağın mübarek bir gündür...

Yüce Resulüllah'ın methine mazhar olmuş bir Komutan ve asker yetiştiren bir millet olmanın memnuniyetini taşırken, Fetihteki manayı içine sindirmeye çalışan bir neslin, Fetih Nesli AKINCILAR'ın varlığı 1 Mayısçıların ve diğer gayrimeşru çocuğun maşalarının uykularını kaçırmaktadır.

Türkiye'de birden bire 200'ün üzerinde teşkilat kurarak bir işarette bir araya gelebilme kabiliyetine sahip, disiplinli ve imanlı Akıncılarımızın varlığı bir tesadüfün, bir husumetin değil, bir zarûretin neticesidir...

Bu ahenk içinde ileriki 29 Mayıs'larda enternasyonelcilerin belini kırma zaferi, inşallah zarûret haline gelecek ve gayri millî güçlerin defterleri dürülecektir.

Biz 1 Mayıs'ta gayri millî enternasyonelcilerin akıtacağı kana mâni olmak ve 29 Mayıs'la da yeni yeni zaferlere erişmek için varız. Bu mânayı terennüm eden gönüldaşlarımıza, muvaffakiyetler dilerken, yine zarûretten doğan ve kutlu akınlarımızda bize güç verecek olan «AKINCI» dergimize yayın hayatı boyunca muvaffakiyetler...

Zafer ve Kan

MEHMET TEZEL
Akıncılar Derneği Umumî Reisi

Mayıs 1'i ve 29'u...

«Herşey zıddıyla vardır» prensibine ne güzel misal.

Cenabı-Hakkın üzerine yemin ettiği zaman ve mayıs ayının teşkil ettiği bir dilim ve bu dilimin içinde cereyan eden iki hadise...

Bir tanesi Dünya hakimiyetini arzu eden ve bu arzusunu plânlıyan siyonizm ve onun gayrimeşru çocukları Kapitalizim ve Kominizm...

Dünya hâkimiyetinin plânlanmasındaki bu inceliği ahmaklaştırmak, tembelleştirmek beyin yıkamak ve zevk-sefa ile hissettirmek, suretiyle aynı anadan doğma gayri meşru çocukların, sırayla veya dünyanın bir kısmını ona, diğer kısmını öbürüne vermek açık gözlülüğü sergilenmektedir.

Bu manzara içinde Türkiye'mizin yeri çok nazik bir durum arzetmektedir.

Sınır Komşusu komünist devletlerden Rusya ve onun uydusu Bulgaristan ile Suriye yanında; kendi liberal sistemini kabul ettirmiş Batı âlemi ve Amerika arasında önemli bir yerdeyiz. Yani, siyonizme fahişenin gayri meşru çocuklarından bir tanesi ciğerimize el atmış kanımızı emerken; öbür yanda da büyük bir iştiha ile sırasını bekleyen diğeri bir kaç bin kuble masrafla komünist okullarda eğitim göre ve kilit noktalara yerleştirdikleri mahdut sayıdaki yerli Kripto-Komünistlerin eyleme geçirilmesiyle bu nöbeti daha erken devralma sevdâsındadır.

İşte enternasyonal 1 Mayısçılar ve bu zaman dilimi içinde meydana gelebilecek harekctlerin provasını 36 ölü pahasına yapan beyni yunmuş insanlar... Siz onların Moskofcu-Pekinci olarak piyasada ar-ı endam edişlerine aldanmayın... Çimen yayılan tavuğun, yumurtasının sarısı, çimen sarısı olur.

Bunlar aynı menbadan beslenen; hedefleri bir insanlardır.

İkna etme hareketi bizce mihenk taşı olabilir, ancak. Onlarda ise, sinsi bir mekanizma olan murakebe hâkimdir.

Evet, biz bu zaman dilimi içinde, yani Rusya'da da, Türkiye'de de aynı mânayı taşıyan, 1 Mayıs ve geleceğinde kan görüyoruz ilerde akacak o kan, bu milletin mâsum ve vatanperver evlâdının olabilir.

Birde bu zaman dilimi içinde 29 Mayıs var ki Peygamberimizin fethedileceğinii müjdelediği İstanbul'un, Fetih günü olma yanında, bir çağın, kapanıp yeni bir çağın mübarek bir gündür...

Yüce Resulüllah'ın methine mazhar olmuş bir Komutan ve asker yetiştiren bir millet olmanın memnuniyetini taşırken, Fetihteki manayı içine sindirmeye çalışan bir neslin, Fetih Nesli AKINCILAR'ın varlığı 1 Mayısçıların ve diğer gayri meşru çocuğun maşalarının uykularını kaçırmaktadır.

Türkiye'de birden bire 200'ün üzerinde teşkilat, kurarak bir işarette bir araya gelebilme kabiliyetine sahip, disiplinli ve imanlı Akıncılarımızın varlığı bir tesadüfün, bir husumetin değil, bir zarûretin neticesidir...

Bu ahenk içinde ileriki 29 Mayıs'larda enternasyonelcilerin belini kırma zaferi, inşallah zarûret haline gelecek ve gayri millî güçlerin defterleri dürülecektir.

Biz 1 Mayıs'ta gayri millî enternasyonelcilerin akıtacağı kan'a mâni olmak ve 29 Mayıs'la da yeni yeni zaferlere erişmekiçin varız. Bu mânayı terennüm eden gönüldaşlarımıza, muvaffakiyetler dilerken, yine zarûretten doğan ve kutlu akınlarımızda bize güç verecek olan «AKINCI» dergimize yayın hayatı boyunca muvaffakiyetler...

2

(Akıncı Dergisi, Sayı: 1, Sayfa: 2)

Bir Anı: Valilik İşgali

İzzet UZUN

1979 yıllarında Erzurum'da okuyoruz. MTTB mensupları olarak kendimizi her zaman ispat etmemiz gerekiyordu. Arkadaşların teveccühü ile Erzurum MTTB başkanı oldum. Türkiye'de ayakta kalabilmek için gençlik teşkilatları aktif olmak zorundaydı. Benim düşüncem daha ağırbaşlı, daha çalışkan, daha bilgili mensuplarımız olsun idi. Tabii karşımızdaki teşkilatların daha aktif görünüşleri, bizim arkadaşlarımızı rahatsız etmiş. Biz neden eylem yapmıyoruz, neden pasif davranıyoruz diye de şikâyetler var. O zaman teşkilatımızın sekreteri rahmetli Bahattin Yıldız, muhasibimiz de rahmetli Dr. Kubilay Örten idi. Şikâyetler ve istekler onlara geliyor, onlar da bana getiriyorlardı. "Tamam", dedim, "temsilcilerimizi toplayalım bir dinleyelim." Temsilcileri topladık. Hemen hemen herkes kendimizi ispat etmemizi istiyor. "Ne yapabiliriz?"i konuşurken o gün ben radyodan bir haber dinlemiştim. Haber Sovyetlerin Afganistan'ı işgali üzerine Mısırlı gençlerin "Biz Afganistan'a gönüllü gitmek istiyoruz." diye havaalanını işgal etmeleri idi. Bu haberden esinlenerek, "Tamam arkadaşlar Afganistan'a gönüllü yazılmak için valiliği işgal ediyoruz." dedim. Tabii bir müddet bir sessizlik ve şaşkınlık yaşandı. Sonra işin aşamalarına geçildi. Bu eylemden kimsenin haberi olmayacak sadece kendi arkadaşlarımıza çok gizli olarak durum haber verilecek ve saat 12.00'de hiç kimseye bir şey demeden sınıflar boşaltılacak ve belirlenen toplanma alanından valiliğe doğru hareket edilecek. Valiliğe niçin gittiğimizi kimseye söylemeyeceğiz. Biz yürüyüşe geçtik, polisler önümüzü kesti, "Nereye gidiyorsunuz gençler? Tamam, bu gün kaloriferler yanacak." diyorlar. Ama biz yürümeye

devam ediyoruz. Nihayet valiliğin önüne geldik ve isteğimizi açıkladık. "Biz Afganistan'a gönüllü gitmek istiyoruz, bunu vali beyle konuşacağız." diye haber gönderdik. O vakit Erzurum valisi, rahmetli Cahit Bayar idi. "Tamam temsilciler gelsinler, görüşelim." dedi. Dört kişiydik herhalde, valinin huzuruna çıktık. Vali bey sağ olsun bize bir iltifat yaptı. "Gençler tebrik ediyorum, hassasiyetinizden dolayı sizi kutluyorum." dedi. Biz de, "Sayın valim Sayın Başbakanımıza durumu ve isteklerimizi iletin." dedik. Sayın vali, "Bu mümkün değil gençler, bu imkânsız." dedi. Biz de, "Öyleyse gençlere hitap edin, dağılsınlar." dedik. Vali bey, "O da olmaz." dedi. "Siz arkadaşlarınıza hitap edin, dağılsınlar." dedi. Biz de indik, maksat hâsıl oldu, vali bey de bizi anladı. "Kahrolsun Rusya, Kahrolsun Emperyalizm!" dedik. Arkadaşlarımıza "Dağılın arkadaşlar!" dedik. Bu sırada bazı arkadaşlar orak çekiçli bayrakları ateşe verdiler. Biz bu durumu o zamanki gazetelere haber verdik. Ancak gerekli ilgiyi göstermediler. O zaman Erzurum milletvekilimiz Sayın Zekai Yaylalı abimize anlattık. Bizi hemen Türk Haberler Ajansı'na götürdü. Oraya demeç verdik. Ve Türk Haberler Ajansı bu haberi dünyaya dağıttı. Amerika'nın Sesi, Moskova'nın Sesi barbar bağırdılar. Moskova'nın Sesi "Serhat şehri Erzurum'da birkaç gerici genç Rus bayraklarını yaktı." diye haberler geçti. Biz "Oh be iyi oldu." falan derken ertesi gün bizi buldular, "Sizi sayın vali çağırıyor." dediler ve götürdüler. Evraklarımızı hazırlayıp Kars Kapı askeri ceza ve tutukevine gönderdiler. 15 gün yatıp çıktık. Koğuş arkadaşlarımız Salih Akverdi, Ömer Kılıç ve ben İzzet Uzun. Son birkaç gün de

Ortada Salih Akverdi (Arap Salih), sağda İzzet Uzun, solda Ömer Kılıç

"Akıncılar Akında Zaferleri Yakında"

Vahdettin İNCE

Geleceğe kutsal bir emanet tevdi ediyormuş gibi saçlarımı okşadı dedem sofi Mahir, sonra kulaklarıma fısıldar gibi: "Biz İbrahim milletinden, Muhammed ümmetinden ve Kürt kavmindeniz" dedi. Tarif edemediğim sımsıcak, mistik bir meltem bürümüştü bedenimi. Hayatımın akışına yön veren bir öğreti oldu bu söz. Kur'an'ın ifadesiyle "şakile"m, hayatımın anlamı, sarsıntılar karşısında dayanağım, duygularımı, aklımı harekete geçiren gücüm oldu. Beynimin kıblesi mesabesindeki bir ilke gibi. Gittiğim her yere bu yanımı da götürdüm beraberimde. Bunlardan birinin eksik kaldığı, eksiltildiği hiçbir yerde barınmadım, barınamadım.

Geçen yüzyılın yetmişli yıllarının başları. Ortaokula başlamışım. O yıllarda ilkokuldan sonra ortaokulda okumak üzere ilçeye gelen ilk nesil sayılırız. Erciş, Van'ın en büyük ilçesiydi, hâlâ öyledir. Dilden tutun hayatın hemen hemen her alanındaki işleyişi tamamen farklıydı. Tamamen ve sadece Kürtçe konuştuğumuz köyden arada bir Kürtçe sesler duyacağımız bir vasata alışmak pek kolay olmamıştı. Erciş'te köylü Kürt'tü, şehirli de Türk. Doğal olarak Kürtçe bir köylü diliydi. Tabii bu dil meselesinin bu kadar basit bir denklemle anlaşılamayacağını zaman içinde anlayacaktım. Şeytani bir hesap vardı bu kategorize etmenin gerisinde ve biz köylüler, diğer bir ifadeyle Kürtler sadece bir sevki tabii ile yadırgıyorduk, yüzümüzü ekşitiyorduk. Anlayacağınız bize dayatılan yeri yadırgıyorduk. Bunun bir ömür bizi cenderesine alacak, enerjimizi tüketecek bir kumpas olduğunu anlayacaktık çok sonraları. Böylece yepyeni ama ömür törpüsü didişmelerin mecrası bir hayatın kapısını araladığımızı henüz bilecek bilince sahip değildik. Kürt olduğumuz, Kürtçe konuştuğumuz için aşağılanmak, en hafifinden yadırganmak fıtratımızın sindireceği bir şey değildi. Dile kolay ömrümün elli senesini aldı bu meşum cendere.

O yıllar ideolojilerin, siyasal kamplaşmaların ülkenin en ücra köşelerine, bu arada Erciş'e kadar sızdığı yıllardı aynı zamanda. Sağcı, solcu gruplar vardı. Türk Milliyetçilerinden ve Komünistlerden bahsediliyordu. Falanca öğretmen veya öğrenci Komünisttir, falancaları da milliyetçidir diyorlardı mesela. Bu kavramları benimsemek şöyle dursun, ne anlama geldiklerini dahi bilmiyorduk. Sonraları iyice yaygınlaştılar. Sınıfımıza kadar girmişlerdi. Bazı arkadaşlarımız solcu, yani Komünist, bazıları Erciş'te söylendiği gibi Bozkurtçu, yani Milliyetçi olmuştu. Bir tarafa dâhil olmamız gerekiyormuş gibi bir karabulut sarmıştı ufukları.

Benim kafam karışmıştı tabii. Bir yanda "Hepimiz Türküz, Kürt diye bir millet yok, Kürtler dağ Türkleridir, karda yürürken kart kurt sesleri çıkar-

dıkları için bu ismi almışlar, Kürtçe diye bir dil de yoktur." diyen sağcılar, öbür yanda "Allah yoktur, din gericiliktir, özel mülkiyet olmayacak, devrim yapmak gerekir." diyen solcular. Çok belirgin bir şekilde ayırt edemiyordum, ama her iki tarafın benim bir yanımı yok saydığını anlıyordum. Basitçe söylemek gerekirse biri dilimi, biri de dinimi yok sayıyordu. İki tarafa karışmama hususunda bir süre direndim. Allah, peygamber, Kur'an diyen, diyebilen, cumadan cumaya da olsa namaz kılan sağcılara zaman zaman meylettiğim doğrudur. Kürtler vardır, Kürtçe bir dildir, devrim yapınca Kürtlerin bütün haklarını vereceğiz diyen solculara da öyle. Bu kararsızlık ya da bitaraflık ne kadar sürecekti belli değildi. Her an birine kayabilirdim, dedemin öğretisi elimden tutmasaydı.

Bir gün okuldan bana bir sarı zarf verdiler. O yaz Van'da devlet parasız yatılı imtihanlarına girmiştim. Zarfta Muş İmam-Hatip Lisesinin yatılı kısmını kazandığım yazıyordu. Önümde bir üçüncü yol açıldığını bilemezdim tabii. Meğer elimden tutup köyün camisinde seydanın yanında Kur'an öğrenmem için götüren dedem bir kez daha imdadıma yetişmişti. Sadece sağ ve sol grupların bulunduğu Erciş'ten, bunların yanında MTTB'liler diye bir grubun da bulunduğu Muş'a gelmek bir üçüncü yol imkânını çıkarmıştı karşıma. Bizim okulda etkindiler. Derneklerine bir iki gidip gelmeden sonra her iki yanımı da yanımda götürebileceğim bir yer bulduğuma inanmıştım. Bu yüzden yerimi yadırgamamıştım. Fakat bu da uzun sürmedi. MTTB'nin açılımı "Milli Türk Talebe Birliği" şeklindeydi. Bazı Kürt öğrenciler bu ismi yadırgıyorlardı. Doğrusu "Kürt yanım"ı inciten, rencide eden bir atmosfer yoktu. Ama Kürdü, Türkü birlikte kucaklayacak, kapsayacak bir "yer"in gerekliliği fikri, zihnimin bir yerinde hep asılı kaldı. Herkesin her yanını yanında taşıyabileceği bir yer lazımdı bize. Ama nerde? Ve neresi?

Liseyi bitirmiştim. Üniversitede okuyan bir hemşerim, Akıncılar diye bir gruptan söz etti bir keresinde. MTTB'lilerden pek farklı değillermiş. Ama MTTB'liler kadar milliyetçilik fikrine de sahip değillermiş. İslamcı, ümmetçi bir grup olduklarını anlatmıştı. Etkilendim ve çok geçmeden bu derneğe üye oldum. Her iki yanımı da beraberimde taşıyacağım bir yer bulmuştum nihayet.

Tarih tekerrür eder. Bu sözü, genel anlamda, daha çok devlet veya toplum düzeyinde anlarız. Ama ben toplumsal tarihin fertler bazında da tekerrür ettiğine inanırım.

Kürtler, Arap kültürü ile İran kültürü arasında Zagros çevresine sıkışmış küçük ve güçsüz bir topluluk olarak kalmıştı. İslam ile birlikte kabuklarını ancak kırabilmişlerdi. Sonra Orta Asya steplerinden bir topluluk kopup gelmişti. Arap ve İran kültürü arasında onlar da çok da öne çıkacak ya da bu kültürlerle yarışacak durumda değildiler. İyi savaşçılardı. Kürtler bu savaşçıların şahsında kendileri için bir güç kaynağı buldular. Onlar da yabancısı oldukları bu coğrafyada Kürtlerin şahsında önemli ve samimi bir insan kaynağı buldular. Nitekim bu güç ile bu potansiyel buluştu ve tarihin seyri değişti. Her iki taraf da yukarıda işaret ettiğim yanlarını beraberlerinde taşıdıkları bir çatı altında birleştiler ve o günden sonra büyüdüler. Benim sağ sol mücadelesi arasında bocalamam, meğer başkalarıyla buluşacağım bir ortak çatı arayışından ibaretmiş. Tarih tekerrür eder derken bunu kast ediyorum.

Bir kitapta okumuştum. Osmanlı döneminde Kürtler ve Türkmenler mevsimlik olarak ordunun bir birimi olan Akıncıların seferlerine katılıyorlarmış. Fethettikleri yerlere Türkmenler yerleşirken Kürtler de kazandıkları ganimetlerle memleketlerine, Van'a, Diyarbekir'e, Urfa'ya, Mardin'e geri dönerlermiş. Bazen onların da fethedilen topraklara yerleştikleri oluyormuş. Bir tarihçi, bugünkü Macaristan ve diğer Balkan ülkelerinde, Tuna boylarında Akıncı Kürtlerin soyundan gelenlerin köylerinin mevcut olduğunu söylemişti. Ana gövde millet, ümmet olmaktan çıkıp sadece kavim yalınlığını, yalnızlığını, tenhalığını benimseyince onlar da izzetin her yanını terk edip içinde yaşadıkları toplumun içinde boğulmuşlar meğer. Gördüğünüz gibi Kürdün ve Türkün dilini ve dinini beraberinde taşıyacağı bir yer bulması durumunda önlerinde beklenmedik ufuklar açılıyor.

Bireyler gibi toplumların da şakilesi (karakteri) var. Anadolu'nun şakilesi Kürdün ve Türkün "İbrahim milleti, Muhammed ümmeti, (Kürt-Türk kavmi) olarak kapsayıcı bir çatı altında buluşmasını öngörmektedir. Osmanlı tarihinin ve benim şahsi tarihimin Akıncıları gibi.

İhtiyar bedenim artık Akıncı mefkûresinin ağırlığını kaldıramayacak kadar zayıflamış ama bir Kürt olarak Türk, Arap ve diğer Müslüman kardeşlerimle omuz omuza gönüllerin fethine çıkma heyecanını ilk günkü gibi taşıyorum yüreğimde. Dedemin ruhu şâd olsun.

Akıncılarla İlgili Anekdotlar

Mehmet Ali BULUT
Avukat

II. AKINCILAR ŞÛRASI
ANKARA'DA YAPILDI

Şûrada Akıncılar İdare Heyeti

II. AKINCILAR ŞURASI

9 - 10 Temmuz Ankarada yapıldı.

II. Akıncılar şûrası 9-10 Temmuz günü Ankarada Yıldırım Kültür Salonunda yapıldı. Şûraya Türkiye deki Akıncılar Şûbelerinden 500'ün üzerinde temsilci katıldı.

Büyük bir heyecan içerisinde geçen Şûra, Akıncılar Umumi Reisi Mehmet Tezelin konuşmasıyla açıldı.

Daha sonra dikkate bir teklif oyuldu. Bu teklif 163. Maddeden dolayıdır. Şûra Akıncı yazar Şûbesinden Eşref Akıncıların derhal yakalanıp idamı bildiren bir telgraf çekilmesi istedi.

Çekilen telgraf:

Muhterem Şûbeliklerden Eş
Posta Kapısı Cezaevi

Ümraniye/İSTANBUL

Halk adına çalıştığınız müddetçe sizlere hesaba çekilmeyeceğinizi bildirir, en derin saygı sevgi ve bağlılıklarımızla bu teşkilatın daha büyük kuvvet ve meziyet sahiplerine mülkiyetinize vesile olmasını Cenabı Hak'tan niyaz eyleriz. Gözünüz aydın olsun.

II. Akıncılar Şûrası Divan Başkanı
Hayrettin ÇELİK

Daha sonra konuşmacıların söz aldığı şûrada, temsilcilerde oranı ve temennilerini bildirdiler. Umumi Reis Mehmet TEZEL'in kapanış konuşmasıyla da Akıncılar Şûrası çalışmaları sona erdi.

II. Akıncılar şûrasının çalışmalarını sansürsüz olarak Akıncılar Umûmi Reisi Mehmet TEZEL'e bildirmiş bulunuyoruz.

20

(Akıncı Dergisi, Sayı: 3, Sayfa: 30)

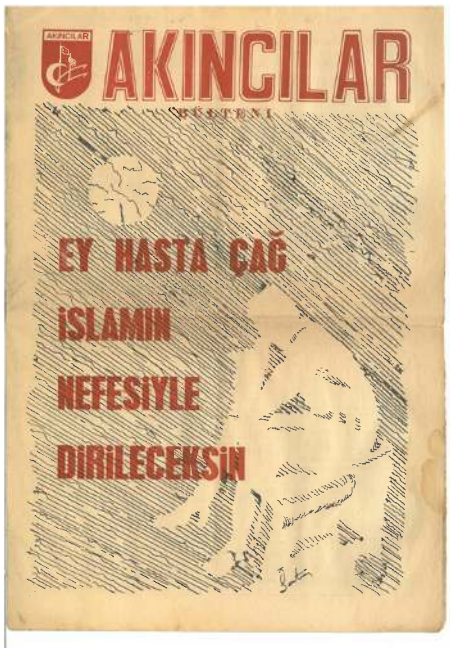

Akıncılar Derneği 12 Aralık 1975'de Ankara'da kuruldu. Kurulduğunda Ankara Hukuk Fakültesi'nde öğrenci idim. Hem fakülte derneğinde hem de MSP Gençlik Kolları'nda yönetim kurulu öğrencisi idim.

Akıncıların kurulması 1980 öncesi şartlarında bir zaruretti. Bu zaruret-tir ki kısa sürede illerde, ilçelerde, kasabalarda hatta köylerde bile teşkilatlandı. Yanılmıyorsam 870 teşkilata ulaştı.

Nasıl ki 2001 şartlarında AK Parti'nin kuruluşu bir zaruretti ve kısa sürede teşkilatlanıp iktidar olmuşsa; Akıncılar da böyle bir zaruretten doğup gelişmişti.

MSP Gençlik Kolları vardı; parti çatısı altında gençleri heyecanlandırmıyor ve motive edemiyordu. MTTB vardı. Talebelere hitap ediyordu. Akıncılar tüm gençliğe hitap eden bir teşkilat olmuştu. Okuldaki talebelere, sanayideki kalfa ve çıraklara, her kesime hitap ediyordu.

Şubat tatilinde memleketim Maraş›taydım. 1976 Şubat'ı idi. MSP Gençlik Kolları Genel Başkanlığından bir telgraf geldi. Acil yönetim kurulu toplantısına katılmamız bekleniyordu. Alelacele Ankara'ya geldim. Toplantımızın gündemi Akıncılar idi. "Gençlik kolları varken niye kuruldu? Bize karşı mı kuruldu? Tavrımız ne olacak, kabul edecek miyiz?" gibi gereksiz konular tartışıldı.

28 Ekim 1976'da Akıncılar Ankara Şubesi'nin Ersönmez Yarbay başkanlığında kuruluşuna katıldım. 1 Mart 1977'de yapılan Akıncılar Ankara genel kurulunda Ersönmez Yarbay başkan, ben de başkan yardımcısı olarak görev aldım.

8 Nisan 1978'de yapılan Akıncılar Derneği genel merkez genel kurulunda yönetim kurulu üyeliğine seçildim. Genel başkan yardımcılığı yaptım.

Akıncılar'ın kurucu genel başkanı Tevfik Rıza Çavuş Kayserili idi. Müteşebbis ve mükrim bir insandı. 12 Eylül sonrası en uzun süre cezaevinde kalanlarımızdan biriydi. Rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu ile dostluğu vardı. Ankara Mamak Cezaevi'nde Muhsin Yazıcıoğlu çevresinden Askeri Yargıtay'da temyiz davalarına baktım.

Unutamadığım bir davayı anlatmadan geçemeyeceğim. Balıkesirli İbrahim'in dosyasını temyiz etmiştim. İbrahim'in 17 vukuatı vardı. Yıl 1977-1978, genç lisede öğrenci. Solcu gence kafa atmış, kahvehane basmış, okulda solcu öğrenci dövmüş vs. adi vakalar. Temyiz incelemesinde 17 olayın 10'u zamanaşımından düşmesi gerekiyordu. Askeri Yargıtay

onadı dosyayı. Askeri Yargıtay'a karar düzeltme dilekçesi hazırladım. 10 olayın zamanaşımı sürelerini bakkal hesabıyla yaptım. Sıradan bir kişinin anlayacağı şekilde dilekçeyi hazırladım. Askeri Yargıtay Başsavcı Vekili hâkim albaya havale için götürdüm. "Bu ne?" dedi. "Karar düzeltme dilekçesi" deyince, "Askeri Yargıtay kurulalı beri hiçbir zaman karar düzeltme kararı verilmemiştir." dedi böbürlenerek. Ben de gayri ihtiyari "Bu ilk olur", deyince "ukalalık etme?" diye devam etti sözlerine. Aradan bir ay geçti. İbrahim çıkageldi büroya. Kuşkulu bir hal vardı üzerinde. "Abi yalnız görüşelim." dedi. "Abi ne oldu, beni yanlışlıkla mı bıraktılar, yoksa bırakıp infaz mı edecekler?" diye sordu. "Endişelenme 10 olayın zamanaşımından düştü ve seni tahliye ettiler." cevabını verdim. İbrahim rahatlayarak gitti. Bir daha da karşılaşıp görüşemedik.

Tevfik Rıza Çavuş ağabey ile 1991'de Server (Basın Yayın İlim ve Sosyal Dayanışma) Vakfı'nı kurduk. Çok büyük hayalleri vardı. Türkiye'nin en büyük matbaa sistemini ve en etkili gazetesini kuracaktı. İşler yolunda gitmeyince vakfı yönetmek, Mehmet Tezel, Ersönmez Yarbay ve bana kaldı.

2001 yılında işleri yoluna koydu. Kayseri'de müteahhitliğe başladı. Büyük oğluna kuyumcu dükkânı, küçük oğluna da petrol ofisi açtı. Server Vakfı'nın bugünkü yerinin alınmasına hatırı sayılır katkıda bulundu. 2005 yılında ani bir kalp kriziyle genç yaşta vefat etti.

Akıncılar'ın kurucusu ve ilk genel kurulda genel başkan seçilen Mehmet Tezel ağırbaşlı, kişilik sahibi filozof gibi bir ağabeydi. 12 Eylül sonrası Mamak Cezaevi'nde en uzun süre kalanlardan biriydi. 1990'da rahmetli Özal, ceza kanunundaki 163. maddeyi kaldırınca mahkûmiyetten de kamu hizmetlerinden yasaklanmaktan da kurtuldu. Mehmet Tezel Abi, 1996'da eski görevi Çalışma Bakanlığı müfettişliğine döndü. Teftiş Kurulu Başkanlığı görevinde bulundu. 15 Kasım 2020'de vefat etti. Allah rahmet eylesin.

Akıncılar dönemiyle ilgili birkaç hatıramı, tarihe not düşmek bakımından anlatmak isterim. Mehmet Tellioğlu'nun genel başkanlığı döneminde genel başkan yardımcısıydım. Genel başkan Mehmet Tellioğlu'nun İstanbul Akıncılar Şubesi'ni ziyaretinde tatsızlıklar olur. Şube başkanı Yakup Kaldırım ile tartışırlar. Genel yönetim kurulu toplantısında Yakup Kaldırım'ın İstanbul başkanlığından alınması gündeme geldi. Ben, Ersönmez Yarbay ve Dr. Hikmet Akgül "Görevden alınmasın ama uyarılsın!" dedik. Oy çokluğuyla Yakup Kaldırım görevden alındı. Görevden alma yazısı ve Mehmet Güney'i görevlendirme yazısı hazırlandı. Kararları uygulayacak kimse çıkmadı. Karara muhalif kalan ben, Ersönmez Yarbay ve Dr. Hikmet Akgül'e kaldı uygulamak. İstanbul'a birlikte gittik. Karara Yakup Kaldırım çok bozuldu. Etrafındaki silahlı gençler, "Başkanım vur de vuralım!" diye haykırdılar Yakup'a. "Olanda hayır vardır der atalar." dedim. "Tartışmaya gerek yok, böylece karara uyalım." diyerek havayı yatıştırmaya çalıştım. Sonra Üstat Necip Fazıl'ı ziyaret ettik. Rahatsızdı. Oğlu Mehmet'e "Bu gençlere ikramda bulun!" dedi. Mehmet çay ve bisküvi ikram etti. Akşam Salih Mirzabeyoğlu'nun da bulunduğu bir toplantıya katıldık. Mirzabeyoğlu ile sistem tartışması yapıldı.

12 Eylül askeri darbesinden sonra ilk tutuklananlardan biri Yakup Kaldırım oldu. Bizim kendisine verdiğimiz görevden alma yazısını getirtip kurtulabildi.

12 Eylül askeri darbesi ile bütün siyasi partiler, dernekler, sendikalar kapatıldı. Yöneticiler Mamak Askeri Mahkemesi Askeri savcılığına ifade vermeye çağrıldı. Gelmeyenler hakkında yakalama kararı çıkarılacağı duyuruldu. Akıncılar'dan gidenler tutuklamaya sevk ediliyor ve tutuklanıyordu. 80 Akıncı tutuklanmıştı. 12 Eylül Darbesi'nin olduğu tarihte Malatya Arguvan ilçesi savcısıydım. İfade için Mamak Askeri savcılığına gittim. Askeri savcı Yüzbaşı Enis Karakuş meslektaş gayretiyle beni tutuklamaya göndermedi ama ceza kanunun 163. maddesine aykırılıktan (Devletin düzenini laikliğe aykırı olarak şeriat düzeni kurmaktan) dava açtı ve yargılama sonucunda 20 ay ağır hapis ve Mersin'e sürgün cezasına mahkûm oldum.

Akıncılar kurucusu ve genel sekreteri Mehmet Gevher anlatmıştı. İfade vermek için askeri savcıya gittiğinde, genel merkez çaycısını savcının yanında görüyor. "Bunu bir arkadaş getirdi, garibanın biri, sizin çay işlerinizi yapsın, hem de okuluna gitsin üç beş kuruş harçlık verin." demişti. Çaycılığa ben almıştım. "Seni de mi çağırdılar?" demiş. "Hayır, ben üsteğmenim, sizin genel merkezde görev yapıyordum." demiş. Savcı lavaboya gidince, "Savcıya söyle, beni tutuklamaya sevk etmesin." demiş. O da savcıya söylemiş, savcı da Mehmet Gevher'i tutuklamaya göndermemiş. Ancak savcı ona 163. maddeye muhalefetten dava açtı ve 2 yıl ceza almaktan kurtulamadı.

İzmir Akıncıları

Zeki KONDU

İZMİR AKINCILAR CEMİYETİNİN KONGRESİ YAPILDI.

İzmir Akıncılar Cemiyetinin Kongresi 12.9.1977 tarihinde yapılmıştır. **Kur'an-ı Kerim okunarak açılışı yapılan** kongreye Ankara Akıncılar Teşkilatından M. Ali Bulut, Mustafa Elveren ve Hulki Tabak katılmışlardır.

Divan başkanının ruznameyi okumasından sonra İzmir Akıncılar Cemiyeti reisi Zeki Kondu kongrede heyecanlı bir konuşma yapmış ve faaliyetler hakkında malumat vermiştir.

Yapılan seçim sonucunda cemiyet reisliğine tekrar Zeki Kondu getirilmiştir. **Yeni İdare heyetine Allah'dan başarılar niyaz ederiz.**

Akıncılar Dergisi, Sayı 4-5, Syf 38

Akıncılar Derneği'ni ilk defa basından, bazı gazetelerden duymuştum. Tam manasıyla öğrenmek için Ankara'ya gittiğimizde orada araştırma yaptık; yöneticileri kimdir, nerede, nasıl, kimler vardır diye. Sonra "Tamam, şimdi İzmir'de bunu nasıl kurarız?" dedik. Önce dediler ki: *"İzmir'de kurmayın; İzmir bozuk bir şehir bu anlamda, kolay kolay başarılı olamazsınız."* İzmir'de şube açmak için zar zor 7 kişi bulduk. Dernek açmak için prosedür gereği 7 kişi olmalısınız, öyle hemen ha deyince yapamıyorsunuz. Neyse, bulduk 7 kişi; Hulki Tabak ve Kemal Tabak kardeşlerle görüştük. Derneğin yetki belgesini aldık ve bunu emniyete bildirdik. İkametgâh, nüfus suretleri gibi belgeler gerekiyor bunun için; bir şey olduğunda düzen sana istediği zaman ulaşabilmek istiyor. Neticede derneği kurduk ama 7 kişiyle, 5 kişiyle, 13 kişiyle... 3 kişiyle yazıya çıktığımı biliyorum, 5 kişiyle Konak'ta afiş astığımı biliyorum ben. Sonra İzmir'de en fazla doldurduğumuz bir otobüs adam oldu, o da milletimizin ilgisizliği ve bir şeylere çabuk ulaşma arzusu sebebiyleydi. İzmir'de gezmedik sokak bırakmadık. Benim dört çocuğum vardı, babam *"Sen ölürsen bu çocuklara kim bakacak?"* diyordu; *"Merak etme, Allah büyüktür, bir yol bulunur"* diyordum. Ancak Akıncılar'ı basından öğrendikten sonra Ankara'ya gittiğimde soruşturuyordum, sonunda buldum ve Akıncılar Başkanı Mehmet Güney'le temasa geçtim. Bahattin Yıldız gölge gibi gidip geliyordu, ketum biriydi yani; düzenin istediği gibi bir adam değildi, ona göre dikkatli davranıyordu. Öyle kalkıp şöyle böyle demez, dernek kurmaz, bağımsız çalışırdı o.

Akıncılar; İslamcı gençliğin vurucu, öncü gücüydü; İslamcı gençliğin serdengeçtileriydi. Allah için canını veriyorlardı.

İzmir Akıncılar kurucu başkanlığı görevini ifa ediyordum. 1975'te başladım, 3 sene kadar devam ettim. Duvarlara, direklere İslamcı yazılar, sloganlar yazdık; "Tek yol İslam" gibi. Devamında gençler yetiştirme noktasında toplantılar yaptık. Fakat İzmir'de pek yok, havasından mı suyundan mı desem bilmiyorum; daha evvel Reşat Erol vardı, MSP'den. Onun zamanında işler Yüksek İslam destekliydi, sonra sonra iyice dağıldı. Sorumluluk alma duygusu kayboldu. Sen gençsin, sorumlu olacaksın; o kadar insan başıboştu ki. Sonunda 1 Ocak 1982'de tutuklandım, Akıncılar Derneği başkanlığından dolayı. 11 gün hücrede yattım. 1 metre tuvalet kadar yerler bırakmışlar demirden yapıp, onun içinde yattım. O günlere dönmek istemem; işkence gördüm, betonda yattım. Oturmak için ayakkabımın tekini çıkarıp altıma koyardım. Sonrasında mahkemeye çıktık. Ben hâkime dedim ki: *"Ne yaptım ki beni tutukluyorsunuz? Polise ateş etmedim, bazı yazılar yazdım sadece."* O sıra çocuklarım arkadaşlarım vardı mesela: Sinan vardı, Ali Barlak vardı; onlar İmam Hatip'te okuyorlardı. Fahrettin Gün benim en samimi dava arkadaşımdı; o kadar samimiydi ki, daha o yaşlardayken bu davaya kendini adamış adamlardandı.

Ben ilk önce insan yetiştirmeye çekirdekten başladım: Fahrettin Gül gibi, Sinan gibi, Fahri Gün gibi, Ali Barlak gibi... Onları yetiştirmek için çeşitli işler yaptık, bunlardan biri de deniz kıyısında yaptığımız kamplardı. Daha sonra jandarma alanımızı bastı. Bir müteahhidin yanına gitmiştik ihtiyaçlar için, dedik böyle böyle; o da çıkartıp 15.000 liralık çek yazdı, o zamanın parasıyla. Polisler derneğimizi ele geçirdikten sonra bu adama gidip demişler ki: *"Bu parayı sen mi verdin, yoksa tehditle mi aldılar?"* Adam: *"Yok kardeşim"* demiş, *"Ne tehdidi, yok; ben kendim verdim."* Ben daha evvel böyle değildim, ilk evim şu sırada babamın eviydi. Hiç uğraşmadım kazanayım yapayım diye, hepsini Allah verdi; eşimi de verdi, evleri de...

Bizim kaynağımız İmam Hatip'ti, İslam'dı. Benim gibi sağdan soldan fırlama değil... İmam Hatip kökenli bir insan değilim ben, Yüksek İslam'dan da değilim, sağdan soldan fırlama takımındanım yani. Ama Ankara'ya, mitinglere, genel çalışmalara katıldıkça Akıncılar'ı kurmaya özen gösterdim. Yani ne yapabilirim? Zamanında Reşat Erol da yapmış ama o başka kanaldan girip Yüksek İslam'ı hareketlendirmiş, fakat sürekli değil, bir müddet sonra bırakmış. Uzun zaman isteyen bir iş bu. Tek tek çalışmalar da yapacaksın, toplu çalışmalar da yapacaksın; teşkilatçılık sabır isteyen bir iş. Adam adama markaj yapacaksın, ilk önce gönüllü olanlarla çalışacaksın. Böyle işte...

Halkın içindeki İslami duygu başkaydı. Adam belki de namaz kılmıyordu ama bu işe geliyordu. Adam koşturuyordu, bir şey yazmaya, bir şey üretmeye çalışıyordu. Öyle insanlar vardı. Ama bağımsız kalıyordu, bir yere bağlı bir insan değildi İzmir'deki insanlar; böyle bir şey yani, bağımsız insanlar. İzmir'de çalışmak zor tabii, kolay değil. Mesela Mehmet Ali Acar, İzmir'de değerli bir ağabeyimiz. Onun için dikkatli olmak lazım, insanları saymak lazım.

Bölge faktörü var bir de. İzmir bölge faktörü... Tamam, potansiyel var ama toplum, düzen yozlaştırmış insanları, kendine uydurmuş. İnsanların anlayışlarını değiştirmiş. Sonunda hepsi kaybolup gitti. Mesela adlarını hatırladığım Fahrettin, Fahri ve bir kardeşleri daha vardı bunların; üç kardeşlerdi, soyadlarını da hatırlamıyorum. Hepsi de İslam davasına hizmet etmeye çalışıyorlardı, ama bağımsız yani ferdi yapıyor. Adam teşkilat ikinci başkanıydı; Hulki Tabak. "Sen niye yazıya gelmiyorsun?" diye adama çatıyorlar. Yahu kardeşim, bu adam dernekte bütün yazışmaları yapıyor. Adam bana dedi ki: *"Arkadaş, sokak çalışmalarına katılamam. Çalışmalara katılamam ama derneğin bütün işlerini yaparım."* Yani yazışmalar var, çeşitli konular var; yazmak lazım, işlemek lazım. O işleri o yapıyordu. O zamanki işler başkaydı yani. O zamanki yıllar çok daha başkaydı yani. Akıncı olmak kolay bir şey değildi. Babam kaç sefer söyledi bana: *Senin bu çocuklarına ben mi bakacağım? Sen" dedi "hapis olursan veya ölürsen, şehit olursan, vururlarsa bu adamlar... Ben ne yapacağım? Bu dört çocuğa nasıl bakacağım ben?"* diye korkuyordu. Dedim ki: *"Korkma baba, Allah onların nasiplerini verir, hiç merak etme."* Göremediler ileriyi ama ben görüyordum. Neticede geçti gitti o yıllar yani.

İzmir'in bölge faktörü var. İzmir başka, Konya başka veya Afyon başka. İnsanların toplumsal hafıza anlayışı başka. Orada yaşamak, başka bir şeydi. Toplumun kültürel yapısı, maddi yapısı çok önemli... Türkiye'de Müslümanlar düzenin Müslümanı olmuş, tabii içlerinde markadan ayrı insanlar var. Ama onlar belli bir yerde İslam'a geçiyorlar, İslam'a dönüyorlar ama bu sefer engellemeler, sürüklemeler başlıyor. Bak, burada şiirde yazmışım:

Bugün Cuma kaderin tecellisi.
Yok, bitmedi, devam ediyor:
Bir genç şahbaz, Kelepçeli.
H*ücreler soğuk, mermer taş kesmesi.*
Cellat dedi, "Söyle bilmediklerimi."
Karanlık hücreler çığlıkla yünlemeli.
Dünya karanlık, gözlerim sürmeli.
Burada anlatmak istediğim şeyler var:
Hücreler soğuk, mermer taş kesmesi.
D*udakta kan, hasretle su içmeli.*
Su içmeli. Bir genç şahbaz ki elleri kelepçeli.
Her adımda atıfım zikir sesi.
Mor sabahta giydik şehadet elbisesi.
Bu gece ömrümüzün son gecesi.
Atuf öper hasretle gözlerimi.
Gözümde reyyan firdevs serinçleri.
Dilde zikir ölümsüzlük hecesi.
Her adımda atıfım zikir sesi.
Mor sabahta giydik şehadet elbisesi.
Bu gece ömrümüzün son gecesi...

Şiiri hücrede yazmıştım. Her Akıncı'nın kendine göre bir öyküsü var, bizim de öykümüz böyleydi. Bana kimse sahip çıkmadı; İzmir'in MSP'li kodamanları benimle ilgilenmedi. 11 gün hücrede yattım. Diğer grupların insanları vardı, tabii diğer grupların çocuklarının hâline acıyordum; ya şu kadar, 1 metre demirden özel hücre yapmışlar...

Soruşturma: AKINCILAR'ı Akıncılara Sorduk

İNSİCAM

(Ali Bakaner, Dursun Özcan, Muhammet Emek, Seracettin Karayağız, Ziya Yavuz)

Soruşturma

Akıncılar Derneği'nde idarecilik yapan bazı yöneticilere ve önde gelen bazı mensuplarına, dernek ve dernekle ilişkileri hakkında birkaç soru yönelttik. Bunları siz okuyucularımıza sunarken önce soruyu, sonra hepsinin verdiği cevapları alfabetik olarak sıraladık.

Faydalı olması umuduyla.

S: Akıncılar isimli bir derneğin varlığından ilk nasıl haberdar oldunuz? Sizi bu teşkilatla kim tanıştırdı? Akıncılarla birlikte olmayı niye tercih ettiniz?

Ali Bakaner: Üniversite yıllarında İslami bir çizgiye sahip olduğumdan dolayı Millî Türk Talebe Birliği'nde çeşitli görevler yaptım. 1975 senesinde kurulan Akıncılar Derneği düşünceme paralel olduğu için beraber hareket ettim.

Dursun Özcan: Akıncılar Derneği kuruluşunu 1975 yılında basından öğrendim. Biz o zaman İslami çalışmaların içinde idik. MTTB çatısı altında, Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi bünyesinde İslami çalışmaların içinde idik.

Akıncılar Derneği'nin kuruluşunu duyunca heyecanlandık ve sevindik. Çünkü MTTB'nin çalışmaları toplumunun tümünü kapsamaktan uzak idi. MTTB çalışmaları toplumunun sadece öğrenci kesimini kapsıyordu. Halbuki toplumun çalışan gençlik ve esnaf kesiminin kapsanması bunların üzerine de çalışma yapılması gerekiyordu.

Yıldız İDMM Akademisi içinde bizim dışımızda diğer gruplarla çok ciddi bir çatışma içinde idik. Bunlar sol gruplar ve ülkücü milliyetçi grup idi. Çatışma ve tartışmalar biçimde devam ediyordu.

Muhammet Emek: Bismillah.1969 yılında rahmetlik Erbakan hocam Eylül ayında Erzurum'a teşrif etmişti. Henüz İmam Hatip Ortaokulu birinci sınıf öğrencisiydim. Ömür Aile Çay Bahçesi'nde bir konferans verdi. Akşam da halk eğitim merkezinde "Türkiye'nin Meseleleri ve Çözüm Yolları" isimli konferansına katıldık. Yani Milli Nizam Partisi kurulmadan önce. Ailece

akıncılar

İstanbul'da Akıncı yurtları arandı
Akıncılar Başkanı
Dursun Özcan gözaltına alındı

İstanbul Vefa'da İlâhi Yayma Yurdu polis ve jandarma tarafından basıldı... İstanbul Akıncılar Reisi Dursun Özcan ve on Akıncı, cinsiyetle yatıp namazsız mütemadiyen edebiyatın yakalanıp gözaltına alınmışlardır. Akıncı talebelerin kitapları darmadağın edilmiş, suç unsuru bulunamayınca hürmet afişlerine yazılı yayın olarak el konulmuş ve zabıt tutulmuştur.

Daha sonra Malta Talebe Yurdu, İskender Paşa Camii avlusunda kalan talebelerin odaları ve Fatih Valiliği Yurdu'ndan aldığı talebelerin kaldığı eski PTT binasını aramışlar. Fakat PTT binasında yasal afişler ve iki broşür ve bir kitabı yazılı yayın olarak el konmuştur. "Siyasi liderleri ve tedhiştir" ve Hamaseyi'nin "Gülen Fırtınası Devler" isimli kitaplar yasak(!) yayın olarak zabıt tutulmuştur. Kitap, broşür ve afişlerle öğrencilerin kimlik kartları alınıp 1. Şubeye götürülmüştür. Gece saat 02.00 sıralarında

Bu Akıncı ile birlikte Gözaltına alınan İstanbul akıncılar derneği Başkanı Dursun Özcan...

yapılan arama sırasında bir görevli Akıncı öğrencilere hangi fraksiyondan olduklarını sormuş ve yalnız, Boşnak mı diyorsun ne Amerika, ne Rusya, ne Çin hergiy Türk için" diyen görevli o; talebelere dünya siyasetini iyi takip edip Araplara düşman olmaları şeklinde bir nasihat da çekmeyi ihmal etmemiştir.

Sözü şeklinde yazılmış olan şehid Metin Yüksel'in isimli taşın bir kağıtla üçü arasında suç unsuru olarak görülmüş.

Yurtlardan ayrı olarak emniyet talebelerin kaldığı 3 ev daha basan yapan polisler 18 kişiyi Akıncı öğrenciyi gözaltına almış, bir kısım evlerin kapıları kırılmıştır. Eşyalar dağınıklık birçok özel eşyalara el konmuştur.

Akıncı öğrenciler: "Bunu nerede çıkarıyorsunuz" sorusuna; "Fikirlerimiz kardeş diyorsunuz, halbuki Fikirleriniz komünist. Hem Türk'ün Türk'den başka dostu sonra; "Tamam siz konuşmalarla işbirliği yapıyorsunuz" eniştir.

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 9, Sayfa: 3)

o günden itibaren Erbakan hocanın yanında olduk. İmam Hatip Ortaokulunda okutman Milli Türk Talebe Birliği Ortaöğretim komite başkanlığı yaptım. O tarihten itibaren 1975 yılına kadar MTTB'de görev yaptım. Aynı binanın bir üst katında Akıncılar Derneği diye bir dernek faaliyete geçti. İlk kurucu başkanı emekli müftü Veysel Yıldız hoca idi. Kuruluşundan bir yıl sonra Akıncılar Derneği Erzurum il başkanlık görevini şahsıma tevdi ettiler.1979 yılı sonuna kadar devam ettim. 1979 yılında olağanüstü hal ilan edilince, MTTB ve Akıncılar genel merkezleri kapatılınca buna bağlı olarak şubeler de kapatıldı. Bu kez Erzurum'da faaliyet gösteren MTTB başkanı İzzet Uzun ve Akıncılar dernek başkanı olarak şahsım, MTTT ve Akıncılar'ı bir araya getirerek, tek çatı altında İslamcı gençliği bir araya getirdik. Bu hareket Türkiye'de ilk hareket olarak tarihe geçti.1980 ihtilali vuku buldu, gözetim altına alındık, tüm faaliyetler yasaklandı. Salih Hakverdi başkanlığında aynı ekip Erzurum'da Abdurrahman Gazi Vakfı adında bir vakıf kurduk.1980'den itibaren bu ruhu taşıma ve devam ettirmek adına Abdurrahman Gazi Vakfı, faaliyetine devam etmektedir.

Seracettin Karayağız: Akıncılar Derneği 12 Aralık 1975 yılında Tevfik Rıza Çavuş başkanlığında Ankara'da kuruldu. Biz o zaman üniversite öğrencisiydik ve MTTB bünyesinde faaliyet gösteriyorduk. Ancak MTTB'nin "Okullarda olaylara katılmayacaksınız, bir an evvel okulunuzu bitireceksiniz!" gibi bir prensibi vardı, ancak bu prensibin gerçekleşmesi çok zordu. Üniversitelerde bulunan komünist gruplar hemen her gün boykot, yürüyüş, forum gibi bir etkinlik düzenliyor. Ya kendin hiçbir farklı faaliyet göstermeden bunlara uyacaksın, ya da kavgaya hazır olacaksın. Zaten biz okula gelmeden önce bizim abiler tarafından İDMMA'da (Yıldız Teknik Üniversitesi) bu kavga başlamış. Abilerimiz "Ailemiz bizi okuyup bir an evvel okulumuzu bitirelim diye gönderdi, siz her gün bunu sabote edecek bir eylem yapıyorsunuz. Ayrıca bizim de inandığımız farklı İslam düşüncesi var, biz de kendi düşüncemizi anlatırız" deyince kavga başlamış. 1975 yılında okula başladığımda da bu kavga devam ediyordu. MTTB yönetimi bundan dolayı bizi dışladı. Daha sonra sanırım 1978 yılıydı. Okul başkanımız Mehmet Güney, Akıncılar Genel Başkanlığı için Ankara'ya çağrıldı. O da okul başkanlığını bana devrederek Ankara'ya gitti. Bizim grup da bu şekilde Akıncı kimliğine girmiş oldu.

Ziya Yavuz: Bilindiği üzere Akıncılar derneğinin kuruluşundan önce MTTB adlı öğrenci derneği 1960'lardan sonra İslami bir kimlik kazanmış olarak faaliyette idi. Şahsım ilk olarak 1975 yılında lise öğrencisi iken amcam vasıtasıyla (kendisi Konya Yüksek Tahsil Talebe Birliği başkanı idi) bu dernekle tanıştım. Akıncılar derneğini kuran ilk neslin büyük bir çoğunluğu zaten MTTB'nin faaliyetlerine katılmaktaydı. Ayrıca MSP gençlik kolları ve bazı cemaatlerdeki gençler dernek kurulduktan sonra Akıncılar çatısı altında toplanmışlardı. Tercih nedenimize gelince, sahada İslami hareketlere karşı farklı cephelerden baskının bu dönemde giderek artmış olması ve karşı tavrın gösterilmesinin zorunlu hâle gelmiş olmasıdır.

S: Sizce Akıncılar'ı diğer gençlik örgütlerinden ayıran temel unsurlar nelerdi?

Ali Bakaner: Akıncılar; İslami düşünceyi savunan, milletimizin temel, kültürel değerleri ile örtüşen bir yapıdır. Beşerî ideolojilerden uzak, insanımıza hayat verecek olan kutsal değerleri savunması en önemli özelliklerindendi. Sivrisinekleri yok etmekle bataklığın kurumayacağını bilen ve sivrisineklerle değil, bataklığı kurutmak için çaba sarf eden bir özelliği vardı. Diğer gençlik örgütlerinden ayıran en temel unsurlardan bazıları bunlardı diyebilirim.

Dursun Özcan: Akıncılar Derneği'ni diğer gruplardan ayıran temel özellik, İslam'ı temel ve hareket noktası olarak alması.

Toplumun tümünü kapsayan bir tutum içinde olmasıdır. İslam dışı diğer gruplarla olan mücadelesinde geri adım atmaması, göze göz, dişe diş mücadele etmekten çekinmemesi temel özellikleri arasındadır.

Muhammet Emek: Akıncılar'ı diğer teşkilatlardan ayıran en büyük özellik, o günün Türkiye'sinde gençlik üzerinde etkili olan iki gençlik örgütü mevcuttu. Birincisi sosyalizmi savunan sol örgütler, diğeri milliyetçi akım-

lardı. Biz bunların düşünce tarzlarının dışında İslami bir dünya düzeninde yaşamak, tek kurtuluşun İslam'da olduğunu inanan ve savunan pırıl pırıl bir gençlik grubuyduk.

Seracettin Karayağız: Akıncı gençler, İslam inancını yaşayan, tebliğ eden ve bu uğurda şehadet dahil her türlü mücadeleyi göze alan bir gruptu. Hiçbir zaman kavgadan yana olmadık ama karşımıza geldiğinde de sırtımızı dönüp kaçmadık. Bu uğurda birçok şehid de verdik.

Teşkilat haberleri

● **Metin Külünk ve iki Akıncı serbest bırakıldı.**

Bolu yakınlarında yapılmakta olan dinlenme kampı sırasında İstanbul Ak Lis Başkanı Metin Külünk ve iki Akıncı 8-8-1979 günü yapılan duruşmanın akabinde suçsuz görülerek serbest bırakılmıştır.

● Ali Bakaner ve iki Akıncı 15-8-1979 günü tekrar mahkeme önüne çıkarıldılar. 6136 sayılı kanuna muhalefet iddiasıyla yargılanan kardeşimiz halen Afyon-Emirdağ İlçesinde tutuklu bulunmaktadır. Ali Bakaner ve iki arkadaşı Emirdağ MTTB Başkanı Akıncı kardeşimiz Orhan ÜNAL'ın cenazesini memleketi olan Emirdağ'a götürürken tutuklanmıştı.

● **Antalya'lı 6 Akıncı halen tutuklu.**

Hür-Genç ismi verilen bir grup tarafından Camiden çıkarken silahlı saldırıya uğrayan Hamza TAŞ; Ali YETER, Serdar KOCA, Fahrettin KOCA, Mustafa AKKAYA ve Muammer KIR bir iftira üzerine 6136 sayılı kanuna muhalefet iddiasıyla hapse atılmıştı. Kardeşlerimizin 7-8-1979 günü yapılacak olan duruşmadan sonra serbest bırakılmaları bekleniyor.

● 21 Temmuz da Sansun'da yapılan Akıncılar 6. Bölge Toplantısına Genel Merkezimizden Arif Altunbaş katıldı. Bölge Başkanı İsmail Uysal'ın açış konuşmasıyla başlayan toplantının çok olumlu geçtiği bildirildi.

● **5-8-1979 günü Trabzon'da yapılan Akıncılar 8. Bölge toplantısına Genel Merkez adına Genel Başkan Yardımcısı Arif Altunbaş ve Teşkilatlanma Başkanı Yusuf Akdoğan katıldı.**

Bölge Başkanı Mahmut Hulusi Özakın açılış konuşmasıyla başlayan toplantı Genel durum ve teşkilat prensipleri üzerinde sürdürüldü. Toplantıya iştirak edilen seviyede idi.

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 2, Sayfa: 15)

Ziya Yavuz: İslamcı gençlik örgütleri açısından değerlendirdiğimizde (sağ ve sol grupları dışarda tutarak) Akıncıların ilkin bir öğrenci hareketi olarak daha çok sahada (eylem planında) olmaları ve giderek toplumun diğer kesimlerinde de örgütlenmeleridir. Bununla birlikte her türden İslami anlayışa açık bir yapıda olmalarıdır denilebilir.

S: Bu teşkilat içinde idari bir vazife yüklendiniz mi? Bu süreçte ne tür faaliyetler yaptınız? Bu vazife ne kadar sürdü?

Ali Bakaner: Bu teşkilat içinde genel merkezde vazife aldım. Genel merkez olarak Konya, Sivas, Yozgat, Adapazarı gibi şehirlerde halkın da iştirak ettiği çok kalabalık mitingler gerçekleştirildi. Halkımızı İslami çizgide buluşturacak seminerler, konferanslar, açık oturumlar, mahalle sohbetleri, basın-yayın faaliyetleri gibi etkin çalışmalar yapılırdı. İnsanımızın sosyal, kültürel, fikri gelişimine katkı sağlayan tüm faaliyetlerin içindeydik. Akıncıların faaliyetleri 1980 İhtilali'ne kadar sürdü.

Dursun Özcan: Akıncılar derneği içinde görev almam, bizim Yıldız İDMM Akademisi içindeki mücadelemiz Türkiye sathında ses getirince Akıncılar Derneği genel merkezindeki arkadaşlar bize grup olarak İstanbul Akıncılar Derneği şube yönetimi almamız teklif edildi. Biz Yıldız'daki arkadaşlar, istişare ile bu görevi kabul ettik. Mehmet Güney bey arkadaşımız Yıldız'da da başkanımız olarak İstanbul Akıncılar Derneği başkanı olarak atandı. Ben de onun yönetim kurulu üyesi olarak görev almış oldum. Daha sonra Mehmet Güney genel başkan olunca, arkadaşlar beni İstanbul şube başkanı olarak görevlendirildiler. Sıkıyönetim komutanlığı tarafından dernek kapatılıncaya kadar ,yaklaşık altı ay, başkanlık yapmış oldum.

Akıncılar Derneği şubeleri haftalık seminerler yaparlar, üyelerin fikri siyasi ve kültürel gelişimini ilerletmek üzere çalışırlardı. Bunun dışında üyeler mümkün olduğunca okuma alışkanlığı kazandırmak için yönlendirildi.

Muhammet Emek: 1976-1979 Akıncılar Derneği Erzurum il başkanlığı görevinde bulundum. O günün şartlarında gençleri fikri bazda geliştirmek için konferanslar, seminerler, kitap ve dergi okumaları olmazsa olmazımızdı. İkincisi ve daha önemlisi Akıncılar Derneği'nin düzenlediği mitinglere iştirakti. En önemlisi ise sokak ve şehir hâkimiyetini kurmaktı. Bunun için de duvar yazıları ve afişleri olmazsa olmazımızdı.

Seracettin Karayağız: Okul başkanlığından sonra 2 yıl kadar İstanbul Akıncılar başkanlığını gayriresmi olarak yürüttüm. İstanbul'da o dönemde Sıkıyönetim olduğu için resmi dernek açmak çok zordu. 12 Eylül 1980 de darbe olunca faaliyetleri durdurmak zorunda kaldık. Önceki süreçte üniversitelerin birçoğunda örgütlendik. Kitap okumaları, konferanslar, tebliğ çalışmaları, ayrıca yürüyüş ve mitinglerle geniş kitlelere tebliğ yapmaya çalıştık ve kısa zamanda ilçeler dâhil Türkiye'nin birçok yerinde yapımızı oluşturduk. Yurt dışında aynı inanca sahip IIFSO, WAMY gibi kuruluşlarla irtibat kurduk.

Ziya Yavuz: Hatırlanacağı üzere Akıncılar lise düzeyinde AK-LİS adı altında örgütlenmişlerdi. Bendeniz de o dönemde Konya Karatay

Lisesinde okul bitene kadar AK-LİS temsilciliği görevinde bulundum. Faaliyetlerimiz genellikle eğitim alanıyla ilgili çalışmalar olarak öğrencilerin derslerine yardımcı olmak kitap, dergi gibi yayınların takibi ve seminer konferans gibi genel toplantılar şeklindeydi.

S: O dönemde İslamcı bir gençlik hareketinin mensubu olmanın zorlukları nelerdi? Bunlardan bahsedebilir misiniz?

Ali Bakaner: O dönemde İslamcı bir gençlik hareketinin mensubu olmak, rejimin zihniyeti açısından zorlukları da beraberinde getirdi. Mesela 163. madde, Demokles'in kılıcı gibi Müslümanların üzerinde sürekli bir baskı oluşturuyordu. Müslümanlar İslami faaliyetlerinden dolayı sık sık takibe uğruyor ve cezaevlerine atılıyordu. Kılık kıyafetlerine, giyim kuşamlarına müdahale ediliyordu. Bunları aşmak için çeşitli platformlarda mücadele veriliyor, rejimin baskısı ve zulmü ile karşılaşılıyordu.

Dursun Özcan: O dönem zorlukları, öncelikle örgütlenme ve yaygın çalışma açısından, önümüzde örnek alınacak İslami çalışma bulmakta çektiğimiz zorluk ilk sırada sayılabilir. İkinci olarak imkânsızlık çok ciddi bir sorundu ve köylü bir altyapı ile toplumun önüne geçip önderlik yapmaya çalışmak, başlıca sorunlarımızdan sayılabilir. Düşün ki yirmili yaşlarda bir üniversite öğrencisisiniz, 400 kişilik bir yurtta öğrenci temsilcisi olmuşsunuz ama ne yapmanız gerektiği konusunda fikir alabilecek bir kişi veya kuruluş bulamıyorsunuz. El yordamı ile gençlik yetiştirmeye çalışıyorsunuz. Yani hem kendinizi hem de arkadaşlarınızı geliştirmek zorunda kalıyorsunuz.

Muhammet Emek: Elbette ki en etkili özelliklerin başında kapitalizm, sosyalist fikir ve akımlara karşı durmak en ağır duruş ve bedel ödemeyi gerektirmiştir. İkincisi İslami bir düzene talip olmak, mevcut sistemi karşınıza almaktı. Milliyetçilerin ağırlıklı olduğu bir şehirde, milliyetçi akımın karşısında durabilmek sahada zor bir hadiseydi. Her şeye rağmen zor ama güzel bir hareketin içinde bulunmak ve mücadelesini vermek, zevkli ve güzel bir hareketti.

Seracettin Karayağız: Maddi yönden sıkıntı çekiyorduk. Evlerin masraflarını dahi zor karşılıyorduk. Yurt sayısı çok azdı. Cezaevinde bulunan arkadaşlarımıza avukat bile tutamıyorduk. İhtiyaçlarını karşılamakta zorlanıyorduk. Kıt imkânlarına rağmen yardımcı olan esnaflar da vardı. Hepsini hayırla yâd ediyoruz. Allah onlardan razı olsun.

Ziya Yavuz:1970/80 li yıllar arasında dünya, kabaca bir genelleme yapacak olursak kapitalist/liberal, komünist/sosyalist bloklar olarak Amerika ve Rusya'nın güç savaşlarının yaşandığı bir savaş alanına dönmüştü. Bu durumun bir yansıması olarak Türkiye'de gençlik, ilkin üniversitelerde, mevcut sistemi ve devleti korumak isteyen milliyetçiler buna karşılık devletin yapısını komünist bir modele dönüştürme çabasındaki solcu gençler olarak ikiye bölünmüş silahlı çatışmalar çıkmış, cinayetler işlenir olmuştu. Böyle bir ortamda kendi kültürel, tarihi ve siyasi kodlarına geri dönmek amacında olan üçüncü bir grup olarak ortaya çıkan İslamcı gençlik diğer iki gençlik örgütü tarafından taciz edilir olmuştu. Ayrıca bu duruma devleti yönetenlerin basiretsizliğini de eklemek gerekir. (Ör: Bir

O dönemde İslamcı bir gençlik hareketinin mensubu olmak, rejimin zihniyeti açısından zorlukları da beraberinde getirdi. Mesela 163. madde, Demokles'in kılıcı gibi Müslümanların üzerinde sürekli bir baskı oluşturuyordu. Müslümanlar İslami faaliyetlerinden dolayı sık sık takibe uğruyor ve cezaevlerine atılıyordu. Kılık kıyafetlerine, giyim kuşamlarına müdahale ediliyordu. Bunları aşmak için çeşitli platformlarda mücadele veriliyor, rejimin baskısı ve zulmü ile karşılaşılıyordu.

600'e yakın şubeleşmenin bütün ülke çapında yaygınlaşması ve halkımız tarafından teveccüh görmesi rejimi rahatsız etmesine rağmen faaliyetlerin devam etmesi kesintisiz bir şekilde sürdürülmüştür. Akıncılar'ın, halkımızın da içinde olduğu medeniyetimizin değerlerini savunması, teveccühü de beraberinde getirmiştir.

yayınevinin satış reyonuna mesture bir bayan afişi asmamızdan dolayı Konya 2. Ağır ceza mahkemesinde idamla yargılanmışızdır). Akıncılar bu ve benzeri birçok baskıya maruz kalmışlardır. O dönemde baskılardan kurtulmak için sindirilme, yok sayılma ve ezilmeye karşı sahada adeta toplumsal bir varoluş mücadelesi verilmiştir.

S: Akıncılar Derneği 5 yıl kadar bir süre yaşadı; ancak büyük ilgi ve alaka gördü. Bu kadar kısa zamanda gördüğü bu teveccühü sizce nasıl yorumlamak lazım?

Ali Bakaner: Evet, Akıncılar 1975'te kuruldu ve 1980'deki ihtilalden önce kapatıldı. Akıncılar'ın halkın büyük çoğunluğunun katılımıyla gerçekleştirdiği faaliyetler rejimin dikkatini çekiyor ve yakından izleniyordu.

600'e yakın şubeleşmenin bütün ülke çapında yaygınlaşması ve halkımız tarafından teveccüh görmesi rejimi rahatsız etmesine rağmen faaliyetlerin devam etmesi kesintisiz bir şekilde sürdürülmüştür. Akıncılar'ın, halkımızın da içinde olduğu medeniyetimizin değerlerini savunması, teveccühü de beraberinde getirmiştir.

Dursun Özcan: Akıncılar Hareketi, 5 yıl gibi bir ömre sahip gibi görünse de etkisi hâlâ sürmekte olan bir harekettir. Bazı hareketlerinin etkisi kendisini aşmaktadır. Bunun temel sebebi toplumun ona olan ihtiyacı dolayısıyla ve o gün hareket içinde olan kişilerin ve yöneticilerin samimi bir ihlâsla çalışmaları ve inanmalarıdır.

Muhammet Emek: Türkiye'de Akıncılar'ın kısa zamanda teveccüh görmesi normal bir eylemdi. Arz ve talep meselesiydi bu. Dün olduğu gibi bugün de mütedeyyin insanlar hakkın ve adaletin egemen olduğu bir düzende yaşamak ister. Adil bir düzenin hâkim olmasını ister. Her insanın mal, can, namus, inancını yaşama özgürlüğünün olduğu bir sistemde hayatını devam ettirmek ister ve bu düzenin gelmesi için uğraş verir.

Sosyalist ve milliyetçi bir düzen bizim arzu ettiğimiz bir düzen değildi. Bu iki sisteme alternatif bir düzendi bizim mücadele verdiğimiz düzen. İhtiyaca binaen ve toplumun arzu ettiği ve özlediği sistemi Akıncı Gençlik hem savundu hem de yaşadı. İşte kırmızı çizgimiz buydu; söylem ve amel birlikteliği.

Seracettin Karayağız: Akıncılar Derneği, Mehmet Güney abi başkanlığı devralıncaya kadar fazla bir varlık gösteremedi. Devraldıktan sonra Ülkenin değişik illerinden, davaya gönül vermiş ve bunun gereğini hakkıyla yerine getiren grupları, liderleri yönetimde olmak üzere yapı içerisinde topladı. İstanbul, Sakarya, Ankara, Malatya, Erzurum, Samsun gibi illerin yöneticilerinden bir Yönetim Kurulu oluşturdu. Ve her türlü riski göze alarak harekete başladı. Yaptığı yürüyüş ve mitingler ses getirip, taraftar topluyordu. En önde devasa pankarta yazılı Kelime-i Tevhid'le yaptığımız Sakarya yürüyüş ve mitingi akşamı, Genelkurmay olağanüstü toplanmıştı. Hiçbir hesap yapmadan inandığımız dava uğrunda yolumuza devam ediyorduk. Bu arada bazı kardeşlerimizi şehid verdik; birçok kardeşimiz cezaevine düştü, işkenceler gördü, ancak durmaksızın yolumuza devam ettik. Ankara'ya sıkıyönetim gelip Dernek kapanıncaya kadar faaliyetleri sürdürdük. Genel Merkez kapanınca, bağlı olan

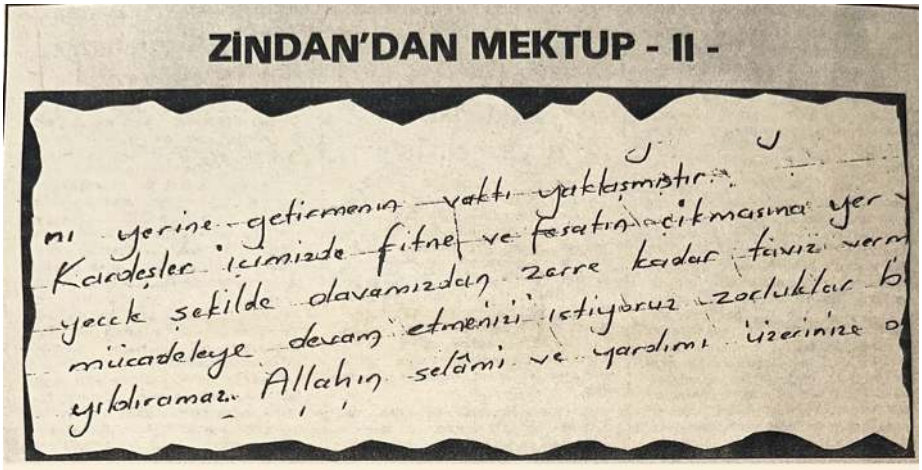
ZİNDAN'DAN MEKTUP - II -

mı yerine getirmenin vakti yaklaşmıştır.
Kardeşler içimizde fitne ve fesatın çıkmasına yer
yecek şekilde davamızdan zerre kadar fâvizi verm
mücadeleye devam etmenizi istiyoruz. Zorluklar b
yıldıramaz. Allahın selâmı ve yardımı üzerinize o

(Akıncılar Dergisi, Sayı: 4, Sayfa: 12)

bütün şubeler de kapandı. Mehmet Güney dahil birçok yönetici içeriye alındı. Biz gene de gayri resmi olarak faaliyetlerimizi sürdürdük.

Ziya Yavuz: Evet Akıncıların ülke çapındaki örgütlenmeleri çok hızlı gerçekleşti. Bunun en önemli nedeni hak mücadelesinin o günün geçerli metotlarıyla sahada birebir savunulması olmuştur. Ayrıca baskı altında tutulan halkın duygu ve düşüncelerine tercüman olmaları açık, kucaklayıcı, kuşatıcı bakış açıları ve buna uygun davranış biçimleri sergilemeleri de bu teveccühün başka bir nedenidir denilebilir.

S: Bugünden geriye dönüp baktığınızda Akıncılar Derneği, Türkiye'deki gençlik hareketleri içinde nerede duruyor? Dernek neleri yapabildi, neleri yapamadı? Bir özeleştiri yapsanız ne söylersiniz bu bağlamda?

Ali Bakaner: Akıncılar Derneği beşerî ideolojiden uzak, insanımıza hayat verecek gerçekleri savunduğu için diğer derneklerden çok farklıdır. Şu anda bile çok güçlü bir mirası gelecek nesillere taşımıştır. Hâlihazırda faaliyet gösteren mevcut derneklerin, vakıfların, STK'ların vizyon ve misyonuna hâlen öncülük etmekte ve örnek oluşturmaktadır. Bunu, içinde bulunduğumuz sosyal, kültürel ve siyasal gelinen nokta ortaya koymaktadır.

Dursun Özcan: Bugün de aynı iman ve aşkla çalışmak. Allah'ın rızasını kazanmak arzusunu taşımak gerekir.

Muhammet Emek: Hadiseleri o günün şartlarına göre değerlendirmek gerek. Akıncılar'ın o dönem, üzerine düşeni yaptığı kanaatindeyim. Şimdi ise çeşitli sivil toplum kuruluşları mevcut. Kesintiye uğrayan hareketi devam ettirmek onlara düşer.

Seracettin Karayağız: Geriye dönüp baktığımızda Akıncılar Derneği, ülkede milli ve manevi değerlere önem veren, Allah'ın davasını yüceltmek için, bu uğurda şehit olmak dahil, her türlü riski göze alarak mücadele eden bir gençlik yapılanması görürüz. Dernek İslam'ı savunmanın bedel ödenmesi gerektiği bir dönemde, hiçbir şeyden çekinmeden bunu savundu. Davayı ülke çapına yaydık. Yanımızda bize yol gösterecek, sosyolog, psikolog, toplum mühendisleri falan yoktu ancak, il, ilçe hatta köylere kadar mesajımızı ulaştırdık. Ve büyük bir fikri dönüşüm sağlandı.

Evet Akıncıların ülke çapındaki örgütlenmeleri çok hızlı gerçekleşti. Bunun en önemli nedeni hak mücadelesinin o günün geçerli metotlarıyla sahada birebir savunulması olmuştur.

Bizler yurtiçi ve yurtdışında bulunan İslam düşüncesine sahip bütün yazarların kitaplarını okurduk. Dini ibadetleri yerine getirirdik. Üniversite ve İmam Hatip Liselerinin yaz kamplarında hem spor, hem de kültürel anlamda yoğun bir faaliyet yapardık. Siyasi olarak da dini değerlere kıymet veren, ülkenin önemli ihtiyacı olan ağır sanayi ile ilgili, yerli Devrim otomobilinin modelini yapan, yerli Başak Traktör fabrikasını kuran Milli Selamet Partisi liderine destek verip, seçimlerde gruplar hâlinde değişik şehirlerde çalışmalar yapardık.

İdealimiz olan İslami nizamı getiremedik ama siyasi noktada bugün bir yere gelmişsek, bunda da Akıncıların önemli bir payı vardır.

Ziya Yavuz: Geriye yönelik bir değerlendirme yapacak olursak; Akıncılar derneği o günün şartlarında yönetim açısından iyi organize olmuş bir gençlik örgütüydü. Devletin hâkim olamadığı alanlarda (kültür, eğitim, siyaset vs.) hak mahrumiyeti yaşayan insanların haklarını yüksek sesle kanunlar çerçevesinde savunmuştur. Bu sayede binlerce genç kültürel çalışmalar yapabilmiş ve eğitimlerini tamamlayabilmişlerdir. Yüksek bir dayanışma ruhuyla toplumsal varoluşlarını gerçekleştirmişlerdir. O dönemin şartlarında düşündüğümüzde dernek yapması gerekenleri yapmıştır. Onlarca şehit vermiş, işkence görmüş, sürgün yaşamış (Ör: şahsım yurtdışına çıkmak zorunda bırakıldım ve yıllarca (14) yurda dönemedim) zoru başarmıştır. Bu günkü (son 20 yıl) siyasi, ekonomik ve kültürel yapılanmalarda o dönemin mücadelesinin izlerini görmekteyiz. Bu durumu o dönemin bir kazanımı olarak görüyorum. O nedenle derneğin şöyle yapsaydı veya böyle yapsaydı diyebileceğim herhangi bir olumsuz çalışması yoktur. Ancak Akıncılar hareketi süreklilik ve güncellik konularında yeteri kadar başarılı olamamış bu nedenle de güçsüz kalmıştır. O dönemde Akıncılar derneği milletimizi millet devletimizi devlet, bayrağımızı bayrak yapan değerlerimizin ana ekseninde duruyordu. Aynı şekilde bugün de dava hissiyatını yitirmemiş arkadaşlarımız çalışmalarında aynı çizgiyi farklı yapılar içinde sürdürmektedirler.

AKINCILAR GECESİ DÜN YAPILDI

İstanbul Spor ve Sergi Sarayında yapılan Akıncılar Gecesine katılan Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu diğer davetlilerle... (FOTOĞRAFLAR: REMZİ ERDEM)

Akıncı, devamlı surette seferi durumda olan hazır kuvvettir

★ ADALET BAKANI İSMAİL MÜFTÜOĞLUNUN DA İŞTİRAK ETTİĞİ GECEDE SALONU DOLDURAN BİNLERCE GENÇ AYASOFYA AÇILSIN DİYE TEMPO TUTTULAR..

REMZİ ERDEM

Hatip ALİ RIZA De... ...an konuşmasını yaparken.

25 Mayıs 1976, Milli Gazete

S: Akıncılar kendilerini fikri, siyasi, dini açıdan geliştirmek için ne tür faaliyetler yapardı? Fert ve grup olarak gelişim için neler yapılırdı?

Seracettin Karayağız: Bizler yurtiçi ve yurtdışında bulunan İslam düşüncesine sahip bütün yazarların kitaplarını okurduk. Dini ibadetleri yerine getirirdik. Üniversite ve İmam Hatip Liselerinin yaz kamplarında hem spor, hem de kültürel anlamda yoğun bir faaliyet yapardık. Siyasi olarak da dini değerlere kıymet veren, ülkenin önemli ihtiyacı olan ağır sanayi ile ilgili, yerli Devrim otomobilinin modelini yapan, yerli Başak Traktör fabrikasını kuran Milli Selamet Partisi liderine destek verip, seçimlerde gruplar hâlinde değişik şehirlerde çalışmalar yapardık.

Ziya Yavuz: Akıncıları faaliyetleri açısından üç farklı yapı içinde değerlendirmek gerekmektedir. Buna göre fikri çalışmalar büyük oranda Nurettin Topçu, Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Kadir Mısıroğlu gibi üstatların eserlerini okumak ve konferanslarını takip etme şeklinde olmuştur. Bunun yanında Nec-

mettin Erbakan'la başlayan siyasallaşma süreci ve Mehmet Zahit Kotku, R. Mahmut Sami, Mahmut Efendi gibi tarikat önderlerinin telkinleri İslamcı gençliğin hareket alanlarını genişletmiştir. (Bu isimleri ilk akla gelenler olarak zikrettim daha birçok isim anılabilir elbette) Gençlik bu yapılar içinde dernek tarafından oluşturulan programları takip etmiş belirli bir amaç doğrultusunda geliştirilmeye çalışılmıştır. Bu dönemde dergi çalışmaları ön plana çıkmış, gazete ve dergi abonelikleri teşvik edilmiş, makale, şiir yarışmaları, tiyatro gösterileri, parti propaganda faaliyetleri, tefsir, hadis okumaları gibi faaliyetlerin yanında tatil dönemlerinde gençlik kampları düzenlenerek gençlerin bedensel gelişimlerine de destek olunmuştur.

S: O dönemde İslamcı bir gençlik hareketinin mensubu olmanın zorlukları nelerdi? Bunlardan bahsedebilir misiniz? Bunları aşmak için neler yapılıyordu?

Seracettin Karayağız: Maddi yönden sıkıntı çekiyorduk. Evlerin masraflarını dahi zor karşılıyorduk. Yurt sayısı çok azdı. Cezaevinde bulunan arkadaşlarımıza avukat bile tutamıyorduk. İhtiyaçlarını karşılamakta zorlanıyorduk. Kıt imkânlarına rağmen yardımcı olan esnaflar da vardı. Hepsini hayırla yâd ediyoruz. Allah onlardan razı olsun.

Ziya Yavuz:1970/80 li yıllar arasında dünya, kabaca bir genelleme yapacak olursak kapitalist/liberal, komünist/sosyalist bloklar olarak Amerika ve Rusya'nın güç savaşlarının yaşandığı bir savaş alanına dönmüştü. Bu durumun bir yansıması olarak Türkiye'de gençlik, ilkin üniversitelerde, mevcut sistemi ve devleti korumak isteyen milliyetçiler buna karşılık devletin yapısını komünist bir modele dönüştürme çabasındaki solcu gençler olarak ikiye bölünmüş silahlı çatışmalar çıkmış, cinayetler işlenir olmuştu. Böyle bir ortamda kendi kültürel, tarihi ve siyasi kodlarına geri dönmek amacında olan üçüncü bir grup olarak ortaya çıkan İslamcı gençlik diğer iki gençlik örgütü tarafından taciz edilir olmuştu. Ayrıca bu duruma devleti yönetenlerin basiretsizliğini de eklemek gerekir. (Ör: Bir yayınevinin satış reyonuna mesture bir bayan afişi asmamızdan dolayı Konya 2. Ağır ceza mahkemesinde idamla yargılanmışızdır). Akıncılar bu ve benzeri birçok baskıya maruz kalmışlardır. O dönemde baskılardan kurtulmak için sindirilme, yok sayılma ve ezilmeye karşı sahada adeta toplumsal bir varoluş mücadelesi verilmiştir.

S: Son olarak ilave etmek istediğiniz bir şey varsa buyurunuz.

Ali Bakaner: Nasıl Sol görüşlü kişiler 68 kuşağını idol olarak gösterirlerse ben de bizim Müslüman kesimin 70 kuşağını, eksiklerine rağmen idol olarak gösterebilirim. Bu kuşak hayattayken tecrübelerinden istifade edilebilir, mücadeleleri örnek gösterilebilir. Bu kuşağın ülkemizin sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal hayatındaki başarıları izlenmelidir.

Muhammet Emek: Akıncılar hareketi, İslami bir hareketin Türkiye'deki gönül erleriydi. Akıncılar hareketi söylemleri ile yaşamları asla çatışmayan yiğit ve mert insanların hareketiydi. Akıncılar bedel ödemiş ve hâlen ödemeye devam eden erlerin hareketiydi. Bu yolda mücadele vermiş şehitlerimize Allah'tan rahmet, vefat edenlere Mevla'mdan af ve mağfiret, hayatta olan mücahit ve Akıncı kardeşlerime sıhhat ve afiyetler dilerim.

Seracettin Karayağız: O zamanlar üzerimizde büyük bir baskı vardı, eziliyor, horlanıyorduk. Haklarımız elimizden alınıyor, bu da bizi biliyor, mücadele azmimizi arttırıyordu. Şimdi ise rahata erdik ve bu rahatlık, rehavet getirdi. Ama bu sürekli böyle olacak diye bir garantimiz yok. Yarın şartlar değişirse, daha kötü şartlarla karşılaşabiliriz. Ayrıca Müslümanlar olarak Allah'ın adaleti yeryüzünde hâkim oluncaya kadar çalışmak bizim vazifeniz. Onun için gaflete kapılmayıp çalışmaya hızla devam etmek zorundayız.

Ziya Yavuz: Bu kısa söyleşide sorularınıza değini düzeyinde de olsa cevap vermeye çalıştım. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Akıncılar Hareketi: Bir Dönem Tahlili

Burak ÇETİK

Türkiye'nin siyasi tarihine bakıldığında, birçok yapılanmanın ve sosyal teşkilatın ülkemizin geçmişinde derin izler bıraktığı, hatta geleceğinde doğrudan söz sahibi olduğu açıkça görülmektedir. Kuşkusuz bu yapılar arasında Akıncılar Teşkilatı, Cumhuriyet sonrası siyasal ve toplumsal yaşamın şekillenmesinde başat unsurlardan biri konumundadır. Başta Millî Görüş hareketi bünyesindeki kurumlar olmak üzere, günümüz Türkiye'sinde gerek siyasette gerekse sivil toplumda etkin rol üstlenen pek çok figür, yetişme çağında Akıncılar çatısı altında bulunmuş ve ilk siyasal-sosyal tecrübelerini burada kazanmıştır. Dolayısıyla Akıncılar Teşkilatı'nın tarihsel, sosyolojik ve düşünsel boyutlarıyla derinlemesine incelenmesi büyük bir önem arz etmektedir.

Ne var ki uzun yıllar boyunca söz konusu hareket hakkında akademik düzeyde, kuşatıcı ve kapsayıcı bir çalışma ortaya konulamamıştır. Ertuğrul Zengin'in 2024 yılında yayımlanan "Akıncılar Hareketi" başlıklı eseri, literatürdeki bu belirgin boşluğu doldurmaya ve konuyu

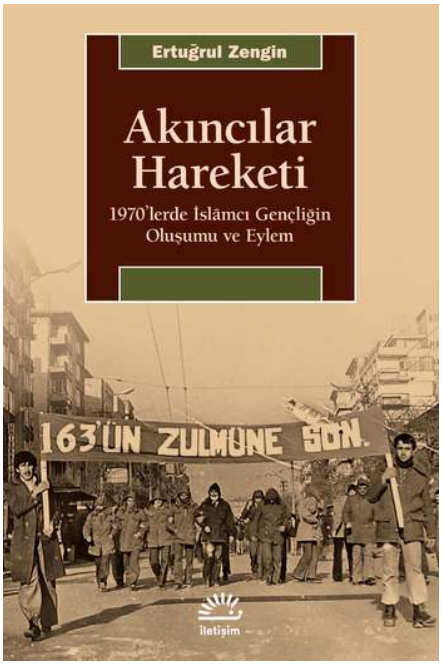

bütüncül bir yaklaşımla ele almaya aday nitelikte kıymetli bir çalışmadır.

Kitap; giriş ve sonuç bölümlerinin yanı sıra beş ana başlıktan oluşmaktadır. Bu başlıklar sırasıyla "Türkiye İslamcılığının Entelektüel Kökleri", "Türkiye'de İslamcı Toplumsal-Siyasal Hareketin Doğuşu", "Hareket ve Teşkilat: Yapılanma Sürecinde Akıncılar Hareketi", "Mücadele ve Özneleşme Sürecinde Akıncılar Hareketi" ve "Akıncılar Hareketinin Toplumsal Mobilizasyonu" şeklindedir. Eserin giriş kısmında metodolojik olarak nitel içerik analizi yöntemini benimsediğini belirten yazar, yalnızca yazılı arşiv belgesiyle yetinmeyip bizzat dönem içerisinde teşkilat bünyesinde bulunmuş, yöneticilik yapmış veya süreçlere tanıklık etmiş isimlerle derinlemesine söyleşiler gerçekleştirerek metne canlı bir nitelik kazandırmıştır.

İslamcılığın Entelektüel Kökenleri

Yazar, ilk bölümde Türkiye'deki İslamcı düşüncenin gelişimini Menderes öncesi, Menderes dönemi ve Menderes sonrası olmak üzere üç ana tarihsel kesitte ele almaktadır. Cumhuriyet sonrası Türkiye'sinde modern İslamcı entelektüel köklerin bilhassa Necip Fazıl Kısakürek ve Nurettin Topçu gibi figürlerin düşünsel mirasına dayandığını vurgulamaktadır. Necip Fazıl, kurucusu olduğu Büyük Doğu dergisi ve Anadolu'nun dört bir yanında düzenlediği konferanslarla Millî Türk Talebe Birliği (MTTB) ve Akıncılar kuşağının yetişmesinde büyük bir zihinsel uyanışın öncülüğünü yapmıştır. Nurettin Topçu ise Anadoluculuk fikriyatı çerçevesinde yayımladığı *Hareket* dergisi vasıtasıyla gençlik kitlelerini ahlaki, felsefi ve toplumsal bir uyanışa sevk etmiştir.

Demokrat Parti ve Menderes döneminde bilhassa muhafazakâr-milliyetçi çizgide yayın yapan dergi ve derneklerin önünün açıldığını belirten yazarın analizlerinden; bu tarihsel eşiğe kadar henüz sistemsel ve bağımsız bir İslamcılık söyleminden ziyade, kapsayıcı bir muhafazakâr zemin çerçevesinde varlık gösterildiğini anlamaktayız. 1960 askeri müdahalesinden sonraki süreçte ise yoğunlaşan tercüme faaliyetleriyle birlikte İslam dünyasındaki düşünsel birikim Türkiye'ye taşınmış; bu durum entelektüel anlamda ciddi bir atılım sağlarken İslamcılığın kendi özgün ideolojik çizgisini ve kavramsal çerçevesini netleştirmesine zemin hazırlamıştır.

Ne var ki uzun yıllar boyunca söz konusu hareket hakkında akademik düzeyde, kuşatıcı ve kapsayıcı bir çalışma ortaya konulamamıştır. Ertuğrul Zengin'in 2024 yılında yayımlanan "Akıncılar Hareketi" başlıklı eseri, literatürdeki bu belirgin boşluğu doldurmaya ve konuyu bütüncül bir yaklaşımla ele almaya aday nitelikte kıymetli bir çalışmadır.

İslamcılığın münferit bir düşünce hareketinden kitlesel ve siyasal bir harekete nasıl dönüştüğünü mercek altına alan Zengin; üstatlar etrafında kümelenen gençlik halkalarını, Nurculuk gibi cemaat yapılarını ve Gümüşhanevi ile Kelami Dergâhı gibi tasavvuf kökenli gelenekleri zikretmektedir. Bu odakların her birinin kendine özgü yapısı ve toplumsal karşılığı olmakla birlikte, dönemin sosyo-politik iklimi üzerindeki etkileri yadsınamaz düzeydedir.

İslamcıların Siyasal Anlamda Harekete Dönüşmesi

İkinci başlık altında İslamcılığın münferit bir düşünce hareketinden kitlesel ve siyasal bir harekete nasıl dönüştüğünü mercek altına alan Zengin; üstatlar etrafında kümelenen gençlik halkalarını, Nurculuk gibi cemaat yapılarını ve Gümüşhanevi ile Kelami Dergâhı gibi tasavvuf kökenli gelenekleri zikretmektedir. Bu odakların her birinin kendine özgü yapısı ve toplumsal karşılığı olmakla birlikte, dönemin sosyo-politik iklimi üzerindeki etkileri yadsınamaz düzeydedir.

Yazar, siyasal nitelik kazanma sürecini üç aşamada incelemektedir. İlk aşama, Demokrat Parti iktidarıyla birlikte sağlanan kısmi serbestlik; ezanın aslına çevrilmesi, İmam Hatip okullarının açılması ve sivil dernekleşme faaliyetlerinin genişlemesi gibi kritik gelişmeleri kapsamaktadır. Bu kısımda yazar, İslamcı hareketin şahıs ve küçük topluluklar ölçeğinde iktisadi ve sivil örgütlenme serüvenini değerlendirmektedir. İkinci aşama, Millî Nizam Partisi ve ardından Millî Selamet Partisi'nin kurulmasıdır. Yazar, bu partilerin kuruluş kuramlarını ve Anadolu genelindeki teşkilatlanma süreçlerini detaylandırır. İslamcı kimliğin Anadolu sathında kurumsallaşması ve temsilcilerini parlamentoya taşıması, Türkiye'deki İslamcı siyasal hareket bakımından tarihî bir dönüm noktasıdır. Üçüncü aşama ise Millî Türk Talebe Birliği'nin, Burhaneddin Kayhan ve arkadaşlarının mücadelesi vesilesiyle İslamcı gençlerin yönetimine geçmesidir. Türkiye'nin en köklü öğrenci örgütlenmelerinden biri olan MTTB'nin bu kimliğe bürünmesi ideolojik mücadelenin ivme kazanmasını sağlamıştır. Zira toplumsal hareketlerin en dinamik sürükleyici gücü şüphesiz gençliktir.

Akıncıların Teşkilatlanması ve Mücadelesi

Yazar bu bölümde, Akıncılar Teşkilatı'nın 1975 yılı itibarıyla resmiyet kazanan kuruluşunu, kurumsal yapısını ve kısa sürede ülke geneline yayılan örgütlenme modelini incelemektedir. MSP

gençlik kollarıyla kurulan organik temaslar ve zamanla ortaya çıkan yöntemsel-söylemsel ayrışmalar derinlemesine ele alınır.

Burada dikkat çeken en temel husus; Akıncılar Teşkilatı'nın yalnızca lise veya üniversite öğrencilerine hitap eden dar kapsamlı bir dernek olmamasıdır. Ana ekseni öğrenciler oluştursa da yapının esnaf, işçi ve çeşitli meslek gruplarını kapsayacak şekilde toplumun geniş kesimlerine ulaşmayı başardığı görülmektedir. Ayrıca ideolojik ve kültürel açıdan kendine özgü, bağımsız ve net bir dil inşa etmesi, geniş kitlelerle bağ kurmasında hayati bir rol oynamıştır. İslamcı söylemin daha nitelikli ve tavizsiz bir niteliğe kavuşmasıyla Anadolu'da hızla örgütlenen Akıncılar; dönemin çatışmalı atmosferinde Ülkücü ve Sol grupların yanında üçüncü ve özgün bir siyasal aktör olarak varlık göstermeyi başarmıştır.

Yazar, teşkilatın toplumsal görünürlük kazandığı kitlesel eylemleri aktarırken özellikle Kayseri'de gerçekleştirilen büyük Fetih Yürüyüşü, Ankara'daki Müslümanlar Kardeştir Mitingi ile Konya ve İstanbul'da düzenlenen kitlesel buluşmaları vurgulamaktadır. Bu organizasyonlar, Akıncılar'ın Anadolu'daki sosyo-politik gücünü ve alan hâkimiyetini göstermesi bakımından son derece kritik eylemler olmuştur.

Öte yandan Akıncılar Teşkilatı, eylemci yönünün yanı sıra ideolojik ve fikrî eğitime son derece büyük bir ağırlık vermiştir. Bu doğrultuda yayımlanan Akıncılar Dergisi, hareketin yayın organı işlevini görmüş; Anadolu'daki şubeler vasıtasıyla düzenli konferanslar, seminerler ve okuma grupları organize edilmiştir. Yalnızca akademi ve gençlik kulüpleriyle sınırlı kalmayıp spor kulüpleri kurarak mahalleye kadar inebilmiş, böylece toplumun farklı katmanlarıyla teması sürekli kılmışlardır. Dönemin kutuplaşmış siyasi ortamında «ne sağcıyız ne solcu» yaklaşımıyla kendilerini doğrudan doğruya bağımsız bir İslamcı hareket olarak tanımlayan Akıncılar, özgün kimliklerini bu söylem üzerine bina etmişlerdir.

Netice

Ertuğrul Zengin'in "Akıncılar Hareketi" adlı eseri bütüncül bir gözle okunduğunda; teşkilatın 1970'lerin son derece çalkantılı, şiddet ve çatışma dolu siyasal ikliminde nasıl doğduğuna, hangi toplumsal ihtiyaca karşılık geldiğine ve kısa süre içerisinde nasıl kitleselleşip Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar yayıldığına dair son derece doyurucu ve tarihsel gerçeklikle örtüşen bir tablo sunmaktadır.

Dönemin kutuplaşmış siyasi ortamında "ne sağcıyız ne solcu" yaklaşımıyla kendilerini doğrudan doğruya bağımsız bir İslamcı hareket olarak tanımlayan Akıncılar, özgün kimliklerini bu söylem üzerine bina etmişlerdir.

Bir Kuşağın Yazılmamış Öyküsüne Bakmak / Kısa Bir Ömür, Derin Bir İz: Akıncılar

Betül ZEYREK
Eğitimci

Serkan Yorgancılar 1977 yılında Konya'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Konya'da tamamladı. Üniversite yıllarında çeşitli gençlik çalışmalarına katıldı ve MGV başkanlığı da yaptı. Sosyoloji alanında çalışmalar yaptı ve doçent oldu. Aynı zamanda Yorgancılar Sosyolog ve Akademisyendir. Çeşitli yöneticilik görevlerinde bulundu. 2010 – 2012 yıllarında TYB yönetiminde yer aldı. Şu an hâlâ Ankara'da bir kurumda yöneticilik yapmaktadır.

Serkan Yorgancıların *Akıncılar: İslamcı Gençliğin Yazılmamış Öyküsü* adlı çalışması Ocak 2016 yılında Otorite Kitap tarafından yayımlanmıştır. 240 sayfalık bu kitap Akıncıların kuruluşundan 12 Eylül sonrasındaki sürece kadar uzanan bir dönemi ele alıyor. Eser aynı zamanda 1970'lerin İslamcı gençliğin düşünce dünyasına açılan bir pencere niteliği taşımaktadır. Bu yönüyle çalışmayı, bir dönemin gençlik hareketinin kitabı olarak da nitelendirebiliriz.

Eser, kabaca iki bölümden oluşuyor. İlk bölüm, giriş ve 39 konu başlığından oluşuyor. Tarihi bir seyir içerisinde bu başlıklar altında "Akıncılar kimdir, kuruluşunun amacı nedir, prensipleri ve hedefleri nelerdir, dernekleşme süreci ve beraberindeki çalışmaları ile kapatılma süreci" ile devam eden bir içerik yer alıyor. İkinci bölümde ise Akıncılar'ın

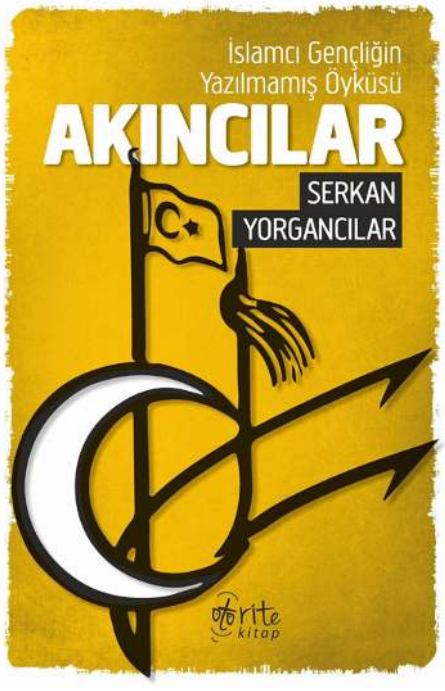

kuruluş ve devam aşamasındaki birbirinden kıymetli 12 isim ile yapılan röportajlar yer alıyor.

İçeriğinin bu şekilde olduğunu görüp bu eserin sadece bir teşkilat tarihi olduğunu düşünmek ve söylemek doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Zira meseleye bu açıdan yaklaşmak, özünü ıskalamamıza neden olur. Çünkü Yorgancılar, eserinde Akıncılar Derneği'nin kuruluş ve kapanış sürecinden ziyade, bir kuşağın kendisini yeniden arayış, keşif ve yeni bir fikirle yeniden var etme gayretini ele almaktadır.

Bazı dönemler kolay kolay unutulmaz, hafızalara mıh gibi çakılı kalır. Bu dönemdeki gençler sadece kendi sorunlarını değil, gelecek kuşakların da sorunlarını ve sorumluluklarının ağırlığını taşır. 1970'li yıllar, tam olarak böyle ağır sorunların içine doğan, bu sorunlarla büyüyen ve yetişen bir gençliğe sahne oluyor. Sağ ve sol çatışmalarının sokaklara taştığı, siyasetin hayatın her alanında varlığını ciddi olarak gösterdiği bu yıllarda, gençlik yeni bir hareket arayışına girmiştir. Akıncılar, işte bu dönemin bir ürünüdür.

Akıncılar Derneği, 1975 yılında Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi (ADMMA) bünyesindeki bir grup idealist öğrenci tarafından, Tevfik Rıza Çavuş'un başkanlığında kurulmuştur. Takvimler 1980 askeri darbesini gösterdiğinde ise derneğin faaliyetlerine son verilmiş ve dernek kapatılmıştır. Her ne kadar kurumsal ömrü kısa sürmüş olsa da hafızalarda oldukça kalıcı bir iz bırakmıştır.

Akıncılar hareketini doğru tahlil edebilmek için, öncelikle 1970'li yılların Türkiye'sine ve o dönemin İslamcı gençliğinin ortaya koyduğu aksiyona bakmak gerekir. O dönemde Türk siyasi hayatında sağcılık, milliyetçilik, muhafazakârlık ve dindarlık tek bir çatı altında varlığını devam ettirmiştir. Ancak 1970'li yılların ikinci yarısından itibaren, hem fikri hem de pratik düzlemde ayrışmalar yaşanmaya başlanmıştır. Bu durum gençliğin İslamileşme sürecini de oldukça derinden etkilemiştir. Yeni fikirlerin ortaya atılması bu ayrışmanın da bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Böylece İslamcı gençliğin fikriyatında "İslam" sadece bireysel dindarlık ile sınırlı kalmayarak toplum, siyaset, adalet, devlet ve dünya düzeni gibi meselelerde de varlığını göstermeye başlıyor.

Bu konuda en önemli destek hâlihazırda var olan MTTB'den (Milli Türk Talebe Birliği) geliyor. MTTB'de yetişmiş olan fakat teşkilatın çatışma ortamındaki tutumundan rahatsızlık duyanlar, şiddet ile

Bazı dönemler kolay kolay unutulmaz, hafızalara mıh gibi çakılı kalır. Bu dönemdeki gençler sadece kendi sorunlarını değil, gelecek kuşakların da sorunlarını ve sorumluluklarının ağırlığını taşır. 1970'li yıllar, tam olarak böyle ağır sorunların içine doğan, bu sorunlarla büyüyen ve yetişen bir gençliğe sahne oluyor. Sağ ve sol çatışmalarının sokaklara taştığı, siyasetin hayatın her alanında varlığını ciddi olarak gösterdiği bu yıllarda, gençlik yeni bir hareket arayışına girmiştir. Akıncılar, işte bu dönemin bir ürünüdür.

1970'lerin Türkiye'sinde sokaklarda şiddet vardır, gençler ideolojik çatışmalar nedeniyle hayatlarını kaybetmektedirler. Şiddete karşı olsalar da bazı olaylar can sıkmaya başlamıştır. Doğal olarak Akıncılar da bu duruma daha fazla kayıtsız kalamazlar ve farklı yaklaşımlar ortaya çıkar. Kitapta, Akıncıların kendi aralarında ayrışma durumlarına da yer veriliyor. Bu sanırım elimizdeki eserin günümüzde hâlâ okunmasının da sebeplerinden biri: Her yönü ile ele almayı başarmış olmak.

karşı koymayı kabul etmeyenler, şiddeti reddedenler Akıncılara yöneliyor. Bu durumda Akıncılar Derneği İslamcı gençliğin nasıl bir hareket olması gerektiğine ilişkin arayışın yeni bir aşamaya geçmesi olarak düşünülebilir.

Akıncılar; iman, fikir, ahlak ve aksiyon kavramlarından oluşan fikirleri ile kendilerini tanımlıyorlar. İslamcı gençlik yalnızca inanmakla kalmaz, inandığı değerler doğrultusunda harekete geçer. Yani aksiyona dönüştürür. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, aksiyonun fikrin önüne geçmemesidir. "Önce iman ve fikir, ardından aksiyon; fakat fikirsiz aksiyon, maceracılıktan ibarettir" diyen Necip Fazıl'ın ifade ettiği gibi...

1970'lerin Türkiye'sinde sokaklarda şiddet vardır, gençler ideolojik çatışmalar nedeniyle hayatlarını kaybetmektedirler. Şiddete karşı olsalar da bazı olaylar can sıkmaya başlamıştır. Doğal olarak Akıncılar da bu duruma daha fazla kayıtsız kalamazlar ve farklı yaklaşımlar ortaya çıkar. Kitapta, Akıncıların kendi aralarında ayrışma durumlarına da yer veriliyor. Bu sanırım elimizdeki eserin günümüzde hâlâ okunmasının da sebeplerinden biri: Her yönü ile ele almayı başarmış olmak.

Akıncılar ilk kurulduğu zamanlarda öğrenci gençlik üzerinden şekillenen bir yapı olsa da zamanla Akıncı İşçiler, Akıncı Memurlar, Akıncı Sporcular ve Akıncı Liseliler gibi yapılanmalar ortaya çıkmıştır. Bu oluşumlara bakınca Akıncıların yalnızca üniversite gençliğinin bir hareketi olarak kalmak istemediğini anlıyoruz. Daha geniş bir teşkilatlanma çabası var.

Akıncı Gençlik; Filistin, Afganistan, İran ve İslam dünyasının farklı bölgelerindeki gündemlerle de karşımıza çıkıyor. Sadece Türkiye'den ibaret kalmıyor, geniş bir ümmet tasavvuru

amaçlıyor. Akıncıların tüm İslam dünyasındaki gelişmelere gösterdiği bu yoğun ilgiye Yorgancılar zaman zaman eleştirel yaklaşıyor. Akıncıların bu yoğun ilgisinin milliyetçi temelde kendi meselelerine yönelik ilgiyi gölgede bırakabildiğine ilişkin düşüncelerine yer veriyor. Var olanı olduğu gibi aktarıyor.

İlk bölümde daha çok belgeler ve yayınlar üzerinden kurulan Akıncıların tarihi ele alınırken, ikinci bölümde kişisel fikirlere yer veriliyor. Yazar eserde yalnızca Akıncılar hakkında tarihsel olayları sıralamıyor; o olayların içerisinde yer alan insanlardan da bahsediyor. Bu yüzden olacak ki esere bir ikinci bölüm ekliyor: "Röportajlar".

Bu bölümde artık tarihin, hâlâ canlılığını koruyan hafızaları konuşmaya başlıyor. Herkesin hafızası aynı olmadığı için hatırlanan şeylerde de farklılıklar olabiliyor. Tarihi süreç ve beraberinde yaşanılanlar, hatırlananlar üzerinden yeniden ele alınıyor. Yaşayan hafızalar sorulan sorulara verdikleri cevaplar ile süreci yeniden anlatıyor.

Tarihler 12 Eylül 1980'i gösterdiğinde Akıncıların teşkilat olarak varlıkları sona eriyor. Dernekler kapatılıyor, davalar açılıyor, insanlar tutuklanıyor ve devamında bir yargılama süreci başlıyor. Akıncılar, sonrasında hafızalardaki hatıralarda yaşamaya devam ediyor.

Son olarak diyebilirim ki; Yorgancıların geçmişin portresinden bugüne uzanan bu eseri, dönemin canlılığını hala koruyan hafızasına oldukça kapsamlı bir pencere aralamıştır. İslamcı Gençliğin Yazılmamış Öyküsü, yalnızca geçmişte kalmış bir gençlik hareketini tanımak isteyenler için değil; Türkiye'nin geçmişinde, yakın tarihinde gençlik, fikir, siyaset ve inanç arasındaki ilişkinin nasıl kurulduğunu anlamak isteyenler için de okunmaya değer, kıymetli bir çalışma.

Bunca sayfanın ardından geriye dönüp baktığımda kitaptan ne kadar çok şey öğrendiğimi fark ediyorum. Geleceğe doğru bir yol çizmek isteyenlerin de bu kitaptan öğreneceği çok şey var. Ruhunuzu sarsacak, yer yer rahatsız edecek, sizi düşündürürken aynı zamanda sorgulamanızı da sağlayacak bir eser.

Anlatılacak o kadar çok şey vardı ki, neresinden bahsedersem bahsedeyim hep bir şeylerin eksik kalacağını hissediyorum. Sanırım hatıralarla dolu, beş yıla sığdırılmış büyük bir mücadelenin; bir ideale, bir fikre ve bir inanca duyulan bağlılığın izlerini taşıması etkiledi beni. Fikirler insanın hayatında önce tohum olarak var oluyorlar sonrada filizlenerek varlıklarını devam ettiriyorlar. Sonra zaman, şartlar ve yaşananlar onları bambaşka yerlere taşıyorlar, sürüklüyorlar. Nice güzel fikirler bu sayede geleceğe taşınıyor belki de…

Bir kitap bitiyor, kendi düşünceleriniz ise yaşamaya devam ediyor, tıpkı şu an benim düşüncelerim gibi…

Anlatılacak o kadar çok şey vardı ki, neresinden bahsedersem bahsedeyim hep bir şeylerin eksik kalacağını hissediyorum. Sanırım hatıralarla dolu, beş yıla sığdırılmış büyük bir mücadelenin; bir ideale, bir fikre ve bir inanca duyulan bağlılığın izlerini taşıması etkiledi beni. Fikirler insanın hayatında önce tohum olarak var oluyorlar sonrada filizlenerek varlıklarını devam ettiriyorlar. Sonra zaman, şartlar ve yaşananlar onları bambaşka yerlere taşıyorlar, sürüklüyorlar. Nice güzel fikirler bu sayede geleceğe taşınıyor belki de...

Sürgün Dergisi 20. Sayısı Çıktı

www.surgun.net

GAZZE'YE
SICAK YEMEK

Açlıkla mücadele eden Gazze halkı
için **sıcak yemek** çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

İNSAN VAKFI
İNSAN EĞİTİMİ KÜLTÜR VE YARDIMLAŞMA VAKFI

insanvakfi.org.tr
ONLINE BAĞIŞ

0212 534 41 61
ÇAĞRI MERKEZİ

YEMEK BEDELİ
1 KİŞİ BEDELİ 250₺